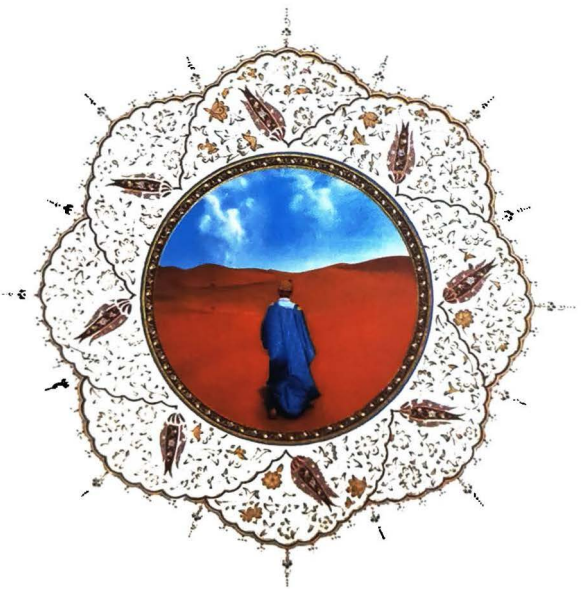
TİH'TEN ÇIKIŞ

MUHAMMED KUTUB

İÇİNDEKİLER

Önsöz 9

Tîh'e Nasıl Girdik? 19

Haçlı Ruhu *19*

Ruhi Yenilgi *28*

Tîh'in Boyutları 41

Saptırılmış İslam Anlayışı *42*

Batının Hastalıkları Ümmete de Mal Edildi *47*

Aile Bağları Çözüldü *73*

Evden Kaçış *74*

Evin Durumu *82*

Mescitlerin Durumu *83*

Düşünce Dünyamız *84*

İslam Dünyasını Değiştirme Faaliyetleri *94*

Firavunizim Nedir? *96*

Değerlerin Yer Değiştirmesi *98*

Evrim Düşüncesinin Başlaması *100*

Maddecilik *102*

Tarihi Saptırma *103*

Vahyin Kültüre Dönüşmesi *108*

Mübarek Uyanış 119

Beklediğimiz Yarın 135

ÖNSÖZ

"Gelin Tîh Çölü'nün karanlıklarından çıkalım!..."

Bu, dili ile "*lâ ilâhe illallah Muhammedun Rasûlullah*: Allah'tan başka hiçbir ilâh yoktur, Muhammed Allah'ın elçisidir," diyen ümmetin tümüne bir çağrıdır.

İşte bu büyük söz (tevhid kelimesi), bu ümmeti ilk olarak varlık sahnesine çıkartmıştır. Bu söz; ümmeti tarih boyunca yeryüzünün en hayırlı konuma yükselten sözdür:

"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz, iyiliği emreder, kötülükten vazgeçirirsiniz. Siz Allah'a iman da edersiniz." (Âli İmran, 3/110)

İnsanlık yaşantısının bütün alanlarında bu ümmeti harekete geçiren de savaş, siyaset, ekonomi, toplum, düşünce, ahlâk ve ruh alanlarının tümünde en yüksek mertebeye ulaştıran ve daha önce tarihinte önemli bir yere sahip değilken yeryüzünde büyük bir şan ve şerefe kavuşturan da yine bu sözdür.

Bütün bunları yapan Lâ ilâhe illallah'ı sadece dil ile söylemek değildi.

Hem bu sözü söylemek hem gerçek anlamı ile kalbin tamamını dolduran bu söze kesin inanış ve gereğince amel ediş, tarihin bildiği bütün o hayret verici olayları gerçekleştirendir. Bu da yüce Allah'ın şu buyruğundaki vaadini gerçekleştirmek için olmuştu:

"Allah içinizden iman edip salih amel işleyenlere vaad etti ki: 'Onlardan öncekileri halife yaptığı gibi - andolsun ki- onları da muhakkak yeryüzünde halife kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini onlar için iktidar yapacak, önceki korkularını güvene çevirecektir.' (Böylece) onlar Bana hiçbir şeyi ortak koşmaksızın ibadet etsinler." (en-Nûr, 24/55)

Ümmet bütün varlığı ile gerçekler âleminde yaşıyor, adeta ideal âlemde kanat çırpıyordu.

Bugüne gelince... Gerçek, ideallerden ne kadar da uzaktır! Hatta gerçeğimiz, bu ümmetin daha aşağısına düşmesi caiz olmayan asgari sınırdan bile ne kadar uzaktır!

Bugün ümmet Tîh'in karanlıklarında yolunu gösteren bir hidayet rehberi olmaksızın serserice dolaşmaktadır... Rabbimin esirgedikleri müstesnâ.

Andolsun daha önce yüce Allah bir başka geçmiş ümmeti de Tîh ile mübtelâ kılmış, sınamıştı. Onlar *"O yerde (Tîh'te) kırk yıl süre ile şaşkın şaşkın dolaştılar."* (el-Mâide, 5/26)

Bu ağır sınavın sebebi ise sözü edilen o ümmetin mukaddes arza girmeleri için kendilerine yöneltilmiş olan Rabbanî emri yerine getirmek istemeyişi olmuştu:

"Hani Musa kavmine demişti ki: 'Ey kavmim, Allah'ın üzerinizdeki nimetini düşünün ki, içinizden peygamberler göndermiş ve sizi hükümdarlar yapmış, âlemlerden hiç kimseye vermediğini de size vermişti. Ey kavmim! Allah'ın size yazdığı arz-ı mukaddes'e girin. Gerisin geriye dönmeyin. Yoksa kaybedenler olarak geri dönersiniz' Dediler ki: 'Ey Musa orada zorba bir topluluk var. Doğrusu onlar oradan çıkmadıkça biz

de oraya asla girmeyiz. Onlar oradan çıkarsa o zaman biz de gireriz.'

"(Allah'tan) korkan kimselerden Allah'ın kendilerine nimet verdiği iki kişi dedi ki: 'Onların üzerine kapıdan girin, oradan girdiniz mi muhakkak siz galip gelirsiniz. Eğer iman edenlerseniz o zaman Allah'a güvenip dayanınız'

"Onlar da şöyle dediler: 'Ey Musa, onlar orada bulundukça biz asla oraya girmeyiz. Git, sen ve Rabbin savaşın. Biz de buracıkta oturuyoruz'

"(Musa): 'Rabbim ben kendim ve kardeşim (Harun) dan başkasına sahip olamıyorum. Artık bizimle o fâsıklar topluluğunun arasını ayır' dedi.

"(Allah) buyurdu ki: 'Artık orası onlara kırk yıl haram edildi. Onlar o yerde (Tîh'te) şaşkın şaşkın dolaşacaklardır. Artık sen de o fâsıklar topluluğu için tasalanma!'" (el-Mâide, 5/20-26)

Bu şekilde Tîh'te kalmanın hikmeti, belki de Firavun'a karşı zillet göstermek üzere yetişip büyümüş o mustaz'af (zayıf düşürülmüş) topluluğun, Rabbânî risaletine yeryüzünde Allah'ın öngördüğü düzeni gerçekleştirmeye kendilerini yetkin kılacak şekilde kendilerine verilen emaneti taşımaya elverişli olmayışları idi. İşte bundan dolayı yüce Allah, onları süresi sınırlı Tîh'e (yeryüzünde şaşkınca dolaşmaya) mübtelâ kıldı. Bu süre içerisinde o zayıf kılınmış zillete alışmış nesil gitti, ondan sonra yeni bir nesil dünyaya geldi... Bu nesil Tîh'te büyümüştü... Zorluklar içerisinde... Sıkıntılara göğüs gere gere... Bundan dolayı daha sağlam yapılı ve zorluklara katlanmaya daha muktedir bir nesil oldu... Yüce Allah bu nesile kutsal arza girme izni verdi ve ona iktidar bağışladı.

Bugün İslâm ümmeti de Tîh'te yaşamaktadır. Şu kadar var ki, bu manevi bir Tîh'tir. İsrailoğullarının içinde yaşadıkları maddi Tîh'e benzemiyor. Bu, düşüncelerde, duygularda, tasavvurlarda ve yaşayış şekillerinde kendini gösteren bir Tîh'tir. Bu ümmet Allah'ın kendisine yüklediği ve halife oluşunu ona bağlı olmakla tesbit edip görevini, *"böylece sizi vasat bir ümmet kıldık. Bütün insanlara karşı şahitler olasınız, bu Peygamber de size karşı şahit olsun diye"* (el-Bakara, 2/143) diye belirlediği bu yüce risaleti taşımakta gevşeklik gösterilmesi üzerine Allah'tan bir ibtilâdır, bir sınamadır.

Tîh'te kalma dönemi, bu ümmet şeriatını bir kenara iterek Allah'ın indirdiği ile hükmetmedikleri için, cahili şeriatler olduklan Rabbi tarafından kendisine bildirilen şeriatleri alıp kendi değerleri, ahlâkı ve yaşayış tarzının yerine batının değerlerini, ahlâkını ve yaşayış tarzlarını almaya başladığı için olmuştur. Bu düşüş; Rabbinin kitabına ve Rasulünün sünnetine sırtını çevirerek onların yerine yükselmenin, ilericiliğin ve gerçek uygarlığın muhtevasını taşıdığını vehmettiği yerden (yani batıdan) düşünce, kurum, ideoloji ve ilkeler ithal etmeye başladığı yüzyıldan beri başlamış bulunmaktadır.

Ümmetin batı karşısında askeri bozguna uğramasının akabinde gözlerinin kamaşmasından sonra batıya meftûn olmak, ümmetin içinde bulunduğu mihnette mübtelâ olmak Tîh'in başlangıcını teşkil etmektedir.

Bundan önce de ümmet bir dereceye kadar hastalıklara düçar olmuş, o bakımdan kendi kabuğuna çekilmiş, kendi içine kapanmış, dininin geriye kalmış bulunan kalıntılarını kucaklamaya çalışıyordu. Bu hali ile kendisinin

dosdoğru bir din üzere olduğunu da kabul ediyordu. Daha sonra hastalığı arttı ve nerede ise bitkinlikten düşecek hale geldi. Olduğu yerde iyileşmeksizin kala kaldı, fakat kimliğini değiştirmesini düşünmüyordu. Ona böyle bir iş yapması çağrısında bulunulacak olsa bunu kabul etmiyordu.

Fakat batı önünde askerî bozguna uğradıktan sonra ansızın dehşete kapılmış bir halde silkiniverdi. Ama bu silkiniş, geçmiş asırlar boyunca kendisi ile yaşadığı basiret üzere sıkı sıkıya bağlı olduğu günlerde şanını, izzetini, gücünü kendisine borçlu bulunduğu hidayete götüren o yüce dininin rehberliği ile yol almıyordu... Ansızın bu şaşkınlığı içerisinde Tîh'te dolaşmaya başladı ve hidayeti, doğruyu bulması sözkonusu olmayan yerlerde araştırmaya koyuldu.

Ümmet bir asırdan fazla bir zamandır Tîh'te gittikçe derinlere doğru yol alıp duruyor...

Sonra, Allah'a hamd olsun, uyanış dönemi geldi... Ümmetin öncü kadroları tekrar gerçek hidayetin, gerçek gücün kaynağına dönmek üzere Tîh'ten çıkmaya başladı. Oysa daha önceden belirli bir süre uykuya dalmış ve bu kaynakdan habersiz kalmıştı. Daha sonra ise bu kaynaktan bir süre uzak kalmıştı. Bu dönem boyunca da hep Tîh'te dolaşıp duruyordu.

Ancak bizzat uyanışın kendisi hâlâ yolun başındadır. Hâlâ onun önünde hedeflerini gerçekleştirmesi için kat etmesi kaçınılmaz olan uzunca bir yol vardır.

Hâlâ ümmet çok büyük kalabalıklar halinde Tîh'in karanlıklarında yol alıp durmaktadır. Acaba yüce Allah'ın bu ümmetin Tîh'te geçirmeyi takdir buyurduğu zaman ne kadardır? Bu, Allah'dan başkasının bilemediği bir gaybdır.

Bununla birlikte bizler ümmetin kendisini bu Tîh'ten çıkarma zamanının artık gelmiş olduğuna inanıyoruz. Eğer işin başında bu ümmeti Tîh'e sokan batıya meftûn olmak ise, artık bugün işlerin akışı hakkında asgari düzeyde bir basireti bulunan herkesin görüp hissedebileceği bir şekilde, batının gerçek kimliği açıkça ortaya çıkmış olduğunu zannediyoruz.

Bosna ve Hersek'de Sırpların işledikleri haçlı vahşilikleri, daha sonra dünyanın gözü önünde işlenen bu vahşiliklere bütünü ile haçlı batının o rezil edici suskunluklarının şu müthiş iki gerçeği açıkça gözler önüne sermeleri kaçınılmaz bir şeydir:

1. Batının ruhunda İslâm'a ve müslümanlara karşı gizli bulunan haçlılık kininin boyutları

2. Başkalarına saygı ve başkalarına var olma hakkını ve kimliğini ifade etme hakkını vermek esası üzerinde yükselen insanî bir uygarlık olduğunu iddia eden bu uygarlığın, ne kadar sahte olduğu.

Şüphesiz ki batı, tarihte görülmüş en büyük uygarlık yalanıdır... Bütün teknolojisine, ilmi ve maddi ilerlemesine, ay'a kadar gitmiş olmasına hatta Mars'a kadar ulaşmış olmasına rağmen bu böyledir...

Çünkü tek başına bunlar uygarlığı ortaya koyamazlar. Her ne kadar ilim ve ilmin ürünü teknolojiler her bir uygarlığın gereklerinden olsa bile... Çünkü gerçek uygarlık ancak, insanı yalnız bir yönüyle değil, hayatının bütün alanlarında, bütün yapısında, gerçek özü itibari ile insanı yüceltebilen uygarlıktır. Tıpkı yüce Allah'ın mü'minlere şu hitabında görüldüğü gibi:

"Ey iman edenler! Hep birden silm'e girin. Şeyta-

nın adımlarına uymayın. Gerçekten o sizin apaçık bir düşmanınızdır." (el-Bakara, 2/208)

"Hep birden silm'e girin" yani hepiniz bütününüzle ve her biriniz bütünüyle... Bütün ruhî, aklî duygularımız ile vicdanınız ve hayat şekilleriniz ile giriniz, demektir. Eğer insan yapısının herhangi bir parçası bu Rabbanî silm'e (İslâm'a, barışa) girmeyecek olursa o bölümü tetikte bulunan şeytana bir gıdadır. Hemen o noktadan insanı kendisine doğru çekmek için orayı yutuverir ve bu yolla onu dünyada silm'den çıkarmaya, âhirette de ebedî cehenneme sokmaya gayret eder...

"(İblis): dedi ki: 'Beni azgınlığa ittiğin için ben de andolsun Senin doğru yolunda onlara engel olacağım, sonra onların önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından onlara sokulacağım. Böylece çoğunu şükredenlerden bulamayacaksın.'" (el-A'râf, 7/16-17)

Bosna ve Hersek'deki haçlı vahşiliği ile batının buna karşı takındığı alçaltıcı bıkkınlık, işte bu sahte uygarlığın gerçek bir mihenk taşıdır. Onun sahib olduğu madeni odur, gerçeğini ortaya çıkartan ve hayatının hangi yönlerini şeytana gıda olarak bırakmış olduğunu gösteren bir ölçüdür.

Bununla birlikte bu uygar dünyanın işlediği yahut küçültücü suskunlukla geçiştirdiği ya da gizli ve açık tebliğ ettiği biricik vahşilik, bu değildir. Tacikistan mezbahasındaki vahşilikler bundan az olmadığı gibi, Hind ve Keşmir'deki vahşilikler, Filistin'deki vahşilikler, Filipinler'deki vahşilikler... ve daha başka yeryüzünün her tarafında görülen vahşiliklerin hiç biri bundan az değildir.

Artık bu ümmet arasında, batıya aldananların ayılma-

ları ve kendilerini Tîh'in karanlıklarından çıkarmaları zamanı gelmiş bulunmaktadır.

Esasen ümmetin son dönemlerde yaşadıkları itikadî boşluktan dolayı ortaya çıkmış bulunan batı uygarlığı karşısında gözlerin kamaşması, Tîh'in başlangıcı olduğuna göre; batının gerçek kimliği ile açığa çıkması Tîh'te hâlâ yürümeye devam eden kimseler için Tîh'ten çıkışa yönelişin başlangıcını teşkil etmelidir... İnsan Rabbanî silm'e yani Lâ ilâhe illallah Muhammedun Rasulullah'ın gerçek mahiyetine bütünü ile girmediği sürece de gerçek anlamı ile Tîh'ten çıkamaz.

Bu çağrı, Tîh'ten çıkıp yola dönüş için ümmetin tümüne yönelik bir çağrıdır... Fakat özellikle de uyanışın gençlerine yöneliktir. Çünkü onlar ümmete yol göstericilik yapacak ve bu doğru yola dönüşü kolaylaştırıp yürümelerini sağlayacak olan gerçek önderlerdir:

"Şüphesiz ki bu Benim dosdoğru yolumdur. O halde ona uyun. Başka yollara uymayın, sonra sizi O'nun yolundan ayırırlar." (el-En'âm, 6/153)

Bu sahifeleri oldukça özlü bir şekilde ümmetin Tîh'e nasıl girdiğini, hayatın ruhî, fikrî, ahlâkî, siyasî, iktisadî ve içtimaî yönlerinin tamamını belirli bir dönemde kuşatan bu Tîh'in gerçek boyutlarını; arkasından bu mübarek uyanışın bütün olumsuzluklarına ve tökezlemelerine rağmen, şu ana kadar oynadığı rolü; sonra bu uyanış olgunluğunu tamamlayıp ümmet de Tîh'in karanlıklarından tamamen çıkarak yüce Allah'ın bu ümmete ebedî vaadine uygun olarak -aşağıdaki buyruklarda görüldüğü gibi- yeryüzünde tekrar iktidarı elde etmesi halinde, Allah'ın izni ile beklediğimiz yarının tablosunu açıklamak üzere yazmış bulunuyorum:

"Allah içinizden iman edip salih amel işleyenlere vaad etti ki: 'Onlardan öncekileri halife yaptığı gibi - andolsun ki- onları da muhakkak yeryüzünde halife kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini onlar için iktidar yapacak, önceki korkularını güvene çevirecektir. (Böylece) onlar Bana hiçbir şeyi ortak koşmaksızın ibadet etsinler." (en-Nur, 24/55)

Tih'ten kurtaracak gerçek çıkışı, hak yolu ve bu yol üzerinde yürümeyi kolaylaştıracak sağlıklı yöntemi bu ümmete göstermesini yüce Allah'dan dileriz:

"De ki: 'İşte bu benim yolumdur. Ben Allah'a bir basiret üzere davet ediyorum, ben de bana uyanlar da. Allah'ı tenzih ederim, ben müşriklerden değilim.'" (Yusuf, 12/108)

TÎH'E NASIL GİRDİK?

Haçlı Ruhu

Yaşadığımız son günlerde Bosna Hersek'de zulmün zirvesine ulaşan haçlı savaşları birkaç asır öncesinden başlamıştır...

Bir dereceye kadar sınırlandırmak maksadı ile; bu savaşların müslümanların Endülüs'den kovulmaya başlaması ile başladığını söyleyebiliriz. Endülüs'deki en son İslâm devletçiği miladi 1492 yılında düştü. Engizisyon mahkemeleri, müslümanları yok etmek ve o topraklarda tam anlamı ile İslâm'ın işini bitirmek üzere bütün vahşetlerini yaptıktan sonra bu devletçik de yıkılıp gitti. Daha sonra papa Endülüs'ün dışında da müslümanların takip edilmesini, eğer hristiyanlaşma çağrısını kabul etmeyecek olurlarsa kılıç zoru ile hristiyanlaştırılmalarını emretti..

Vasko de Gama, Macellan ve başkalarının yaptıkları keşif seyahatleri aslında haçlı keşif seyahatleri olup İslâm dünyasını istila etmek ve hücum etmek için hazırlık olmak üzere İslâm dünyasının yarılıp geçilmesine imkân verecek zaaf noktalarını bulup ortaya çıkartmak içindi. Doğudaki dehşet verici gücü ile doğu Avrupa'da herşeyi silip süpüren ilerleyişi ile Osmanlı Devleti'nin varlığından dolayı bu keşiflerin tamamı ilk haçlı hamlelerinden farklı bir yer izlemek zorunda kalmıştır. O bakımdan bu yeni hamleyi Afrika'nın etrafını dolaşıp İslâm dünyasının kalbine ve bizzat ilk haçlı hamlelerinin bozguna uğrayıp geri çekildiği bizatihi Kudüs'e yönelmeden önce, uzak bölgeleri istila etme-

ye çalışmıştı. Bu sefer artık Beytü'l-Makdis yalnızca hristiyanların hedefi değildi, aslında onlarla birlikte yahudilerin de hedefi olmuştu.

Hicri 12 ve 13. (Miladi 18 ve 19.) asırlar haçlı seferlerinde ileri derecede bir odaklaşmaya tanık olundu. Bu da İslâm dünyasının büyük bir bölümünün istila edilmesi ile sonuçlanmıştı. Bu istila; müslümanlarla haçlılar arasındaki zorlu ve hepsi de önünde duracak hiçbir şey bırakmayıp ilerleyen müslümanların bozguna uğraması ve haçlılara karşı İslâm dünyasının boyun eğmesi ile sonuçlandı.

Tabiidir ki bu bozgun kendiliğinden ortaya çıkmadı. Bunun birtakım sebepleri vardı.

Görünen sebepler; ilim ve teknoloji alanında, iktisat alanında, savaş eğitimi ve silahlanma alanlarında müslümanları çepeçevre kuşatan geriliktir. Bütün bu sebepler müslümanların gerilediği oranda ileri gitmiş olan batının önünde askerî bozgunu ortaya çıkartmanın esas sebebini yapısında taşımaktadır. Memlûklüler ile Napalyon arasındaki meşhur İmbabe savaşı (Kahire yakınlarında bir yer adı) bu gerçeğin çok açık bir örneğidir. Bu savaş tümüyle sadece yirmi dakika sürmüştür. Memlûklülerin savaştaki kahramanlıkları ve topraklarına yapılan saldırıları püskürtmekteki arzuları az değildi; ancak her bir atıştan sonra soğuyup yeniden barutla doldurulma imkânını elde etmesi için belirli bir süreyi gerektiren ve ısındıkça menzili düşüren çağdışı topları, hızlıca güçlü ve büyük bir kudret ile peşpeşe atış yapan ve Memlûklülerin toplarının ulaşabildiği menzilden daha uzak menzilli topların önünde duramazlardı.

Ancak tarihin bu döneminin uyanık bir şekilde incelenmesinin görünürdeki sebepleri incelemekle yetinilmemesi

gerekmektedir. Çünkü o taktirde bu sebeplerin ötesinde gizli bulunan gerçek yakalanamaz. O bakımdan bu bozgunu ve yıkılışı doğuran gerçek sebepleri görmek için incelemenin derinleşmesi gerekir.

Müslüman tarihçi, tarihin bu dönemini inceleyecek olursa, onun zorunlu olarak en azından iki bakımdan Avrupalı bir tarihçiden farklı bir duruşu olacaktır.

İslâm tarihçisi, her şeyden önce batılı tarihçinin -açıkça ortada olmasına rağmen- kastî olarak saklamaya çalıştığı İslâm dünyasını istilaya iten haçlılık ruhunu izleyip bulacaktır. Çünkü batı, İslâm dünyasını son istilasını, eski haçlı seferlerini yapmaya iten haçlılık ruhu ile hiçbir ilişkisinin olmadığını, bunun ancak katıksız iktisadî bir takım sebeplerden kaynaklandığını bize telkin edip durmaktadır. Kimi zaman bu iktisadî sebep Baharat Yolu'nu araştırmaktır, kimi zaman bu sebep ucuz ham maddedir, kimi zaman batının ürettiği üretim fazlası için tüketim pazarlarını araştırıp bulmaktır.

Halbuki modern haçlı istilasının ilk kumandanı olan Vasko de Gama doğu Hint adalarına İslâm haritaları ve müslüman denizci İbn Mâcid'in yardımı ile ulaştığında açık ifadelerle: "İşte şimdi ipimizi İslâm'ın yoluna (boynuna) doladık, geriye sadece bu ipi çekmek kalıyor. Bunun sonucunda boğulacak ve ölecektir" demektir.

Aynı şekilde Macellan da -ki o da bu istilanın ilk önderlerindendir- Papa'ya ısrarla belirli bir hedefi olan haçlı bir saldırıya kumandanlık yapması için kendisine izin vermesini istemiştir. Bu hedef ise Filipin topraklarını haçlı bayrağının dalgalandığı alanlara katmaktı. Papa, Macellan'ın bu hamlesini başarı ile sonuçlandırabileceğine güvenmediğin-

den ötürü tereddüt ile izin verince, o da fiilen Filipinler'e gitti ve Filipin adalarından birisine haçı dikince oradaki müslümanlar hemen onu öldürdü, saldırısının sonunu getirdi.[1]

Batının bu yeni hamlenin haçlı yüzünü gizlemekte açıkça görülen bir faydası vardır. O bu yüzü müslümanlardaki dini ruhu uyandırmaktan çekindiğinden ötürü gizlemiştir. Çünkü bu dinî ruh, mukaddes cihada girişme ruhunu alevlendirir. Bu ise ister haçlı, ister siyonist, ister ineğe tapan, ister puta tapanlar olsun bütün istilâcıların en çok korktuğu bir tehlikedir. Ve istilâcılar Hindistan'da, Cezayir'de ve başka yerlerde fiilen bunun ağır bedelini ödemişler, acısını tatmışlardır.

İstilâlarının ilk dönemlerinde Mısır'da İngiliz komiserliğini yapan Cromer, "*Modern Mısır*" adını taşıyan hatıralarında şunları yazmaktadır: "İlahi birinin bu ülkenin başına yerleştirmiş olduğu beyaz adamın görevi, mümkün olan en ileri sınırlarda hristiyanlık uygarlığının esaslarını kökleştirmektir. Böylelikle insanlar arasındaki ilişkilerin esasını teşkil etsin. Bununla birlikte şüphe uyandırmamak için resmî olarak müslümanların hristiyanlaştırılma için çalışmamak ve resmi konumu itibari ile dinî merasimler ve buna benzer İslâm dininin içi boş bir takım merasimlerine de gereken riâyeti göstermesi gerekir."

Bu ifadelerin hedefi açıktır... Hedefin müslümanları İslâm'dan uzaklaştırmak olduğu farkına vardırmadan İslâm'dan uzaklaştırmaktır. Bu ise şüpheleri uyandırmamak

(1) Bununla birlikte bizler hâlâ çocuklarımıza; bu yolculukların bilimsel keşif amaçlı olduğunu öğretiyor ve çocuklarımıza barbarlar Macellan'ı bu yolculuğa iten bilimsel ruhun değerini bilemediklerinden onu öldürdüler, diyoruz.

yolu ile gerçekleşmelidir... Yani haçlılık yüzü gerçek şekli ile açıkça ortaya çıktığı vakit, müslümanlarda dinî ruhun uyanışını önlemektir.

Modern haçlı, istilasında haçlılığın itici güç olmadığının ileri sürülmesi, aynı şekilde Cromer'in gözettiği gayeyi hedef almıştır. Bu da istilacılara karşı kutsal cihad ruhunun uyandırılmamasıdır, ve emr-i vakiyi kabul edecek şekilde onları alıştırmaya çalışmaktır. Öyle ki eğer bu istilaya karşı durmaya yönelecek olurlarsa yine istilacıların korktuğu kutsal cihad olmaksızın karşılarında direnseinler.

İşgal edilen ülkelerde bulunan müslümanların ruhunda bu istilanın revaç bulması için batı: Dini uzun bir dönemden beri terk ettiğini, artık kendisini harekete geçirenin din olmayıp sadece ekonomik menfaatler olduğunu söylemeye koyuldu. Müslümanlar da Tîh döneminde bu asılsız iddiayı dillerine doladılar ve bilinçli ya da bilinçsiz olarak fikrî emperyalizmin davetçileri, bu emperyalistlere karşı herhangi bir İslâmî cihadî hareketlenmeyi engellemek maksadı ile dillerine dolayıp propagandasını yaparak yaygınlaştırmaya çalıştılar.

Evet! Avrupa, dinini bir kenara bırakmıştır. Artık kendi ülkelerinin sınırları içerisinde dine dayalı herhangi bir harekette bulunmamaktadır... Fakat hiçbir zaman kanlarında gizli bulunan ve her zaman için İslâm'a ve müslümanlara karşı kendisini harekete geçiren haçlılık ruhunu asla unutmamıştır. Bu gerçeğe yani Avrupa'nın dinini bir kenara bırakıp buna rağmen İslâm'a karşı yanmaya devam eden haçlılık kininin varlığını devam ettirdiğine Avusturyalı oryantalist Muhammed Esed'in müslüman olduğunu ilan ettikten sonra yazdığı tarihte, benzerinin görülmediğini söylediği bu alışılmadık gerçeği açıklamaya gayret

ettiği "*Yolların Ayrılış Noktasında İslâm*" adlı eserinde şunları söylemektedir: "Bu kin Avrupalıların ruhunda onların düşünsel ve medenî çocukluk dönemlerinde var olmuş ve oluşmuştur. Daha sonra gelen olgunluk dönemi bu kini ruhlarından silememiştir. Çünkü çocukluk döneminde karakter halini alan bir duygu ruhta varlığını sürdürmeye devam eder." [1]

Bizim Muhammed Esed'in tanıklığına da onun yorumuna da ihtiyacımız yoktur. Elimizde şanı yüce Allah'ın tanıklığı bulunmaktadır:

"Dinlerine uymadıkça yahudiler de hristiyanlar da asla senden hoşnut olmazlar." (el-Bakara, 2/120)

Ayrıca elimizde en ufak bir yoruma ihtimali bulunmayan Bosna-Hersek katliamının tanıklığı da vardır. Bosna-Hersek bölgesinde dolaylı ya da dolaysız herhangi bir menfaati bulunmayan İngiliz temsilci Ohen de adeta Sırplar gibi konuşmaktadır. Hatta bazen Sırpların istediklerinden fazlasını onlar adına isteyebilmektedir. Birkaç kere müslümanların cezalandırılmasını dahi istemiştir. Çünkü onlar Sırpların vahşi saldırganlıklarına, ırzlarını ayaklar altında çiğnemelerine susarak karşılık vermemişler, zaman zaman kendilerini savunmak cesaretini göstermişler.

Avrupalı tarihçi, kesinlikle söz etmezken müslüman tarihçinin açıkça ortaya koymak zorunda olduğu *ikinci husus* ise son dönemlerde müslümanların dört bir yanını kuşatan çeşitli geriliklerin ötesindeki gerçek sebebin inançtaki gerileme olduğunu yani "*lâ ilâhe illallah*" gerçeğinden gerilenmiş olduğunu ortaya koymaktır.

(1) Bk. el-İslâmu alâ Mufterakı't-Turuk, Arapça'ya çeviren Ömer Ferruh, S. 58-59

Güçsüzlük bu dinin tabiatından kaynaklanmıyor; çünkü bu din güçlülük, cihâd ve iktidar dinidir. Birkaç yıllık bir zaman zarfında Fars imparatorluğunu tamamı ile güçlü Roma imparatorluğunun da yansını silip süpürmüştür. Tatarları en güçlü dönemlerinde, haçlıları ilk saldırılarında bozguna uğratmış, dönemindeki bilinen dünyanın büyük bir bölümünde iktidar bulmuş, yerleşmiş, kök salmış ve gelmişmiştir.

Zayıflık, müslümanların hayatında sonradan ortaya çıkan bir unsurdur. Onlar dinlerine gerçek anlamı ile sımsıkı sarıldıkları bir dönemde böyle bir zaafiyet yoktu. Bunun sebebi, ister bu zayıflığın sebebinin egemenliklerini tam anlamı ile gerçekleştirip düşmanlarını yenik düşürmelerinden sonra Osmanlı yöneticilerinin karşı karşıya kaldıkları lüks hayat, ister müslümanın ruhî enerjisini kuşatıp cihaddan alıkoyan ve onu diri bir uyanıştan çok uyuşukluğa benzeyen ruhun alanlarında yüzmeye dönüştüren zikir halkaları olsun, ister hurafelerin, asılsız olağanüstü olaylara bağlanmanın ve diri ve ölü şeyhlere nisbet edilen kerâmet söylentilerinin yayılması olsun, ister kevnî bilgilerin, yeryüzünün imar edilmesinin ihmali ve iktidara yol açan sebeplerden yüz çevirmek olsun. Bu durum, ister insanları kendi özlerine münhasıran yönelten ve ümmetin akıbetini belirleyen genel meselelerle uğraşmalarını terk etmeye iten ve dinin duygularında yalnızca ibadet merasimlerine münhasır olmasına sebep teşkil eden siyasal diktatörlükler olsun, ister sonunda dinin tümüyle kendi özleri sebebi ile gözönünde bulundurulan, fakat ruhsuzlaşmış geleneklere dönüşmesi olsun...

Bunların hiçbirisi bu dinin tabiatından değildi. Bunların hiçbirisi indirilmiş naslarından alınmış yahut da hayatın ger-

çeğinde sağlıklı bir şekilde ilgilendiği dönemlerdeki tarihî geçmişi bulunan bir şey değildi.

Öğeleri iyice inceleyen Avrupalı tarihçinin bu gerçeği bilmemesi sözkonusu değildir:

"Kendilerine kitabı verdiklerimiz onu öz oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar." (el-Bakara, 2/146)

Fakat o bu gerçeği bilse ve kesinlikle ondan emin olsa dahi, asla açığa çıkarmaz:

"Bununla birlikte içlerinden bir grup bilip durdukları halde yine de mutlaka hakkı gizlerler." (el-Bakara, 2/146)

Çünkü batı, bu gerçeği ortaya çıkaracak olursa adeta müslümanları gerçek güç kaynaklarından sapmalarının hakikatını onlara göstermiş, onları vakalarını değiştirmeye çabalamaya çağırmış, batının benzeri şekilde başka hiçbir şeye öfkelenmediği ve kendisinden korktuğu kadar hiçbir şeyden korkmadığı İslâm'ın gerçeğine dönmeye davet etmiş gibi olacaktır.

Hatta Avrupalı tarihçi -ve Tih'e gömülmüş olup onlara uyan müslümanlar- bu gerçeği gizlemekten daha kötü olan bir noktaya yönelerek, bizatihi dinin kendisinin bütün bu bela ve musibetlere sebeb teşkil ettiğini kasti olarak ifade edecek noktaya gelmiştir. Zayıflık, gerilik, hurafe, bilgisizlik, zilletle itaat ve tembellik gibi hastalıkların hepsinin sebebi bizatihi dindir. O bakımdan insanların cahillikten ve hurafelerden kurtulmaları, atılımlarını engelleyen dizginlerden kurtulmak için dini de bir kenara bırakmaları kaçınılmaz bir şeydir. Avrupalı tarihçi ve ona uyan müslüman tarihçiler, insanları bu dinin gerçeğinden uzak oldukları hakikatine dikkatlerini çekecek herhangi

bir işarette bulunmayı, gerçek dinin şu anda din adına uygulamakta olduklarından daha farklı bir şey olduğuna dair herhangi bir işarette bulunmayı özellikle engellemişler, buna dikkat etmişlerdir.

Bir seferinde vakti ile kendisiyle aynı idari birimde çalışmış olduğum[1] bir arkadaşım bana şunu anlattı: Bu miladi asrın (20. asrın) altmışlı yıllarının başlarında Kahire'ye sık uğradığı sırada bir oryantalist ile karşılaşmıştı. Ona İslâm ve müslümanlarla, müslümanların arasındaki düşüncelerle ilgili birtakım hususlara dair sorular sormuştu. Konuşma esnasında ona: Filan kimseyi tanıyor musun diye sormuş ve ona adımı vermişti. Arkadaşım ona olumlu cevap verince şunu sormuştu: Acaba o şahıs Ezher mezunlarından mıdır? Arkadaşım ona; hayır, o Kahire üniversitesi İngiliz dilinden mezundur dedi. Ta başından beri batı düşünme tarzını ve batı yaşayış yöntemini izleyecek laik kimseler mezun olsun diye kurulmuş bulunan böyle bir bölümün mezunlarından bir kişinin İslâmî meselelerle ilgilenip dini konulara dair yazmasına hayret ettiğini ve bu arada bu işten rahatsız olduğunu gizlemedi.

Daha sonra bu oryantalist enine boyuna benim kitaplarımı özellikle de "*İslâm'ın Etrafındaki Şüpheler*"[2] adlı kitabımı. Onun en çok kızıp öfkelendiği kısım ise belirli bir nokta idi. O da benim batı materyalizmini tenkid edişim, batının ruhtan uzak materyalist uygarlığına hücum

(1) Kahire'de Yüksek Öğrenim Bakanlığı Genel Kültür Dairesi

(2) Bizatihi bu kitap birden çok oryantalistin kinine sebeb olmuştur. Çünkü bu kitabım ortaya koydukları ve İslâm'a sarılmaktan, insanları alıkoymaya gayret ve çaba gösterdikleri birtakım şüpheleri reddediyor ve insanlara bu oryantalistlerin İslâm'a alternatif olsun diye çağırdıkları batı uygarlıklarının kötülüklerini açıkça gösteriyordu.

edişimdi. Benim arkadaşıma kinle: Peki siz sahip olduğunuz ruhçuluğunuzla nereye vardınız? Eğer bizim maddi ilerleyişimiz olmasaydı sizler yaşayamazdınız, dedi. Arkadaşım -Allah'ın rahmeti üzerine olsun- ona şunları anlattı: Ben diyormuşum ki; İslâm yalnızca bir ruhçuluktan ibaret değildir. İslâm aynı zamanda hem madde dünyasını hem ruh dünyasını bir araya getirmekte ve aynı anda her iki alanda çalışıp çabalamaya davet etmektedir. Oryantalist, arkadaşıma dedi ki: Fakat sizin vakıanız buna uymuyor. Arkadaşım benim söylediklerimi aktararak şöyle devam etmiş. O diyor ki: Bugün müslümanların vakıası İslâm'ın gerçeğinden çok uzaklardadır.

Bu sefer adam kin ve öfke ile yerinden kalkıp şunları söylemiş: O bunu da mı söylüyor, bunları nerede söylüyor. Arkadaşım: O bunları "*Biz Müslüman mıyız*" adını verdiği kitabında dile getiriyor. Oryantalist, açıkça görülen bir sinirlilik ile giderken: Bu çok tehlikeli bir iş, demiş.

Evet, bir kimsenin İslâm adına işlenenlerin dışında İslâm'ın gerçeğinin farkına varması ya da buna insanların dikkatini çekmesi, bugün müslümanların yaşadıkları kötü vakıaların sebebini, gerçek İslâm'dan uzak oluşları olduğunu söylemesi (onlara göre) gerçekten tehlikeli bir iş(miş)

Ruhi Yenilgi

Müslüman tarihçi, bu dönemin tarihini ele alırken müslüman olarak yerine getirmek zorunda olduğu bir görevle karşı karşıyadır. O, insanlara batının önünde uğranılan askerî bozgunun gerçek sebebini insanlara açıklamak ve aynı şekilde bu savaş alanındaki bozgunun peşinden gelen ruhî yenilginin de sebebini yorumlamakla yükümlüdür...

Savaş alanında uğranılan bozgun, güç elde etmeyi sağlayan sebepleri yerine getirmeyi terketmenin tabii bir sonucu idi. Fakat sebeplerin gereğini yerine getirmeyi terk etmenin bizzat kendisi de müslümanların karşı karşıya kaldıkları ve bunun sonucunda dinin gerçeğinden sapıp gereklerini yerine getirmeme çizgisine ulaştırdıkları akidevî bozukluğun bir sonucudur.

Ameli, iman kapsamı dışına çıkartan ve imanı yalnızca kalp ile tasdik, dil ile ikrardan ibaret haline sokan Mürcieci düşünüş, inanç ile ilgili bir sapma ve: "İman hem sözdür, hem ameldir" diye selef-i salihin yöntemine uzak düşen bir düşünüştür. Selef-i salih, aynı zamanda beraberinde ameli getirmeyen ilmin, gerçek bir ilim olmadığını, amelin ilmin gerçek meyvesi olduğunu da biliyor ve düşünüyordu. İnançtaki bu sapma sonunda doğru olmayan bir din anlayışına ve doğru olmayan bir dini yaşayışa götürdü. İnsanların kalplerinde herhangi bir sıkıntı duymaksızın yükümlülüklerinden uzaklaşmalarını daha da artırdı. Çünkü onlar ne kadar yükümlülüklerden sıyrılsalar bile kalpleri ile tasdik edici, dilleri ile de ikrar edici oldukları sürece kendilerinin samimi bir imana sahip kimseler olduklarını vehmediyorlardı.

Hayal âleminde şeyhi kendisi ile Allah arasında bir vasıta olacak konuma ulaştıran ve büyüten bir fikri düşünüş de aynı şekilde akide ile alakalı bir sapma idi. Selef-i salihin yönteminden uzaktı. Çünkü selef-i salih Allah'ın Kitabından ve Rasulünün sünnetinden, Allah'ın razı olduğu ve buna bağlı olarak da sahibinden razı olacağı kul ile Rabbinin arasında herhangi bir aracı bulunmadığını öğrenmişlerdir. Yine onların öğrendiklerine göre, yüce Allah'a en çok yakınlaştırıcı amellerden birisi O'nun yolunda cihad et-

mek, iyiliği emredip kötülükten alıkoymak, doğru yoldan sapmış toplumu doğru yola çevirmek için çalışmaktır...

İşte inançtaki bu sapmanın bir sonucu olarak bir taraftan ibadet ile çeşitli türde şirk çeşitleri, diğer taraftan vehim ve hurafelere sıkı sıkı sarılma şeklindeki sapma ortaya çıktı. Yüce Allah'ın kendisi vasıtası ile bu hususlaki uygulanagelen sünnetine göre değişiklikleri ortaya çıkardığı olumlu amelleri ve çalışmaları terk etmek sonucunu da ortaya çıkardı. Böyle bir terk edişin sonucunda herhangi bir yorgunluk, çaba olmaksızın, kalbini bu işle de uğraştırmaksızın her türlü problemin kendisi vasıtası ile çözümleneceği, Allah'ın velilerinden birisinin eli ile gerçekleşecek olağanüstü bir olaya göz dikerek olumlu ameller terk edildi.

Yanlış kaza ve kader inancı ile sarsıntıya uğramış imana gelince... Bu kaza ve kader anlayışına göre; hata ettiği yahut kusur işlediği vakit insanın amellerinden ötürü sorumluluğu kalkıyor. Çünkü bu inancın iddiasına göre kişinin başına gelen her bir musibet onu çaresiz bırakan bir kaza ve bir kaderdir. Bu anlayış meydana gelen her bir şeye olumsuz bir teslimiyete çağırıyor ve onu değiştirmeye yönelik herhangi bir çalışmayı Allah'ın kaderine karşı başkaldırmayı, O'nun kazasına razı olmamak konumunda kabul ederek değiştirmeye çalışmıyordu. Aynı şekilde imanda bir eksiklik olacağı iddiası ile sebeplere yapışmamaya çağırıyor, aksi şekilde hareket etmeyi yüce Allah'a tevekkül etmemenin delilli olarak kabul ediyordu...

Bütün bunlar, akide ile ilgili sapmalardır. Kaza ve kadere iman bakımından insanlar arasında en temiz, arı ve duru bir inanca sahip olan selef-i salih yönteminden alabildiğine uzaktır. Onlar kaza ve kaderlerine imanları ile birlikte Allah'ın Kitabından ve Rasulünün sünnetinden şu-

nu öğrenmişlerdi: Kaza ve kadere iman etmek hata ettiği yahut kusur işlediği vakit insanın yaptıklarından sorumluluğunu kaldırmaz. Bununla birlikte Allah tarafından gelecek yeni bir kadere göz dikerek değiştirmeye çalışmayı da engellemezdi. Onların anlayışına göre sağlıklı tevekkül sebeplere yapışmaya engel olmadığı gibi, Allah'ın kaderinin ve meşîetinin gerçekleştiği kesinlik hükmünün aynı şekilde sebeplere sarılmaya aykırı olmadığını da biliyorlardı.

Uhud savaşında yüce Allah müslümanlara başlarına gelen yenilginin Allah Rasulünün emrine aykırı hareketleri dolayısı ile bizzat kendilerinden kaynaklandığını ve aynı zamanda bir kaza ve bir kader olduğunu bildirmişti:

"Böyle iken başlarına iki katını getirdiğiniz bir musibet gelip size çatınca mı: Bu bize nereden geldi" dediniz. De ki: "O kendinizdendir." Şüphesiz Allah her şeye güç yetirendir. İki ordunun karşılaştığı gün başınıza gelen musibet Allah'ın emri ile idi..." (Âl-i İmran, 3/165-166)

Fakat yenilgi gerçekleştiğinde Rasulullah (sav) bu durumu değiştirmeye çalışmaktan geri kalmadı. Müslümanları yaralanmış halleri ile alıp düşman ile karşılaşmaya götürdü ve yüce Allah'ın lütfu ile düşman geri gitti, savaşmaksızın çekilmeyi tercih etti:

"(Uhud'da) yaralandıktan sonra yine Allah'ın ve Rasulünün çağrısına koşanlar, onlardan iyilik yapanlar ve sakınanlar için büyük bir mükafat vardır. Onlar öyle kimselerdir ki insanlar kendilerine: '(Düşmanınız olan) insanlar size karşı bir ordu hazırladılar, o halde onlardan korkun' dediler de bu onların imanlarını artırdı ve: 'Allah bize yeter, O ne güzel vekildir' dediler. Sonra da kendilerine hiçbir zarar dokunmaksızın Al-

lah'tan bir nimet ve bolluk ile döndüler. Allah'ın rızasına da uydular. Allah pek büyük lütuf sahibidir." (Âl-i İmran, 3/172-174)

Rasulullah (sav) bunun akabinde Rabbinden hem kendisine hem de mü'minlere yönelik bir direktif aldı, buna göre gerekli hazırlıkları yapmalı ondan sonra da Allah'a tevekkül etmeli idi:

"... Bir kere de azmettin mi artık Allah'a güvenip dayan." (Âl-i İmran, 3/159)

Azmetmek ise gerekli hazırlıkları yapmayı gerektirir. Aksi taktirde bu hiçbir şeyi değiştirmeyen soyut bir takım temennilerden ibaret kalır.

Yüce Allah şunu kararlaştırmıştır. Kâfirler asla Allah'ın elinden kurtulamazlar ve O'nu âciz bırakamazlar. Allah'ın bu dini yeryüzünde iktidara getireceğine dair hükmü mutlaka yerine gelecek ve gerçekleşecektir. Bununla birlikte yüce Allah müslümanlara gerekli hazırlıkları yapmalarını ve sebeplere de yapışmalarını aynı buyruklarda şöylece emretmektedir:

"O inkâr edenler öne geçeceklerini asla sanmasınlar. Onlar (Bizi) asla âciz bırakamazlar. Siz de onlara karşı gücünüzün yettiği kadar kuvvet ve bağlanıp beslenen atlar hazırlayın ki bununla Allah'ın düşmanı ve sizin düşmanınızı ve bunlardan başka sizlerin bilmeyip de Allah'ın bildiği diğerlerini korkutasınız. Allah yolunda ne harcarsanız size eksiksiz ödenir ve size asla zulmedilmez." (el-Enfâl, 8/59-60)

Kaza ve kader inancına dair bu itikadî bozukluk, gerçek tevekkül yerine olumsuz tevâkül (hazır yeyicilik)i doğurdu. Sebepleri yerine getirmeyi ihmal sonucunu getirdi.

Halbuki bu sebebler arasında yüce Allah'ın, Allah'ın düşmanlarını korkutmak için gerekli hazırlıkları yapmak üzere güç sahibi olmanın yollarını aramak ve gereklerini yerine getirmek de vardı. Yine bu yanlış anlayış sonucunda fakirlik, hastalık, âcizlik, aynı zamanda bunları değiştirmek için gerekli çabaları harcamayıp eli kolu bağlı kalma sonucunu da getirdi.

Dünya ve âhiret arasındaki denge dünya için çalışmak ile âhiret için çalışmak arasındaki ilişkinin tabiatına dair yanlış anlayış da, dinin hakikatinden ve Allah'ın Kitabı ve Rasulünün sünnetinden anladığı dünyanın âhiretin tarlası olduğu, Rabbanî yönteme uygun yeryüzünü imar etmenin insandan istenmiş ibadetin bir parçası olduğu, âhiret için çalışmanın yeryüzünde çalışmaya aykırı düşmediği şeklinde anladıkları selef-i salihin yönteminden de bir sapma, bir uzaklaşma idi:

"O, yeri size itaatkâr ve yumuşak kılandır. O halde omuzlarından (dört bir yanından) yürüyün ve onun rızkından yeyin. Dönüş yalnız O'nadır." (el-Mülk, 67/15)

"Allah'ın sana verdiği ile âhiret yurdunu ara, dünyadan da nasibini unutma, Allah sana ihsan ettiği gibi sen de ihsan et. Yeryüzünde de fesat işleme. Çünkü Allah fesad çıkaranları sevmez." (el-Kasas, 28/77)

Rasulullah (sav) oruç açmaksızın sene boyunca oruç tutmakla, uyumaksızın gece boyu namaz kılmakla, yahut evlenmeyerek kadınlardan uzak durmakla, âhiret için çalışacaklarını zanneden bir topluluğa bu şekilde davranmayı yasaklayarak onlara şöyle buyurmuştur: "Şunu bilin ki, ben aranızda Allah'a en çok ibadet eden ve O'na karşı haşyeti (saygı ile korkusu) en ileri derecede olanım. Bununla birlikte kimi zaman oruç tutarım, kimi zaman aça-

nm. gecenin bir bölümünde namaz kılar, bir bölümünde uyurum. kadınlarla da evlenirim. Kim benim sünnetimden yüz çevirecek olursa benden değildir." (Hadisi Buhari ve Müslim rivayet etmiştir)

"*Lâ ilâhe illallah*"ın gereklerini tasavvur hususunda görülen bu sapmalar; tıp, astronomi, kimya, fizik, matematik, coğrafya ve buna benzer ilim dallarının -yeryüzü ile ilgili ve dünya hayatı ile alakalı olduklarından ötürü- ihmal edilmesi sonucunu ortaya çıkardı. Bunun sonucunda da bütün alanlarda müslümanlar geriledi.

İşte burada açıkça şu gerçek ortaya çıkmaktadır: Batının önünde askerî alanda bozguna uğramaya sebep teşkil eden ilmî, teknolojik ve maddi... gerilik, temel itibari ile nesiller geçtikçe müslümanların hayatında artış gösteren ve artık sahih akideyi örtüler arasından seçilmeyecek bir hale sokan müslümanların hayatındaki canlı dinamizmi ortaya çıkartmasına imkân vermeyecek bir şekilde örten itikadî bir gerilemekten ortaya çıkmıştır.

Ancak müslüman tarihçinin işi burada bitmiyor.

Diğer taraftan bakışlarını görünür sebeplere hasrettikleri için, bunların ötesindeki gerçek sebebi görmek için derinleşmeyen kimselerin bile algılamalarında -önemi bundan daha az olmayan- bir diğer konu daha vardır.

Askerî bozgunun gerçekleşmesinin akabinde, müslümanların benliklerinde ruhî bir yenilgi başgösterdi. Bu tarihte onlar için bu türden ilk bozgundu.

Daha önceleri birden çok kitabımızda [1] tek başına askerî bozgunun müslümanların ruhlarında bu korkunç etki-

(1) Mesela, "Vâkıuna'l Muâsır: Çağdaş Durumumuz" adlı esere bakabilirsiniz.

yi bırakabilecek bir şey olmadığını, müslümanların ordularının batının önünde bozguna uğradığı vakit, son defa ortaya çıkan korkunç etkiyi tek başına doğurabilecek güce sahip olmadığını söylemiştik.

Gerçek şu ki; müslümanlar bozgundan sonra kendileri ile kendilerini yenik düşüren batı arasındaki o korkunç ve dehşetli farkı ansızın fark ettiler. İlim, teknoloji, maddî ve uygarlık alanlarında ilerilik farkını. Bu büyük farkın müslümanların karşı karşıya kaldığı ruhî bozgunda büyük bir etkisi olmuştu, şüphesiz.

Fakat tek başına askerî yenilgi ile müslümanların kendileri ile düşmanları arasındaki maddî alanda görülen derin fark -eğer çekişmenin gerçekleşmesinden önce hayatlarında bulunan o ruhsal ve itikadi boşluk bulunmasaydı- müslümanların hayatında ortaya çıkan bu korkunç değişim asla meydana gelemezdi.

Askerî bozgunlar daha önceden de görülmüştü. Fakat hiçbir zaman bunlar müslümanların düşünüşlerini, fikirlerini, yaşayışlarını ve akidelerini en ufak bir şekilde değiştirmemişti...

Müslümanların ilk yenilgisi Uhud günü gerçekleşti. Yüce Allah: *"Gevşemeyin ve üzülmeyin, siz eğer mü'minler iseniz muhakkak üstünsünüz."* (Al-i İmran, 3/139) buyruğunu indirdi.

Onlar gerçekten mü'min idiler; o bakımdan derslerini iyi bellediler. Bozgunluklarından silkinerek kendilerine geldiler, düşmanları karşısında uğradıkları geçici yenilgi ne olursa olsun, imanları sebebi ile üstün olduklarını bildiler. Artık bundan sonra birisi Tatarlarla diğeri ise kendileri ile haçlılar arasında meydana gelmiş çok önemli ve bü-

yük iki karşılaşmada da gevşemediler...

Tatarlara karşı uğradıkları bozgun çok büyük bir bozgundu... Tatarlar Bağdat'ı adeta haritadan sildiler, Abbasi halifeliğinin sonunu getirdiler, müslümanları düşünülemeyecek kadar zelil düşürdüler. Tatarlardan birisi evden silahsız olarak çıkıyor, yolda karşılaştığı bir müslümana: Seni öldürmek üzere kılıcımı getirinceye kadar burada dur diyor ve müslüman küçülmüş hali ile ve teslimiyetle Tatar kılıcıyla gelip onu öldürünceye kadar yerinden ayrılmıyordu... Bunun ötesinde zillet olamazdı.

Fakat ruhları henüz zelil düşmemişti.

Hiçbir zaman galiptirler diye Tatarların kendilerinden hayırlı olduklarına inanmadılar. Onların anlayışlarına göre Tatarlar barbar, vahşi ve uygar olmayan insanlardı. Ve bütün bunlardan önce Allah'ı tanımayan, hak din gereğince yaşamayan putperest kimselerdi.

Müslümanlar işin başında haçlılara karşı da yenik düşmüşlerdi. Hatta haçlılar İslâm dünyasının bazı bölgelerinde belli bir süre devam eden, müslümanlara musallat olup onları zelil ve hakir düşürdükleri bir takım devletçikler bile kurmuşlardı...

Fakat müslümanların ruhları zelil düşmemişti.

Hiçbir zaman haçlıları büyük görmediler. Haçlıların galip gelmiş olmaları sebebi ile kendilerinden hayırlı olduklarına inanmadılar. Onların anlayışlarına göre bu haçlılar haça tapan müşrik kimselerdi. Bunun da ilerisinde onlar hakkında namus nedir bilmeyen domuzlardır, diyorlardı. Buna sebeb ise hayatlarında yaygın bir şekilde görülen ahlâkî kötülük, namuslarına karşı duydukları hamiyetin oldukça zayıf oluşu idi...

Bundan dolayı onları küçümsüyorlardı. Daha sonra müslümanlar sağlam ve doğru akideleri ile Allah'a yönelip sebeplere yapıştıklarında Allah'dan yardım geldi.

Katzun haykırdığı: "Vâ İslâmâh; vay İslâm'ın başına gelenlere!" feryadı ve onun Ayn Câlût'da Tatarlıların üzerine düzenlediği sabırlı hücumu, tarih sahifelerinde değişiklikler yaptı. Müslümanlar zafer kazanmakla kalmadı, Tatarlar da müslümanların önünde bozguna uğradıktan sonra İslâm'a girmeye başladılar. Aynı şekilde Selahaddin'in insanların akidesini düzeltmeye yönelik sebepleri yerine getirmeye çalışması Beytü'l-Makdis'i geri almayı sağlayan ve haçlıları birkaç asır daha İslâm'ın doğusundan uzaklaştırıp yaklaştırmayan kesin zaferin de habercisi idi. Bundan sonra bu zaferin sonuçları yerel sınırları da aşmaya başladı. Çünkü Avrupa müslümanların önünde uğradığı bozgundan sonra, İslâm uygarlığından kaynaklanarak Rönesansını başlatmış oldu [1]

Bir diğer açıdan müslümanlar ile düşmanları arasındaki uygarlık farkı meselesine bakacak olursak, müslümanlar Perslerle ve Bizanslılarla karşılaştıklarında düşmanlarının bozguna uğratmak üzere arada gerçekten çok büyük bir fark vardı. Müslümanlar bu sırada maddi uygarlık sebepleri açısından hemen hemen sıfır idiler ya da o noktaya yakın bulunuyorlardı...

(1) Bu nokta gerektiği gibi bilimsel incelemelere konu olmuş değildir. Haçlıların müslümanların önünde uğradıkları bozgunun Avrupa'nın rönesansındaki payı ve bu rönesansın İslâm'dan kaynaklanan temeller üzerindeki yükselişidir, sözkonusu olan. Bu hususun gerektiği gibi incelenmeyişinin sebebi şudur: Avrupalılar bir defa bu gerçeği çok nadir olarak itiraf etmektedirler. Müslümanlar ise şimdiki yenilik hallerinde Avrupa'nın hayatında böyle bir etkiyi İslâm'ın doğurmuş olacağına inanmamaktadırlar. Gerçekten bu, oldukça büyük ve bilimsel incelemeye layık önemli bir noktadır.

Fakat bu müthiş fark, bir an dahi onları bu hususta düşünmek için durdurmadı. Böyle bir farkın bir ağırlığı... Herhangi bir ağırlığı olmadı.

İmanın verdiği izzet ile debdebesi, etrafındaki gösterişi ve tekebbürü ile Rüstem'in yanına giren Rib'i b. Âmir'e bakınız. Bütün bunları alabildiğine küçümseyici bir gözle yeriyor, onu küçümsediğini, hakir gördüğünü açıkça ve bilerek ilan edercesine mızrağının ucu ile halılarını delik deşik ederek ilerliyor, bacakları kısa eşeğini onların kendisi ile şeref duydukları döşeklerine bağlıyor, sonra da kendisine: Sizi topraklarımıza gelmeye iten sebeb nedir diye soran Rüstem'e şu cevabı veriyordu: "Biz kullarından dileyen kimseleri Allah'a ibadet etmeye, dünyanın darlığından âhiretin genişliğine çıkartalım diye Allah bizi gönderdi..."

Bütün dünya uygarlığının tamamı ile, yeryüzünün metaı ile, yalancı bir güç gösterisi karşısında, imanı ile kendisini ne kadar da aziz görüyor!

Fakat müslümanların bu son haçlı hücuma karşı takındıkları tavır böyle olmadı... Akide ile kendini aziz bilmek, iman ile kendini aziz bellemek tavrı değildi, takındıkları bu tavır... Bunun yerine onlar nefsî zillet, psikolojik yıkım ile karşı karşıya kaldılar...

İsterseniz buna: Gözlerinin kamaşması da diyebilirsiniz.

Onlar tarihleri boyunca ilk defa düşmanlarının kendilerinden üstün olduklarını görmeye başladılar... Sadece bilgi, teknoloji ve savaş alanlarında değil... Çünkü bu, açıkça görülen bir hususdu... Fakat düşünce, sistem, inanış ve yaşayış şekilleri alanında da... (düşmanlarını kendilerinden güçlü gördüler).

Sebep ne askerî bozgun idi ne de maddî uygarlığın doğurduğu farklardı...

Asıl bozukluk imanda... izzetin ve kendisini üstün görmenin kaynağını teşkil eden noktada idi.

"Eğer mü'min iseniz en üstün sizlersiniz." (Âl-i İmran, 3/139)

Sebep ümmetin asırlardan beri içine düştüğü itikadî çürümüşlük idi.

Bundan dolayı askerî alandaki bozgun gözlerin kamaşmasına yolaçtı.

İşte gözler kamaşmaya başlayınca... Ümmet de "Tîh'e" girmiş oldu.

TÎH'İN BOYUTLARI

Tîh'in boyutları gerçekten dehşet verici idi... Çoğu kimsenin düşünebildiğinden çok büyük çapta idi...

Tîh'ten etkilenmedik, ümmetin hayatının herhangi bir yönü yok gibi idi. Sanki yarım asırlık bir süre ya da biraz fazla bir zaman zarfında daha önceki ümmet ile ilişkisi olmayan bir ümmet oluvermişti. Her hususta değişmişti... Tasavvurlarında, düşüncelerinde, duygularında, yaşayış şekillerinde... Politikada, ekonomide, toplumsal alanda, ahlâk, fikir, edebiyat ve sanatta... Her şeyde...

Hiç şüphesiz ümmet de gerçekleşmekte olan bu inkılabın farkında idi... Daha önceki durumu ile bu kısacık bir zaman diliminde ulaştığı durum arasındaki fark oldukça keskin idi... Asıl musibet ise ümmet Tîh'te olduğu halde, kendisinin daha iyi, ve iyiye doğru dönüşmekte olduğunu zannedişinde idi. O dininden, geleneklerinden, miras olarak devr aldıklarından ve düşünüşlerinden sıyrılıp çıkarken kendisinin artık şimdiden itibaren dosdoğru yol üzerinde adımlarını atmaya başlamış olduğunu görmekte idi.

Burada müslüman tarihçinin açıkça ortaya koyması ve insanlığa da açıklaması gereken bir nokta var: Ümmet bu inkılaptan önce de dosdoğru yol üzerinde yürüyor değildi. Ümmet hâlâ dosdoğru yol üzerinde yürümekte olduğunu zannederken o yoldan çokça ayrılmış, uzaklaşmış bulunu-

yordu. Fakat iyice anlamamız gereken bir husus vardır: Yeni yöneliş gerçek anlamı ile dosdoğru yola bir gidiş şeklinde olmamıştır. O doğru yoldan yeni bir sapma idi. Fakat birincisinden çok daha tehlikeli bir sapma idi. Bundan önceki gibi sözlü bir vâkıanın sahteleştirildiği, her türlü sapmayı ihtiva etmesine rağmen bu sahteliğin ortaya çıkması esnasında kendi halinden uzaklaştıran aldatıcı her türlü sahteliğe rağmen, asıla dönmek imkânı vardı.

İkinci sapma ise tam ters bir istikamette idi. Muhtevasındaki en tehlikeli hal ise sürekli olarak asıl yola ebedîyyen geri dönmeme telkininde bulunması idi... Asıl yolun her türlü hastalığın kaynağı olduğunu, biricik tedavi yolunun o yoldan uzak kalmak olduğunu iddia ederek, telkinde bulunuyordu.

Saptırılmış İslam Anlayışı

Müslümanların Tîh'e girmeden kendisinden ayrılıp uzaklaştıkları "İslâm'ın gerçeği" değildi...

Çünkü tevâkül (hazır yiyicilik), olumsuzluk, bilgisizlik, hurafe, donukluk, zayıflık, sebeplere sarılmayı terk edip oturmak... İslâm'dan olan şeyler değildir.

Kadının küçümsenmesi, cehaletin, hurafenin karanlıklarına hapsedilmesi, hayattaki rolünün daraltılıp sınırlandırılması, gebe kalmak, doğum yapmak, süt emzirmek sınırlarına hapsedilmesi İslâm'dan değildir...

Şûranın ihlâl edilmesi, ümmetin işlerinin dizginlerini eline alıp problemlerini çözmek imkânını da ihtiva eden kapsamlı anlamı ile iyiliği emredip münkerden alıkonmanın engellenmesi de İslâm'dan değildir.

İctihadın haram kılınması, onun korkunç bir tehlike, zararlı bir bid'at olarak değerlendirilmesi şöyle dursun insanların hayatında ortaya çıkan yeni bir takım meseleleri dikkatle ele almayı fukahânın ihmal etmesi de İslâm'dan değildir.

Ve toplumda egemen olan bunların dışında daha onlarca problem... Bunların hepsi de sonradan girmiştir ve hepsi de "Lâ ilâhe illallah"ın gereğinden sapmayı ihtiva eder...

Fakat çözüm, bu dini bir kenara atmak değildi... Çözüm ancak dine dönüş idi, insanların hayatında başgösteren sapmaları bir kenara atmaktı.

Bu ümmetin, din işlerini yenileyerek, basiretini örten perdeyi kaldırarak, ümmeti dosdoğru yola geri çevirici, müceddid (yenileyici), Rabbanî ilim adamına ihtiyacı vardı...

Fiilen meydana gelen ile ümmetin o dönemde gerek duydukları arasındaki fark, çok çok büyüktü...

Tetikte bekleyen düşman, uyanışın gerçekleşmesinin mümkün olduğunun farkında idi... Şeyh Muhammed b. Abdulvahhab'ın Arap yarımadasındaki hareketini düşmanlar, ümmetin uyanması ve dinin gerçeğinden uzak düştüğü halinden silkinmesinin mümkün olabileceğine dair çok şiddetli bir uyarıcı olarak değerlendirdiler... O vakit haçlı hamlesinin durumu ne olacaktı? Yeni haçlılar Salahaddin'in ümmeti gibi imanını yenileyen bir ümmete karşı nasıl durabilecekti?

Bundan dolayı Vahhabilik hareketini beşiğinde hapsetmeye çalıştılar, Muhammed Ali (Kavalalı)yı ve oğullarını o hareketin sonunu getirmeye teşvik ettiler... Aynı anda da

ümmeti Tih'e itmek için ellerini çabuk tuttular... Böylelikle kurtuluş yolundan daha bir uzaklaşmasını sağlamaya çalıştılar... Müslümanların İslâmî vakıa diye vehmettikleri, içinde yaşadıkları gerçekle ilgisi olmayan o vâkıanın bizzat kendisi yeni sapmanın tutuşturucu yakıtı olmuştu. İnsanlara gerçekle ilgisi olmadığı halde: İşte sizin dininiz, sizi helâk edecek konumlara düşürdü ve sizi içinde bulunduğunuz bu zillete ve sefalete ulaştırdı, denildi.

Önünüzde iki tercih vardır sadece: Ya dininize sarılmaya devam edeceksiniz ve gerilik ve güçsüzlük halini sürdüreceksiniz yahut da dini bir kenara atarak, sizden iki asır önce Avrupa'nın izlediği ve böylelikle sizi iki asır geride bıraktığı yolu izleyeceksiniz...

Osmanlı yönetiminin olumsuz yanları da aynı şekilde belirli sapmanın tutuşturucu yakıtı olmuştu...

O dönemde insanları İslâm yönetiminden uzaklaştırmak ve Allah'ın şeriatının dışındaki hükümlerle hükmetmek zelilliğine kaymalarını kolaylaştırmak maksadı ile insanlara kasdî olarak gösterildiği şekli ile Osmanlı yönetimi, tümü ile kötülüklerden ibaret değildi.

Allah nezdinde de insanlar arasında da Osmanlıların dört asır boyunca haçlı saldırılarını engellemiş olmaları ve hayatlarının son demine kadar Filistin'e karşı bir ihmallerinin görülmemiş olması, aksine bütün güçleri ile sahip oldukları bütün deha ve imkânları ile uluslararası haçlılığın desteklevip tebrik ettiği siyonizmin oraya girişini önlemek için ölürcesine cihad etmiş olmaları Osmanlılara yeter...

Fakat bununla birlikte şüphesiz birtakım yanlışlıkları vardı...

Yönetimlerinde çokça haksızlıklar olmuştu...

İnsanlara şöyle deniliyordu: Din adına yönetimler böyle hükmeder. Dini yönetim tabiatı gereği istibdatçıdır. Onun başka türlü olmasına imkân yoktur. Bir zamanlar Avrupa'daki dini yönetimin (teokrasinin) nasıl olduğuna bir bakınız... O bütünü ile bir zulüm, bir baskı, bir haksızlık, halkın haklarını çiğnemekti. Avrupa bu uykusundan ancak dinin baskısından kurtulup dini sadece ibadetin sınırları içerisine sıkıştırıp hayatın çeşitli alanlarındaki egemenliğinden uzaklaştırdığı vakit ayılabildi...

Peki ya siz...

Sizin önünüzde de aynı yolu izlemekten başka çare yok...

Dini -azami sınırları ile- ibadet işlerine hasrediniz. Onun dışındaki her bir alandan ve özellikle de siyaset alanından uzaklaştırınız. Sizin için bunun hiçbir sakıncası yoktur... Siz yine müslüman kalmaya devam edeceksiniz ve üstelik sizler özgürlüğünüze kavuşacaksınız... ilerleyeceksiniz... uygarlaşacaksınız...

Bu ifadelerdeki gerçeğe aykırılıklar, gerçekten uzaklıkları -Rabbimizin esirgedikleri müstesnâ- ümmet farkedemedi. İlerlemek ve uygarlaşmak için Avrupa'nın bir kenara attığı din, hiçbir zaman Allah tarafından indirilmiş olan din değildi. O ancak bozuk ve beşeriyet tarafından yapılmış, uydurulmuş bir dindi. İnsanların tasavvurlarının, heva ve vehimlerinin bozduğu bir din... Avrupa'nın hayatındaki yanlışlık ise bu bozuk dine uymak, bu dindeki yanlışlıkları tesbit edememek, kutsal ve uyulması gereken bir sözdür diyerek, kilise papalarının söylediklerini kabul etmekti. Çünkü onlar bu papaları Rabbin -bununla İsa

(as)'yı kastediyorlar- kendilerine günahtan ve yanlışlıktan korunmuşluğu bağışladığı gibi, helal ve haram kılma hakkını da bağışlamış olduğu, toplumun halifeleri konumunda görüyorlardı.[1]

"Onlar Allah'ı bırakıp âlimlerini, rahiplerini, Meryem oğlu Mesihi rabbler edindiler. Halbuki onlar bir tek ilâha ibadet etmekten başkası ile emrolunmamışlardı. Ondan başka ilâh yoktur. O bunların ortak koştukları her şeyden münezzehtir." (et-Tevbe, 9/31)

Fakat müslümanlar bağlı bulundukları dini uygulamakta sapma gösterecek olsalar bile, Allah tarafından indirilmiş, esasları Allah'ın koruması sayesinde Kitap ve sünnette muhafaza altına alınmış hak dinin kendisidir:

"Şüphe yok ki o zikri Biz indirdik, onu koruyacak olan da elbette Biziz." (el-Hicr, 15/9)

Müslümanların hayatındaki yanlışlık ise ya bid'at ya masiyetlerle, ya yükümlülüklerden kurtulma yollarını bulmakla, yahut Mürcie düşüncesi, ya da sapkın sufî düşüncesi gibi İslâm'a sonradan sokulmuş bir takım düşünceler sonucunda dini uygulamaktaki sapmalarıdır.

Bundan dolayı her iki halde tedavi farklı farklıdır. Avrupa'da görülen durumun tedavisi bozuk dinin bir kenara bırakılması, onun yerine doğru dinin alınması idi. Müslü-

(1) Onlar gerçek bir dayanakları bulunmaksızın İsa (as) havarisi olan Petrus'a şunları söylediğini iddia ederler. Sen Petrus'sun ve benim kilisemi şu kayanın üzerinde inşa edeceksin. Yeryüzünde bağladığın hiçbir şey semada çözülmeyecektir. Ve senin yeryüzünde çözdüğün bir şey semada bağlanmayacaktır.
Bu, Allah'ın peygamberlerinden bir peygamberin söylemesi imkânsız olan bir sözdür.

manların halinin tedavisi ise, yaşayışlarında görülen sapmaları bir kenara bırakıp dosdoğru dine sımsıkı sarılmaya tekrar dönüştü.

Bu tedavi öbüründen ne kadar da uzaktır!

Batının Hastalıkları Ümmete de Mal Edildi

Avrupa kendisi için gerekli olan ilacın yarısını aldı, fakat öbür yarısını almayı kabul etmedi. Bozuk dinden çıktı, fakat hak dine girmedi. Bunun sonucunda batının ve batıyla beraber tüm beşeriyette bir kaos ortaya çıktı: Bu ise maddi ruhun baskın gelmesi, buna karşılık maddenin baskısı altında insanın ruhi yönünün ezilip bitirilmesidir. Yahut diğer bir ifade ile değer, ilke ve ahlâk sözkonusu olmaksızın bilimsel maddi ve teknolojik gelişmenin ortaya çıkmasıdır.

Tîh'teki İslâm ümmetine gelince, o ilacın yarısını da almadı, dörtte birini de, sekizde birini de. O sadece batının kendisine sunduğu zehirleri aldı... Kurtuluş yolunda ilerlediği vehmine kapılarak sevinçle onları yutuverdi.

Bu ümmet sapmış olduğu dinin gerçeğine dönecek yerde, dinini büsbütün bıraktı ya da büsbütün bırakacak noktaya geldi. Aynı zamanda ise batının bilimsel ve maddi ilerlemesinde sarıldığı yollara ve sebeplere sarılmadı. İlim diye sadece kabuklarını aldı, kendisi için gerekli olan çalışma ve çabalamayı ilmin elde edilmesinde gerekli olan gayret, ısrarlı yürüyüşü ve sabrı gösteremedi, çabayı sonuçlandıran ve çabanın sonuçlarını bir araya getirip yok olmaktan ve dağılmaktan koruyan hayatın çeşitli alanlarındaki üstün düzenleme ve organizeyi gerçekleştiremedi.

Bütün bunların yerine batı hayatında ne kadar fesat ve

bozukluk varsa onu aldı. Böylelikle bu ümmetin yanındaki fesat kat kat yığılıp kaldı. Savaş, politika, ilim ve maddi... alanlardaki geriliğinden önce ortaya çıkmış olan itikadî gerilik döneminden ders almış olduğu hastalıklarını tedavi edemediği gibi; ahlâkî çözülüş, içki, kumar, eğlence, şımarıkça işlenen büyük masiyet ve günahların sonucu olarak İslâm toplumuna sonradan girmiş yeni hastalıklar bile tattırdı.

Aynı şekilde ümmet, Tîh'te bulunuyor iken Osmanlı yönetiminin haksızlıkları karşısında alması gereken ilaç ile batının ona sunmuş olduğu alternatif ilaç arasındaki farkın boyutlarını da idrâk edemedi...

Osmanlı yönetimindeki yanlışlık siyasal istibdaddı... Buna karşılık ümmete sunulması gereken ilaç, siyasal alanda ümmetin doğru ve sağlıklı İslâmî bir ruh ile eğitilmesi olmalıydı. Bu ise yöneticiye, yöneticinin Allah'a ve Rasulüne itaat ettiği hususlarda emrini dinleyip itaat etmek, emanetin gereğini yerine getirmek, emaneti edâ etmek için diğer hallerde yöneticiye öğüt vermekti.

Nitekim bu husus Ömer (ra)ın insanlara hutbe irad etmek üzere ayağa kalktığı zaman cereyan eden olayda açıkça görülmektedir. İnsanlara: Ey insanlar! Dinleyin ve itaat edin, demiş. Selman-ı Farisi (ra) ona: Bugün bizim sana dinleyip itaat etmek görevimiz yoktur, diye cevap verince Ömer: Neden diye sormuş, o da şu cevabı vermişti: Sen uzun boylu bir adamsın. Diğer müslümanların sahip olduğu şekilde tek bir kumaş parçası sana yeterli değildir. O bakımdan üzerine giyindiğin bu elbisenin sana nereden geldiğini açıklamadıkça dinlemeyecek, itaat etmeyeceğiz... Selman, fazladan aldığı kumaşın oğlu Abdullah'ın kumaşı olduğunu, oğlunun kendi parçasını babasına elbi-

sesini tamamlasın diye verdiğini öğrenince Ömer'e: Şimdi emret, dinleyecek ve itaat edeceğiz, demişti.

Ümmetin yöneticilere samimiyetle öğüt vermek ve Peygamber (sav)ın emrettiği şekilde hak yolu izlemek üzere onlara yardımcı olmak hususunda Rabbanî hakkını yerine getirmekte kusurlu olduğu da doğrudur: "Hayır, nefsim elinde olana yemin ederim ki, onları sadece hakkın çerçevesi içerisine girmelerini sağlamadıkça (vazifenizi yerine getirmiş olmazsınız)" (Hadisi Ebu Davud ve Tirmizi rivayet etmiştir.)

Şüphesiz ki bu kusur, ümmetin hayatında eskinden Emeviler döneminden beri devam eden bir kusurdu. Osmanlıların istibdadı sapmanın başlangıcı değildi. O böyle bir başlangıcın tarihi uzantısından ibarettir... Fakat ümmetin bu hususdaki kusuru ne olursa olsun bu görevin görev olarak yerine getirilmesi gerekirdi. Bu görevin ihmal edilmesi üzerinden geçen zaman ne kadar uzun olursa olsun, görev olmaktan çıkmaz, bu görev düşmez... Yapılması gerekli olan ıslah (düzeltmek) olduğu gibi kalır ve hükmünde bir değişiklik olmaz... Bu görevi yerine getirecek yerde sapan ümmeti tekrar bu aslî göreve geri döndürmeyi omuzlarına almış olan Rabbanî müceddid ve mücahid alimi bekleyip durduk. İsterse bu alim tarih boyunca İslâm alimlerinden pekçok kimsenin yaptığı gibi, hayatını bu uğurda feda bile etmeli idi.

Fakat ümmetin Tîh döneminde aldığı ilaç bundan büsbütün ayrı idi.

Ümmetin aldığı ilaç İslâm şeriatını bir kenara itmek ve modern Avrupa devletleri gibi "Modern Bir Devlet" kurmak maksadı ile batıdan anayasalar getirmek oldu.

Her iki yol arasındaki uzaklık ne kadar da fazladır!

Ümmet Tîh'te iken meselenin gerçek boyutlarını idrâk edemedi...

İslâm ümmetinin hayatındaki yanlışlık, İslâm şeriatından ileri gelmiyordu ki, bunun tedavisi şeriatın, ortadan kaldırmak olsun. Hata, ümmetin Rabbanî şeriatın teminat altına aldığı haklara sıkı sıkı sarılmamaktan ortaya çıkmıştı... Böyle bir hastalığın tedavisi de Avrupa düzenlerinden herhangi birisini ithal edip onu uygulamaya çalışmak olamazdı. Batılı sistemlerinin ithal edilmesinin müslümanların problemlerinden birisini olsun çözemediğini ileride göreceğiz.

Karanlık ortaçağ dönemlerinde Avrupa'nın problemi, teokratik yönetimden kaynaklanıyordu. Yani o bozuk dinde. insanlar üzerindeki manevi tasallutlarının bir sonucu olarak insanlar üzerinde istibdatlarını kuran din adamlarının yönetimi idi. Onlar akidenin tahrif edilmesinin sonucu olarak, bu dinin kâhinleri, kul ile Rabb arasında aracılara dönüşmüş oldu ve insanlar arasından kutsanmaları caiz olmayan kimselere kutsallık verildi ve aynı şekilde şeriat bir kenara itilerek din şeriatsız fakat tahrif edilmiş bir akide olarak sunuldu.

Avrupalının gözünde bütün bu kötülüklerin tek tedavisi sadece dinin siyasetten ayrılması idi. Yani din adamlarının nüfuzunun siyasal alandan uzaklaştırılarak siyasetin dinin herhangi bir müdahalesinin bulunmadığı laik siyaset haline dönüştürülmesi idi... Belki de Avrupa'nın önünde başka bir çözüm yoktu. Çünkü Avrupa Rabbanî dini bilmiyordu ve hayatında Allah'ın dininden kaynaklanan bir adaleti uygulamamış, tanımamıştı.

Fakat Avrupa din adamlarının boyunduruğunu, siya-

setten uzaklaştırınca, temporal (dünyevi) otoriteyi tek başlarına ellerine almak ve böylelikle kilise papalarının kendileri ile yarışmaları sözkonusu olmaksızın egemenlik arzularını doyurmak için dinin siyasetten ayrılması çağrısını yapan hükümdarların ve yöneticilerin istibdat belâsı ile karşı karşıya kaldı.

İşte Fransız ihtilalinden başlayarak köklerini ortadan kaldırmak maksadı ile Avrupa'da ardı arkasına gerçekleşen ihtilallerin sebebi bu istibdad olmuştur. Avrupa'nın, yöneticinin işlerin yönetimi ve yasama hakkının tek başına yöneticinin elinde bulunduğu bir hak olmaktan çıkıp milletin de hakkı haline getirilmesi için milletin egemenliğini kurmak amacı ile bulduğu çözüm, demokrasi oldu.

Gözönünde bulundurulmaması imkansız olan şu hususu gözönünde bulundurmuyoruz: Yahudilerin oyuna katılması, demokrasinin kazanımlarını kendi lehlerine yönlendirmelerini... Yani sanayi inkılabının başlangıcından itibaren kendilerinin kahinlik ettikleri ve ağalıklığını yaptıkları kapitalizmin, Avrupa toplumuna yaymayı candan arzuladıkları ahlâkî çözülüşün lehine bütün bu kazanımları yönlendirdiler. Bundan maksat ise kendilerine hizmet etsinler diye ümemîlerin sırtlarına binmek ve onları eşek gibi kullanmaktı. [1]

(1) Yahudiler Talmut'larında şunları söylemektedirler: "Ümemiler Allah'ın seçkin kavminin sırtlarına binmeleri için yaratmış olduğu eşeklerdir. Bunlardan biri telef oldu mu bir diğer eşeğe bineriz." İşte onların ümemîlere bakışı budur. Yani yahudilerin dışında bulunan ümmetlere... Kapitalist demokrasi de onların kendi menfaatlerine diğer ümmetleri musahhar kılmak (emirlerine almak) kullandıkları araçlarından birisidir. Arzu ederseniz "Çağdaş Fikir Akımları" adlı eserimizin "Demokrasi" bölümünü okuyabilirsiniz.

Devrimin parolası haline getirdikleri şu ilkeleri aracılığı ile gerçekleştirdiler: "Laissez, faire, laissez passer: Bırak onu (dilediğini) yapsın, bırak onu (dilediği yerden) geçsin" Bu da kapitalistin dilediği gibi kâr sağlamasında özgür olması, toplumların ve kalabalıkların ise inkâr ve ahlâkî bozuluş özgürlüğünü -kişisel özgürlük adı altında- sonuna kadar kullanmaları demektir.

Geçici olarak bütün bunları gözönüne getirmeyelim. Dinin siyasetten ayrılması sadece Avrupa'daki bir kaosun "Avrupa'lı bir çözümü" idi. Bu önceleri Avrupa'nın kendisine başvurabileceği, geri dönebileceği semavî bir dine sahip olamayışının, aksine şeriatsız ve tahrif edilmiş bir akideye sahip oluşunun bir sonucu olarak ortaya çıktı.

Müslümanlara gelince; onların problemleri böyle bir mecradan alabildiğine uzaktı. Her ne kadar siyasal otoriteleri itibari ile yöneticilerin istibdadı noktasında görünürde bir benzerlik var idiyse de... Avrupa'nın kullanmış olduğu ilacın müslümanlara verilmesi problemlerini çözmedi. Aksine onlara yeni bir takım problemler ekledi. Tıpkı cahil bir doktorun pekçok hastalıkta ortak olarak görülebilen hastalık arazlarından sadece bir tanesini ele alarak, mesela Tifüs'e yakalanmış bir hastaya, sıtma ilacını sadece bedenindeki yüksek hararet dolayısı ile, içirmesine benzer. Bu durumda o ilaç hastalığına şifa vermeyeceği gibi direnci azalarak durumu daha da kötüye gidebilir.

Önceden de belirttiğimiz gibi müslümanların problemi Rabbanî şeriatın kendilerine teminat altına almış olduğu siyasi haklarının kullanılmasındaki kusur idi. Bu Rabbanî şeriat, raşid halifelik döneminde dosdoğru bir şekilde uygulandığında yeryüzündeki en iyi siyasal düzeni kurmuştu.

Mücahid, müceddid ve Rabbanî ilim adamının sunması gereken ilaç ise, ümmeti terbiye ve yönlendirme üslûbu ile, ilk müslümanların yaşadığı ve gerçekler âleminde tümü ile dini uygulamış oldukları o ruha geri döndürmekten ibarettir.

* * *

İslâm şeriatını yönetimden uzaklaştırmakla birlikte demokrasi ya da diğer herhangi bir düzeni batıdan ithal etmeye gelince, ümmetimizin vakıasında doğurduğu sonuçlar nelerdir?

Bu, ümmetin hâlâ sonuçlarının sıkıntılarını çekmeye devam ettiği bir takım kötülükleri doğurmuştur. Allah'ın emrine dönüp yüce Allah'ın insanlara hidâyet olmak, kalplerdeki hastalıklara şifa vermek üzere indirmiş olduğu Rabbani ilaç ile yanlışlıklarını düzeltinceye kadar da böylece devam edecektir.

Şeriatın uzaklaştırılmasının Tîh'teki toplum hayatında ortaya çıkardığı kötülükleri biraz sonra aynı hususta söz edeceğimizde ele alacağız.

Demokrasi, pratikteki uygulamaları ile son derece gülünç komedilere ve insanların hayatında pekçok trajediye sebeb olmuştur.

Mısırlılar "ulusal" [1] devrimlerini 1919 yılında gerçek-

(1) Bu ayaklanma başlangıcında İslâmî idi. Sa'd Zağlûl gelerek bunu, "din Allah'ın vatan herkesin" parolası altında ulusal ve laik bir ayaklanmaya dönüştürmüştü. Arzu ederseniz Sa'd Zağlûl'un olayını *"Vakıuna'l-Muasır: Çağdaş Durumumuz"* adlı eserimizin 311-324. sahifelerde okuyabilirsiniz.

leştirdiklerinde büyük İngiliz dahisi Çorçil o sırada muhafazakâr hükümette bir bakan idi. Bu ayaklanmanın haberlerini işitince: Mısırlılar ne istiyor? diye sormuş. Ona: Bunlar bir parlamentolarının ve bir anayasalarının olmasını istiyorlar denilince alay ederek: "Give them e toy to play with: Onlara kendisi ile oyalanacakları bir oyuncak verin" demiştir.

Güldürücü komedileri ele alalım. Yönetici otoritenin hükümet adayının başarısını sağlamak, seçimlere hile karıştırmak, seçmenlerin okuma yazma bilmeyişlerinden yararlanmak, parayla oy satın almak, gerçek seçim sandıklarını büsbütün imha ederek onların yerine daha önceden arzu edilen oy nisbetinde (% 99.9) alternatif sandıkların getirilmesi, seçimlere girmeleri engellenmek maksadı ile karşıt adayların tutuklanması, seçim bölgelerinin bir takım adayların diğerlerinin aleyhine menfaatlerine hizmet edecek şekilde ayrılması gibi...

Trajedilere gelince; bunların asgarisi aileleri parçalamak ve birbirlerine karşı düşmanlıkları ortaya çıkarmaktan ibaret değildir. Aksine kimi zaman aynı ailenin içinde dahi düşmanlıkların ortaya çıkmasına sebeb olmuştur. Bu da ayrı partilere kayıtlı olmanın bir sonucudur. Siyasal yalanların yayılması, büyük kalabalıkların parlak vaatlerle aldatılması, fedakârlık hikâyelerinin yayılması, yönetimi ele geçiren her bir partinin devlet memuriyetlerini kendisine uyan -toplumun menfaatlerinin kaybolması sonucunu istediği kadar versin- yeterli olmayan ikiyüzlülerle yahut partizanlarıyla devletin memuriyet kadrolarını doldurup şişirmeleridir.

Ayrıca bölgede egemen olan asıl haçlı devletin bu par-

tiler aracılığı ile gerçek yönetici olduğu unutulmamalıdır. Kitleler ise kendi işleri ile meşgul olduklarından buna dikkat etmezler, buna dönüp bakmazlar. Parti içindeki değersiz mücadelelerine gömülüp kalırlar...

Gerçek düşmanın gizlenmesi insanların mücadele verme arzularını başka taraflara yönlendirmesi ve bütün gayretleri partilerin birbirlerine karşı verdikleri mücadeleye kanalize edilmesi sebebi ile işlenen suç kat kat artmaktadır.

Bütün bunlar, bunlardan daha kötü olan sonuca götürmüştür. Bunlar da partilerin insanların hayatında ortaya çıkardıkları kötülükleri düzeltmek gerekçesi ile yapılan askeri darbelerdir... Gerçekten askeri darbeler trajedinin zirvesini teşkil eder... Bizatihi Arap toplumlar, Türk yönetiminin zulümlerine karşı başkaldırmış ve zulümden kaçmak maksadı ile Osmanlı devletinden bağımsızlık istemiştir. Yahudilerle hristiyanlar bir arada Lawrence yolu ile onları kandırmıştır. Bu şahıs, büyük Arap devriminin önderliğini yapan İngiliz İstihbarat Örgütünden bir kişi idi. Yahudiler ve hristiyanlar Araplara bağımsızlıklarını elde edeceklerini, siyasi adalete, çağdaşlığa, uygarlığa ve ileriye kavuşacaklarını anlattılar. Devrimden sonra yeniden doğacaklarını ve tarih boyunca gerçekleştiremedikleri hayallerini gerçekleştireceklerini telkin ettiler. Büyük Arap ihtilali yapacağını yaptı, İslâm dünyasının birliğini darmadağın etti, I. Dünya Savaşında Osmanlı devletinin bozguna uğramasında çok açık ve belirgin bir pay sahibi oldu [1]

(1) Ayaklanan Arap örgütünün kumandanı Lord Allenby şöyle demiştir: Şayet Arap ordusunun yardımları olmasaydı Türkiye'ye galip gelemezdik.

Sultan Abdülhamid'in İstanbul ile Medine-i Münevvere arasında döşettiği demiryolunu paramparça ettiler. Sonra: Britanya ve Fransa, Arap dünyasını kendi arasında paylaştırdılar. Bugün güçsüz, cılız, fakir hepsi de haçlı istilasına boyun eğmiş devletçiklere böldüler. Bütün oyunun hedefi olan Filistin de daha sonraları yahudilere teslim edilmesi ve İsrail'in kurulmasına hazırlık olmak üzere İngiltere nüfuzuna verildi.

İşte araplar Osmanlı yönetiminin zulümlerine karşı ayaklandıkları -ya da ayaklandırıldıkları- vakit, Arap devletlerinin elde ettiği bedel bu oldu: Bağımsızlıklarını yitirdiler, şeref ve haysiyetlerini yitirdiler, yüce Allah'ın mübarek kıldığı, Rasulünün İsrâ'sının gerçekleştiği yer kıldığı şerefli iki Haremin üçüncüsünün bulunduğu mukaddes toprakları kaybettiler, haçlı batıya köle oldular, yahudiler dört bir yanda her türlü fesadı çıkardılar.

Osmanlı zulümleri kabul edilecek şey değildi. Allah'ın şeriatına göre onlara karşı çıkmak da caiz değildi. Fakat ümmete sunulan çözüm, geneli itibari ile daha önceden müslümanların kendisinden şikayetçi oldukları halden çok daha kötü idi. Öyle ki şairin şu sözleri bu duruma tıpatıp uymaktadır:

"Aldattı beni yüce ve nice günler
Başkaları gelince yine ağladım: Ah, nerede o günler!"

Bununla birlikte bütün bunlar trajedinin zirvesi değildi... Önceden de işaret ettiğimiz gibi zirve bir önceki adımın sebep olduğu fesadı düzeltmek üzere ve toplumu ana devletten koptuktan sonra Arap dünyasını istila eden ya-

bancı nüfuzundan kurtarmak maksadı ile gelen askerî darbelerdi...

Gör bak, bozukluk ne biçim düzeltilmiş... Hürriyet ne biçim hürriyetmiş...

İslâm ümmeti kendisini askerî inkılapların içine düşürdüğü o zulümden daha büyük bir zulmü tarihi boyunca tatmış değildir. Çünkü önceki dönemlerde siyasal istibdadın etkileri de alanı da sınırlı idi... Muayyen bir takım fertler yahut da sultanın gazabına uğrayan muayyen bir takım topluluklar, bu zulme maruz kalıyordu, ancak normal bir insanın bu zulümden herhangi bir payı olmazdı. Valilerin malına göz dikmeleri yahut da fakir olmakla birlikte çok ağır vergiler yüklemeleri hali dışında... Ancak normal insan güvenlik içerisinde işine gider, güvenlik içerisinde evine döner, köyde ya da şehirde güvenlik içerisinde arkadaşları ile birlikte oturup sohbet eder, hastalıklarından, yorgunluklarından karşılıklı söz eder ya da -gıyabında- valiye sövüp sayarlardı- Bazen valiyi de aşarak bizzat sultanın kendisine dil uzattıkları olurdu... Bununla birlikte onlar güvenlik altında idiler.

Askerî yönetime gelince o baskı ile her türlü sınırı ihlâl etmişti... Güvenlik diye bir şey yoktu... Yöneticinin casusları insanların aldıkları nefesleri sayıyordu. Zorba Firavun'un yaptığı işlerden bir tanesini dahi tek bir sözcükle tenkid edenin vay haline... Hapis, işkence ve takibat... Gece ya da gündüz işkencelere tabi tutulurken tutuklama altında ölebiliyordu. Akrabaları -şikâyet demiyoruz- hayatta mıdır, ölü müdür dahi soramıyorlardı... Böyle bir soru soranın sorusuna karşılık cezası ise, bir süre sonra döneceği ya da hiç dönemeyeceği bir yere alınıp götürülmekti.

Bir takım işkence çeşitleri var ki, yırtıcı hayvanlar dahi bunlara tenezzül etmez...

Çünkü yırtıcı hayvan yemek için avlanır. Karnı doydu mu çekip gider ve artık avlanmaz. Fakat o avına işkence yapmak için onun üzerine yağan azabı görmek için avlanmaz. insanlığını yitirip de esfel-i safiline yuvarlandığı zaman insanın yaptığı gibi yapmaz.

Askerler halkı korkulardan kurtarıp zilletten, istibdattan kurtarıp özgürlüklerine kavuşturduktan sonra, bütün bu vahşilikleri irtikâb ettiler. Bu azgınlardan birisi halkına en çirkin zelil kılıcı uygulamaları yaparken şöyle derdi: Başını kaldır kardeşim, çünkü istibdad dönemi geride kaldı.

İnsanlar zelil oldu... Maneviyatları kırıldı... "Gece ziyaretçisinin" öldürücü korkusu hepsini kuşatmıştı. Bu ziyaretin gece ortasında insanları yurtlarından, eşlerinden, çocukları arasından alıp götürüyor ve hiçbir kimsenin boyutlarını bilemediği karanlıklara bırakıyordu. Hatta bu ümmetin tarihinde ilk olarak kadınlar bile hapishanelerde işkenceye tabi tutulmak üzere alınıp götürüldü.

Terörün sebeb olduğu korku ile birlikte fakirlik halkın tümünü kapsadı. Baskı ve zulüm altında ümmetten gasp edilmiş haram mallar ile cepleri dolan koruma altındaki bahtiyarlar müstesna idi...

Ümmetin şeref ve haysiyeti ile birlikte ahlâkı, idealleri ve değerleri de öğütüldü. İnsanların en büyük düşüncesi bir ekmek parçasının peşinden koşmak oldu. Sürünerek arkasından gittiler. Eğer bulurlarsa onu zillet, korku ve hakir düşürülmüşlükle ıslatılmış halde buluyorlardı...

Bütün bunlar kimin hesabına yapılıyordu?

Halk kimin hesabına eziliyordu? Şerefi ayaklar altına

alınıyor ve tağutların ayakları ile çiğneniyordu?

Uluslararası haçlılığın ve emperyalizmin hesabına. Ta ki İsrail güvenlik içerisinde kalsın, istikrar bulsun, genişlesin. Onun etrafında bulunan müslüman toplumlar ezilip bitirilmiş hali ile itiraz edemesin... Reddetmek şöyle dursun... Hakların gasbedicilerine karşı kutsal cihada girişmek şöyle dursun.

İşte Osmanlıların zulümlerine karşı ayaklanan toplumların elde ettiği sonuç... Bir defa daha şunları söylüyoruz. Osmanlıların zulümleri kabul edilecek şeyler değildi. Onlara karşı çıkmak da Allah'ın şeriatında kabul edilen bir şey değildi. Fakat Tîh'te bulunduğu dönemde ümmetin aldığı ilaç, çok daha korkunçtu, çok daha acı idi: Bu zilletin, hakirliğin ve kayboluşun bizzat kendisi idi.

Hayret edilecek şu ki, her zaman için Tîh'te davulcular, zurnacılar vardı. Bunlar Tîh'in her bir aşaması dolayısı ile davullar çalıyor, zurnalar öttürüyorlardı. Bir diğeri geçip gitti mi, daha önce kendisine davul çaldıkları, zurna öttürdükleri bir öncesini lanetliyorlar ve aynı hamaset ve bağlılık ile bu yeni aşama için davullarını inletiyor, zurnalarını öttürüyorlardı.

Demokrasi gelip partiler oluşturulup biri diğerine karşı mücadelelere girişince propagandistler tehlil ve tekbir getirmeye koyularak: İşte toplum şimdi özgürlüğüne kavuştu, ilerledi ve artık partiler aracılığı ile iradesini ortaya koyabilir, oldu... Sosyalist bir topluluk gelince yine propagandistler ayağa kalkarak partilerin mücadelesi ile ümmeti boğan, birlik ve beraberliğini ortadan kaldıran "geçmiş dönemler"e lanet okumaya koyuldular... Aynı zamanda artık ümmetin birleşme zamanının geldiğini, kötülükten

kurtarılma zamanının, yitirmiş olduğu kişiliğini geri kazanıp kurtuluş yolunda ilerleme zamanının gelmiş olduğunu da ilan etmekten geri kalmıyorlardı...

Davulcular, zurnacılar dolaşıp duruyordu... Yazarlar, gazeteciler, hatipler, sanatkârlar, romancılar, tiyatro oyunları yazarları... Ümmet de Tîh'in karanlıkları içerisinde onların arkasında dolaşıp duruyordu.

* * *

Siyasal alandaki biricik Tîh bu değildi...

İslâm birliği karşısında ırkçılık ve milliyetçilik davaları yayıldı, yayılmalarına çalışıldı...

Bu ümmetin tarihinde İslâm birliği hiçbir zaman bir çağrı da olmadı, bir iddia olarak da ileri atılmadı... O yaşanan bir vakıa idi. Ümmet, İslâmı din olarak benimsemiş olmanın bir gereği olarak zaten başka bir şey düşünmüyordu.

Doğuda olsun batıda olsun birçok sebep dolayısı ile İslâm devleti birden çok defa çözülüş yaşadı. Fakat ümmetin doğudan batıya kadar bir tek ümmet olduğu şuuru devletin çözülüşünden asla etkilenmedi. Hatta bazı İslâmî devletçiklerin birbirleri arasında gerçekleşen savaşlardan bile etkilenmedi. Devletler sultanları ile emirleri ile ayrı bir şey, ümmet akide birliği ile, ibadetlerin ve düşüncelerinin birliği ile değerlerinin ve tasavvurlarının birliği ile ayrı bir şeydi. Sultanların emirlerin birbirleri ile boğuşmalarının bunda hiçbir müdahalesi yoktu.

Ve sonunda ümmet Tîh'e girdi... İşte o vakit tarihte ilk

olarak birlik bozuldu... Çünkü toparlayıcı bağ, artık ümmetin etrafında birleştiği bağ olmaktan çıkmıştı... Onun yerini batıdan ithal edilmiş sonradan gelme düşünceler almıştı. Bunların özelliği ise dağıtmak ve birleştirmemekti... Ümmeti kırıntılara bölmekti...

Fakat ümmet -Tîh'in içerisinde iken- bunu farkedemiyordu...

Aksine o milliyetçilik, ırkçılık ve kılık kıyafetlerini giyerken siyasal düşünce alanındaki en son moda olan elbiseyi giydiğini ve üzerinden uzun asırlar geçmiş bulunan kurumuş eski elbisesini üzerinden çıkardığını zannediyordu.

Gerçekten elbise eskimeye başlamıştı... Onun eskimesi zaman itibari ile eski olduğundan dolayı değildi. O özel bir karaktere sahip elbisedir. Her bir nesil ile birlikte kendiliğinden ipleri yenilenmektedir... Bu elbisenin çürümeye başlaması, ipleri yenileyen "ruh"un artık kalplerin içerisinde sönmeye başlamış olmasından ileri geliyordu.

Ancak çözüm, bu ümmetin üzerindeki elbiseyi çıkarması değildi. Çözüm ancak onu yenilemekti... Akidenin kalplerde yenilenmesi ile birlikte bu elbisenin lifleri de kendiliğinden yenilenivercekti. Tıpkı ağacın liflerindeki canlı özün hareket etmesi ile birlikte ağacın yapraklarının yenilenmesi gibi...

"Allah'ın hoş bir sözü nasıl misallendirdiğini görmez misin? Kökü sabit ve dalları gökte olan güzel bir ağaç gibidir. Ve o ağaç Rabbinin izni ile her zaman meyvelerini verir..." (İbrahim, 14/24-25)

Fakat ümmet eskimeye yüztutmuş elbisesine baktı; ancak onun değerini hakkıyla bilemedi... Onun nasıl bir değer taşıdığını farkedemediği gibi, yüce Allah'ın o hoş söz-

le yani "Lâ ilâhe illallah Muhammedun Rasulullah" sözünün tabiatında yerleştirmiş olduğu hayret verici yenilenebilme kudretinin değerini anlayamadı.

Üzerindeki bu elbiseyi önemsemeyerek onu çıkarıp attı... Gülünç bir şekilde ya da ahmakça... Batıdan ithal edilmiş allı pullu elbiselere gönlünü kaptırdı. Halbuki dokumanın ne kadar bayağı olduğunu farkedebilmek için de basiretli bir gözle bu elbiseleri incelemedi...

Irkçılık ve milliyetçilik katıksız Avrupalı olan bir bunalıma yine Avrupalı tepkiler idi. Bunları İslâm dünyasına ithal edenlerin iddia ettikleri gibi hiçbir zaman "insancıl" bir ürün olamamışlardı. Avrupa kilisesinin tahrif edilmiş dini esas alan azgınlığı, batıda gerçekleşmiş bütün belaların temelini teşkil eder.

Artık bu azgınlık, tahammülün sınırlarını aşınca yahut da İslâm ile tanışmalarından sonra Avrupalıların ruhları üzerindeki etkisi azalmaya başlayınca, artık onlar da hayatlarının tadını bozan o korkunç gulyabaninin nüfûzundan sıyrılmaya çabaladılar ve ilk olarak Papa'nın nüfuzuna boyun eğmeyen kiliseler -yani mezhebler- halinde ortaya çıktılar. Sonunda sıyrılan bu parçalar artık bir takım kavimler ve milletler halinde ortaya çıktı.

Daha sonra Avrupa'nın yapısını nerede ise silip süpürecek olan savaşlar aralarında başgösterdi. Eğer Avrupalıların milliyetçiliğin tabiatından olduklarını sandıkları ve milliyetçiliğin gücünü artırıp daha da kökleşmelerine sebep teşkil eden, bu yüzden daha sıkı bir şekilde sarıldıkları iki husus eşzamanlı olarak ortaya çıkmamış olsaydı... (Bu savaşlar sürüp gidecekti). Nihayet sonunda kavmiyetçilik ve milliyetçiliğin tabiatında saklı bulunan kötülüğün

boyutlarını idrak edince kavmiyet ve milliyetin ortaya çıkardığı engelleri öğüten ve Avrupayı kapsamlı bir birlik etrafında toparlayan yeni bir takım bayraklar altında toparlanmaya çalıştılar. [1]

Kavmiyetçilik cereyanlarına belirli bir süre güç kazandıran iki hususa gelince... Bunların ilki sanayi devrimi ikincisi ise İslâm dünyasının zayıflığıdır.

Birincisinde bütün kavimler sanayiden doğan ekonomik güç ile birbirleri ile yarışmaya koyuldular. İkincisi ise Avrupa uluslarını geçici bir süre birbirleri ile savaşmaktan alıkoyup İslâm dünyasına istilaya yönelip ve kaynaklarını talana yöneltti...

İslâm dünyasına yapılan haçlı savaşlarının gayelerinden birisi de onu yutabilmek için küçücük lokmalar halinde darmadağın etmekti. O bakımdan Tîh'in içerisinde bulunan ümmete o eşsiz dokuma özelliğine sahip elbisesini bir kenara atarak allı pullu renklerle kötü dokumalı bu elbiselere bürünmesini süslü ve güzel gösterdi...

Bunu yapınca istenen de gerçekleşmiş oldu. Haçlı batı, yakaladığı avını midesine indirdi. Çünkü bu ümmet kendisini küçük kırıntılara bölüştürmekle kolaylıkla yutulma işinde batıya bizzat yardımcı olmuştu.

* * *

Ümmetin Tîh'te bulunduğu aşamada bozulan sadece

(1) Onların son çabaları "Avrupa Ortak Pazarı" olmuştur. (Bugün Avrupa Birliği ve küreselleşme, tek kutuplu dünya bu arayışın sonucudur. Y.)

siyasal meseleler değildi...

Çünkü şeriatın bir kenara bırakılması kapsamlı bir kötülüktü. Bu kötülük, ümmetin hayatının her şeyini kapsadı ve hayatındaki her şeyi ifsad etti.

Önceleri insanların akidelerini ve dine dair tasavvurlarını, anlayışlarını bozdu.

Din Allah tarafından indirildiği şekli ile bir akide, ibadet, şeriat düzenidir... Hem din hem devlettir, hem de bir hayat düzenidir. [1]

Fakat insanlar Tih'te bu açık seçik anlayışı yitirdiler, bunun yerine hayat gerçeği ile ilişkisi olmayan, yeri kalp olan kul ile Rab arasındaki bir ilişki olarak dini tanımlayan ve dini devletten ayıran batı kilisesinin anladığı anlamı benimsediler.

Yüce Allah'ın: *"Hayır, Rabbine andolsun ki aralarında çıkan anlaşmazlıklarda seni hakem yapıp sonra da verdiğin hükümden dolayı içlerinde hiçbir sıkıntı duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar."* (en-Nisâ, 4/65) buyruğunun anlamını içlerinde duymaz oldular.

Aynı şekilde yüce Allah'ın: *"Allah'ın indirdikleri ile hükmetmeyenler işte onlar kâfirlerin ta kendileridir"* (el-Mâide, 5/44) buyruğu ile: *"Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri kendilerine dinden şeriat yapan (kanun koyucu) ortakları mı vardır?"* (eş-Şûrâ, 42/21) buyruklarının anlamlarını da hissetmez oldular.

(1) Arzu ederseniz "Lâ İlâhe İllallah Bir Akide, Bir Şeriat, Bir Hayat Düzenidir" adlı kitaba bakabilirsiniz.

Onlar bütün bu buyrukları Allah'ın Kitabında okumakla birlikte bu(nların ifade ettiği gerçek), Tîh'te bulundukları dönemlerde kalplerine ancak herhangi bir delâleti bulunmayan alabildiğine uzak bir takım yankılar halinde ulaşabiliyordu...

Haçlı istilasının gelişinden ve İslâm ordularının bu istilanın önünde bozguna uğrayışından önce din, lâ ilâhe illallah ve ibadet kavramlarının ifade ettiği anlamın, müslümanların ruhlarında bütünü ile geri çekilip daralmış olduğu doğrudur. Fakat bu geri çekilme anlam daralması iki önemli engelin sınırında durmuştu ve müslümanların hislerinde bunlardan geri dönüşün başgöstermesi imkansız kabul ediliyordu. Bu iki engel ise namaz ve Allah'ın şeriatının hakimiyeti idi. Her hususta gevşeklik gösterebiliyorlar. Dine herhangi bir muhalefeti görmezlikten gelebiliyorlar fakat hislerinde müslümanın namaz kıldığını ve namazı terk etmesi halinde müslüman kalmasının imkansız olduğunu, Allah'ın şeriatının hükmüne başvurduğunu, Allah'ın şeriatının dışında herhangi bir yasanın hükmüne başvurması halinde müslüman kalabileceğini kabul edemiyorlardı.

Fakat Tîh'te gözlerinin kamaştığı dönemlerin şaşkınlığı içerisinde her iki engelden de geri çekildiler. Önce şeriatten geri çekildiler, sonra da namazdan.

Davulcular ve zurnacılar alelacele ümmete yaptıklarını güzel göstermeye koyuldular ve ilk adımda ona şöyle demeye başladılar: Allah'ın şeriatının hakim kılınmayışının sizin için bir sakıncası yoktur. Çünkü bu, "tekâmül"e boyun eğmek durumunda olan bir meseledir. Sizler namaz kılmaya, oruç tutmaya devam ettiğiniz sürece müslüman-

sınız. -Daha sonra ileride açıklanacağı gibi- onlara namazı, orucu vesair ibadetleri terketmelerini de süslemeye koyuldular. Arkasından da onlara: Sizler lâ ilâhe illallah dediğiniz sürece müslümansınız, o bakımdan, namaz da kılmasanız, oruç da tutmasanız sizin için bir sakınca yoktur, demeye koyuldular.

Ümmet her iki yandan da fitnenin içerisine düştü... Düşünce emperyalizminin propagandacılar ile davulcular ve zurnacılar tarafından ve yönetimin köleliğini yapan kötü ilim adamları tarafından.

Davulcular ve zurnacılar ümmete şöyle dedi: Sizler önceleri şeriatı uyguluyor, ibadeti yerine getiriyor, mescidleri dolduruyordunuz. Peki bütün bunlardan elde ettiğiniz kazanç, güçsüzlükten, geri kalmışlıktan ve batının elinde yardımsız ve desteksiz kalmaktan başka nedir? İşte batı sizin donuklaşmış şeriatınızı egemen kılmamaktadır. O, bunun yerine olaylara uygun olarak yer alan evrimleşmiş bir kanunun hükmüne başvurmaktadır. İşte batı sizin gibi namaz da kılmıyor, oruç da tutmuyor, o nerede siz neredesiniz? O zirvede bulunuyor, siz ise çukurun içindesiniz. Artık eskiden beri sizin elinizi, kolunuzu bağlayan bu zincirlerden kurtulunuz... İleri atılınız... Uygarlığa, yüce ilerlemeye ve gelişmeye koşunuz.

Kötü âlimler ise Mürcieci düşünüşe dayanarak kim lâ ilâhe illallah derse o mü'mindir. İsterse İslâm'ın öngördüğü amellerden bir tek ameli işlemesin, dediler. Çünkü Rabbiniz kalplerin Rabbidir. Senin kalbin iman ile mamur kaldığı sürece hiçbir şeyi önemseme... Çünkü iman olduğu sürece hiçbir masiyetin zararı olmaz.

Öteden ve beriden gelen bu fitneler bir noktada birleş-

ti... Ve kendisini ümmet Tîh'in içinde buluverdi.

İyi insanların duyguları İslâm ile Allah'ın Kitabı ile birlikte kalmaya devam etti. Fakat oturup geçmiş günlerin hasretlerini çektiler, kendi kendilerine ne yapabiliriz, zaman değişti, artık daha önceki hale geri dönmek gücümüzün sınırları içerisinde bir şey değildir, demeye koyuldular.

Başkalarının hesabına çalışan köleler ise kendilerine içten bağlı oldukları ve itaat ettikleri efendilerinin düşmanlarından ülkenin kurtulmuş olmasının sevinci ile ellerini oğuşturdular.

Diğer büyük kalabalıklar ise şaşakaldılar: Bu gâvurların, gelişmiş uygar ve ilerlemiş kimseler olarak karşımıza çıkmaları aklın kabul edebileceği bir şey olabilir mi? Biz eğer bize müsaade edecek olurlarsa onların ayak bastıkları yerlerde ancak oturabiliyoruz. Kur'an-ı Kerim'i onları nitelerken belirttiği: Bunlar hüsrana uğrayanlardır... Bunlar sapıkların tâ kendileridir... Bunlar işitmeyen sağırlar, görmeyen körlerdir... Şeklindeki niteliklerin bunlara uyması aklın kabul edebileceği bir şey olabilir mi?

Vay...

O halde kâr eden kim, hidâyet bulan kim... Gözü ve basireti açık olan bilginin ucuna ve kesin bilgiye ulaşan kim...

Asla! Kur'an-ı Kerim başka bir toplumu nitelendirmiş olmalıdır... Bunlar geçmişte yaşayan kimselerdir. Batının hali hazırdaki durumuna gelince, bu niteliklerin ona uymasına imkân yoktur.

Bizlere gelince...

Bizler batıyı taklid edecek ve onun yaptıklarının benze-

rini yapmaya kalkışacak olursak Kur'an-ı Kerim'de varid olmuş niteliklerin bize uygun düşmesi sözkonusu olabilir mi?

Onlar gibi öğrenir, onlar gibi yükselir, onlar gibi zincirlerimizi kırar, onlar gibi kadınlarımızı özgürlüğüne kavuşturur, onlar gibi kendimize şeriatler, kanunlar yaparsak... Acaba o vakit biz de Kur'an-ı Kerim'in söylediği gibi cahiliye hükmü çerçevesine girmiş olur muyuz? Asla! Asla!

Kur'an-ı Kerim belirli bir topluluk için inmiştir. Bu topluluğun benimsediği hükümler kendi açılarından doğru idi. Çünkü onlar bedevî idiler, hayatlarını kendisine göre düzenleyecekleri ileri, üstün düşünceleri yoktu. Kur'an-ı Kerim, onların durumuna göre bir ilerilik ve bir üstünlüğün ifadesi idi. Avrupa'nın dediği gibi; dinin tamamı artık bugün "ilim" esası üzerinde yükselen beşeri ileriliğe yerini terketmiş bulunuyor... O halde bugün için bizim gönül rahatlığı içerisinde onun hükümlerine muhalefet etmemizde hiçbir sakınca yoktur.

* * *

Şeriat koparılmayan bir bağdı. Bu bağ çözülünce her şeyin bağı da çözülmüş oldu...

Bütün değişiklikler tabii olarak yapısal değildir... Hatta bunun asgari miktarı kendiliğinden olmuş, çoğunluğu ise egemen haçlı güçleri tarafından planlanmış, tesbit edilmiş ve güdümlü değişiklikler idi. Himayesine girmiş ve çerçevesinde çalışmakta olan siyonizm de ona yardımcı oluyordu. Fakat Tih'te bulunan ümmet, ister gözleri kamaşanlar tarafından bizatihi olsun, ister haçlılarla siyonistler tarafın-

dan planlanmış, tesbit edilmiş ve güdümlü olsun, değişikliği ve değişimi çabucak kabulleniverdi.

Hayatın alanlarından birtek alan dahi değişim akımından uzakta kalmadı.

Ekonomik hayat değişti.

Faiz resmen ve açıkça insanların hayatına girdi. İnsanlara: Sizler donuk dini kavramlarınızı, canlılıkla dolup taşan ileri çağdaş hayat sürecine nasıl egemen kılabilirsiniz? Sizler ortaçağlarda görüldüğü gibi ilkel şekli ile hayatı dondurmak mı istiyorsunuz?

Modern iktisadın faizsiz dönmesi imkânsızdır. İmkânsızdır, çünkü iş yapacak insanlara borç verecek bankaların varlığı kaçınılmazdır... Bankaların işi de böyle olur... Faizsiz çalışamazlar, çünkü iş sahiplerine verdikleri borçlarını garanti altında almaları kaçınılmazdır... Sizler faizi haram kılan şeriatinizi egemen kılacak olursanız durum ne olacak? O zaman bankalar kredi vermeyecek, iş sahipleri de işlerini bırakacak, buna bağlı olarak iktisadi süreç duracak, ümmet gerileyecek ve başkaları onu geride bırakacaktır. Faiz kaçınılmaz bir şeydir. Kaçınılmaz olan zaruretler ise mahzurları (yasakları) mübah kılar... O bakımdan sizler şeriatinizi kalplerinizde gereği gibi koruyunuz... Vâkıamıza gelince; bırakın onu da canlı ve dinamik hayatın akışı ile birlikte yürüyüp gitsin... Yahut da donuk halinizle kalakalacaksınız. O zaman bırakın Avrupa bütün alanlarda sizi geride bıraksın...

Ümmet Tih'te hiç düşünülmeden gelişigüzel söylenmiş bütün bu sözleri kabullendi... Ve "emr-i vaki"nin arkasından sürüklenip gitti.

Ümmet kendi düşüncesinden, tasavvurlarından, akide-

sinden kaynaklanan özel bir çabaya sahip olmak bir tarafa, bu sözleri çürütecek kadar uyanıklık ve basiret sahibi değildi... Yüce Allah tarafından çıkartılış gayesini teşkil eden konumunun şerefini duymak ve böylelikle insanlığın yanlışlıklarını, sapmalarını tashih eden önder ve yolgösterici önder olması bir tarafa...

"Böylece sizi vasat bir ümmet kıldık. Bütün insanlara karşı şahidler olasınız, bu Peygamber de size karşı şahid olsun diye." (el-Bakara, 2/143)

Onların bankalarının böyle olmasına diyecek bir şey yok.

Çünkü banka batıda görülen şekli ile katıksız bir yahudi düşüncenin ürünüdür ve aynı şekilde bir yahudi uygulamasıdır.

Avrupa'da sanayi devrimi gerçekleşip bu alandaki teşebbüslerinin parasal ihtiyaçlarını karşılamaya ihtiyaç duyunca, orada istenen mala derebeyler ile faizci yahudiler dışında kimse malik değildi... Derebeyleri birçok sebebten ötürü sanayi hareketinin finansörlüğünü yapmayı kabul etmediğinden faizci yahudiler salyalarını akıtarak gerekli finansmanı sağlamak için ileri atıldı. Artık onlara, oldukça geniş bir alanda ellerindeki malları faizli olarak çalıştıracakları altın bir fırsat verilmişti. Onlar ellerinde bulunan malı sanayi projelerine koyarak bu işe ortak olmuyorlardı. Çünkü sanayi devriminin başlangıcında bu projelerin çoğu zarar idi. Çünkü insanların birçoğu aletin ürettiği şeyleri kullanmaktan geri duruyordu. Aynı şekilde gerekli ulaşım imkânları da yoktu. Planlama hemen hemen yok gibiydi. Üretimlerin tanıtımı için gerekli imkânlar bulunmuyordu. Bu bakımdan yahudi tefeciler faizle kredi vermekle kalı-

yorlardı... Kredi alan ister kazansın, ister zarar etsin onlar kredi vermelerinin karşılığında dağıttıkları faiz sebebi ile zarar etmekten yana tam bir güvenlik içerisinde idiler. Hatta kredi olarak verdikleri bu malların tamamı kendi özel malları değildi. Verdikleri bu malın büyük bir çoğunluğu Avrupa'da insanların yahudilere emanet olarak bırakmayı adet haline getirdiği mevduattan oluşuyordu.

İşte bu şekilde mudilerin mevduatını alıp kredi isteyenlere belirli bir faiz nisbeti karşılığında borç vermek şeklindeki banka düşüncesi böylece doğmuş oldu. Bu banka anlayışı bir taraftan mevduatını koyan mudiye aldığı faizin bir bölümünü verirken, banka -yani onların yahudi olan sahipleri- faizin geri kalan bölümlerini hiçbir şey karşılığında olmaksızın, katıksız bir kâr olarak alabiliyordu. Yani Allah'ın asla helal kılmadığı haram bir mal olarak alıyorlardı:

"Faiz yiyenler ancak şeytanın çarpmaktan dolayı kendilerini saraya düşürdüğü kimse gibi (kabirlerinden) kalkarlar. Bu onların: 'alışveriş de ancak faiz gibidir' demelerindendir. Halbuki Allah alışverişi helal, faizi haram kılmıştır. Bundan böyle kime Rabbinden bir öğüt gelir de faizden vazgeçerse geçmiş kendisinindir, işi de Allah'a aittir. Kim faiz yemeye dönerse onlar da cehennemliklerdir. Orada ebedî kalıcıdırlar. Allah faizi yok eder, sadakaları ise artırır. Allah olanca kâfir ve günahkâr hiçbir kimseyi sevmez." (el-Bakara, 275-276)

Modern ekonominin faizsiz olamayacağı düşüncesi yahudice bir iftiradır. Yahudiler bu iftirayı ortaya attılar, bunun propagandasını yaptılar, böylelikle ekonomi dünyası üzerindeki sürekli egemenliklerini teminat altına almaya çalıştılar. Onlar bu ekonomi dünyasına egemen olmakla

ümemîlerin (yahudi olmayanların) siyasal, toplumsal, ahlâkî, fikri ve medyatik hayatlarına egemen olmaktadırlar ve bu yolla onları kendi özel menfaatlerine eşek gibi istihdam edebiliyorlar. Bizzat batılıların aklı başında adamları gözleri ile faizin sebep olduğu musibetleri görmeye başlamışlar ve buna alternatif bir metod üzerine çalışmaya koyulmuş bulunuyorlar.

Fakat Tih'te bulunan İslâm ümmeti batının yanılmış olabileceğini kendi içinden bile geçirmek cesaretini gösteremiyordu. Yanlışlık yapan olsa olsa batıya muhalefet edendi. Muhalefet eden kimsenin emr-i vaki (oldu bitti) ile ya dünya kamuoyuna ya da modern hayatın gereklerine yahut artık ne isim verilecekse onunla uyum arzedebilmesi için kendi duruşunu kendisinin düzeltmesi gerekir.

Diğer taraftan müftü efendiler kalkıp "basit" faizi helal kıldılar... PTT sandıklarının (bir nevi dayanışma veya milli piyango sandığı) faizini... Gerekçeleri ise haram kılınanın "kat kat alınan faiz" olduğu idi. bizatihi faizin kendisi değildi. Birbaşkası kalkıp devletin çıkardığı bonoların faizinin helal olduğunu söyledi. Buna delili ise fertler hakkında uygun düşen hükümlerin, devlet hakkında uygunluklarının sözkonusu olamayacağı idi. Daha başkaları ve daha niceleri neler söylemedilerki. Ümmetin Tih'te olduğu dönemlerde başka birileri kalkarak açıktan açığa toplumların menfaatenin kendisi ile gerçekleştiği iktisadi ilerleme uğrunda şeriatın bir kenara itilmesi gerektiğini ilan etmeye koyuldular...

• • •

Ve sosyal hayat ta değişti...

Aile Bağları Çözüldü

"Büyük aile" artık kültürlü kimselerin varlıkları sebebi ile ayıplandıkları bir kusur haline gelmişti.

Çünkü kültürlülerin batılıların hayatına dair okudukları arasında, baba ve çocuklarla birlikte dedeleri ve torunları kapsayan büyük ailelerin, ziraat dönemi toplumlarının belirgin özelliklerinden birisi olduğu da vardı. Bu toplum ise her zaman için gerilikle nitelenen bir toplumdu. Her zaman için evrim geçirmiş toplum olmakla nitelendirilen sanayi toplumunda ise büyük aile erimiş ve artık aile sadece baba, anne ve çocuklardan meydana gelmeye başlamıştı... Hatta çocuklar belirli bir yaşa kadar ailede yer alıyor, sonra babalarından ayrılıp gidiyorlar ve evlenmeyip aile oluşturmasalar dahi kendi özel hayatlarını kurabiliyorlardı... Bu başka bir konudur, önemli olan beraberinde anne babadan ayrılmayı da getiren ekonomik bağımsızlıktır...

Bu ne biçim bir ilerlemedir?

Bizler doğululuk duygularımızla medeni ilerlemenin bu kadar büyük lokmasına katlanamazdık. O bakımdan sadece dedeleri ve torunları aile çerçevesinin dışında bırakalım ve bu kadarı ile yetinelim... Aile; baba, anne ve evlenip kendi özel ailelerini kuruncaya kadar çocuklardan oluşmaya devam etsin, büyük aileyi de kırsal kesimlerde yaşayanlara bırakalım. Çünkü onlar geri kalmış bir tarım toplumu sayılırlar. Böyle bir toplumun kısa bir sürede uygarlaşması beklenemezdi.

Kaynağı dinin öğretilerine dayanan miras olarak devr alınan ailevi bağlara gelince; artık bunların da değişme zamanı gelmişti. Çünkü din bu çağda alınacak istikametlerin kaynağı değildir. Bundan böyle ekonomik ilişkiler, mo-

dern hayatın eksenini teşkil ediyordu. (Bu sözleri söyleyen bir parça modern olmakla da övünür.) Ve artık insanlar arası ilişkileri belirleyen ekonomik ilişkilerdir. [1] Dinin öğretileri bunlarla çatışacak olursa o vakit bir kenara itilmesi gereken dinin öğretileridir... Çünkü bu öğretiler bir başka atmosferde ve bir başka topluma inmişti... Va artık bizim modern ve evrimleşmiş dünyamızda bu öğretilerin hiçbir önemi kalmamıştı.

Evden Kaçış

İnsanların eve bağlılıkları da çözüldü.

Müslüman ev, küçüklerin içinde yetiştiği ve büyüklerle ilişkilerini kurduğu küçük bir toplumdu. Burada çocuklar babaları ile bağlarını koruyor, değerlerle, ahlâk ve geleneklerle bağlarını kuruyorlardı. Sevgi ve kaynaşma bağını bu atmosferde koruyorlar, psikolojik ve duygusal bölge bağları bu atmosferde kuruluyordu. Bunların tümü de kaynağını dinin teşkil ettiği bir takım anlamlardır:

"Sizin için nefislerinizden kendileri ile sükûn bulacağınız ve aranızda sevgi ve merhamet kıldığı eşler yaratmış olması da O'nun âyetlerindendir. Muhakkak bunlarda düşünen bir topluluk için âyetler vardır." (er-Rûm, 30/21)

"Rabbin şunları hükmetti: Kendisinden başkasına ibadet etmeyin, anne ve babaya iyi davranın, eğer on-

(1) Bunun tarihin materyalist yorumunun açıklamalarından birisi olduğu dikkat edilecek bir husustur. Fakat tarihin materyalist yorumu bazılarının zannettikleri gibi komünist düşünceye has bir yorum değildir. Aksine o yahudilerin etkisinin bir sonucu olarak modern çağda Avrupa'nın tümünün kabul ettiği bir düşüncedir.

lardan biri ya da ikisi yanında ihtiyarlığa ererse sakın onlara öf bile deme, onları azarlama, onlara tatlı ve güzel söz söyle, merhametinden dolayı onlara alçak gönüllülük kanadını indir ve de ki: 'Rabbim, onlar beni küçükken nasıl terbiye ettiler ise Sen de onlara öyle rahmet et.'" (el-İsrâ, 17/23-24)

Fakat durumlar değişip durdu... Artık insanları evin dışına çeken bir takım çekim odakları da oluştu...

İşte kahveler: İnsanlar orada gece yarılarına kadar kalabiliyor, zar alıyorlar, kağıt oynuyorlar, yahut nargile çekiyor ya da daha önceleri insanların karşılıklı ev ziyaretlerinde yapılan çeşitli konularda çene çalıyorlar...

Bu kahvehaneler durum ne olursa olsun insanlar arasından biraz olsun Allah'tan korkanların gittikleri yerlerdi.

Takvâlı olmayanların ise evin dışında gece geç vakitlere kaldıkları pek çokyerleri vardı... Önlerinde barlar, meyhaneler bulunuyordu... Haçlı istilacı, şeriatı bir kenara ittikten sonra içki satışları için resmi ruhsatlar vermek ve insanlar açıktan açığa içki içsinler diye oturacakları ruhsatlı yerler var etmek için elini çabuk tuttu... Ayrıca bu gibi yerler üzerine buraya gelenlere "ruhî (manevî) içecekler" verildiğini yazdılar. (1)

Önlerinde tiyatrolar, kabareler ve eğlence yuvaları da vardı... Yine önlerinde devlet izni ile açılmış resmi hayasızlık evleri de vardı... Devlet sözüm ona "müslüman... (!)"

(1) Bu İngilizcedeki "sipritual" sözcüğünün tercümesidir. Çift anlamı olan bir kelimedir. Bu kelime ya manevî ya da alkollü anlamına gelir. Fakat içkinin ruhî ve manevî olmakla nitelendirilmesindeki kelime oyunu açıkça görülmektedir.

Bu gibi yerlerin üzerinde de toplumun temel kurumlarından herhangi birisini koruduklan gibi, rezaletlerin satıldığı bu yerleri koruyan devletin koruyucu kolluk güçleri de bulunuyordu. [1]

Geceleri geç vakitlere kadar evin dışında kalmak, ümmetin Tih'te iken ortaya çıkarmış olduğu "yeni toplum"un belirgin özelliklerinden birisi oluverdi. Bu evin geleneksel bağlarını tek tek çözüyor ve geçmiş nesillerin yararlandığı babanın koruması, duygu birliği ve birbirleri ile kaynaşma gibi iyi şeylerden yararlanamayan yeni nesiller ortaya çıkarıyordu...Daha sonra kadının da evden çıkmasının sırası gelmişti.

Bundan dolayı "kadının özgürleştirilmesi" sorunu gündeme geldi.

Kadın oldukça kötü bir durumda idi... Cahildi, okuma yazma bilmezdi, öğrenim görmezdi... Vehim ve hurafelerle dolu toplumda olsun çevresindeki dünyasında olsun cereyan eden hiçbir şeyi anlamıyordu. Komşuları ile konuşmaları; yatırlar, şeyhler, kıskançlık, çalışmak, ifritler, cinler, çocuklara isabet eden hastalıklar, şeyhin tavsiye etmiş olduğu okuyup üflemelerle muskalarla tedaviler... Kendisine büyü yapan diğer bir kadınla evlenmek üzere kocası tarafından boşanan kadınlar ile kumasından kıskançlık dolup taşan kadınlar ile kaynanasına çeşitli tuzaklar kuran ile kaynanası kendisine tuzaklar kuran kadınlar... hakkında idi.

(1) Daha sonraları resmi fuhuş yuvaları kaldırıldı. Ancak bunların kaldırılma sebepleri ne günah duygusu idi, ne de sözümona müslüman devletin içine düştüğü düşük seviyeden çekinilmesi idi. Çünkü bu yollarda düşürülenler, bu işi meslek olarak edinenlere ihtiyaç bırakmamıştı. (Mısır için)

Diğer taraftan kadın, hakir ve hakları elinden alınmış bir konumda idi. İster babasının evinde bir kız olsun, ister kocasının evinde eş, isterse de çocuklarından mahrum bırakılmış, boşanmış bir kadın...

Erkeğin kadına bakışı insandan çok hayvana bakışı andırıyordu. Eğer hayvanlık sınırından çıkacak olursa o vakit etrafı gebelik, doğum, süt emzirmek, evin işlerini çekip çevirmekten ibaret bir çerçeve ile kuşatılmış oluyordu... Bundan fazlası yoktu...

Fakat bunların hepsi de İslâm'ın öğretileri arasında değildi... Hatta bunlar insanlıkta eşitliği öngören ve erkeklere kadınlara maruf ölçüler içerisinde davranmayı vacip kılan İslâm'ın öğretilerinin dışına çıkmaktır:

"... Nihayet Rabbleri dualarına şöyle karşılık verdi: İçinizden gerek erkek gerek kadın olsun (salih) amel işleyenin amelini karşılıksız bırakarak boşa çıkarmayacağım. Kiminiz kiminizdensiniz..." (Âli İmran, 3/195)

"Erkek olsun, kadın olsun kim mü'min olduğu halde salih amel işlerse Biz şüphesiz ona çok güzel bir hayat yaşatırız ve bunları elbette işlediklerinin en güzeli ile mükâfatlandıracağız." (en-Nahl, 16/97)

"Erkek veya kadın her kim mü'min olarak salih ameller işlerse işte onlar cennete girerler ve kendilerine hurma çekirdeğinin çukurcuğu kadar zulmedilmez." (en-Nisa, 4/124);

"O kadınlarla iyi geçinin, şayet onlardan hoşlanmadınız ise (sabredin) Çünkü hoşunuza gitmeyen bir şeyde Allah pek çok hayır takdir etmiş olabilir." (en-Nisa, 4/19)

"Kadınları boşadığınızda iddetlerinin bitmesi yak-

laştı mı artık onları ya iyilikle tutun veya iyilikle salın. Yalnız onlara zulmetmek için onları zararlarına tutmayın." (el-Bakara, 2/231)

"Sizin en hayırlınız, ailesine en hayırlı olanınızdır, ve ben aranızda ailesine en hayırlı olanınızım." (Tirmizi, sahih bir senetle rivayet etmiştir)

"Dul kadının bu hususta emri alınmadıkça başkasına nikâhlanamaz. Bakire kızdan da izin alınmadıkça başkasına nikâhlanamaz. Onun izni ise susmasıdır." (Buhari ve Müslim rivayet etmiştir.)

Rasulullah (sav) döneminde kadın erkekle aynı konumda idi. Peygamber (sav)ın: "Kadınlar ancak erkek ile aynı konumdanırlar" (hadisi Ahmed, Ebu Davud ve Tirmizi rivayet etmiştir) hadisinde açıkladığı gibi. O bakımdan kadın imanda ortaktı, davette ortaktı, cihadda ortaktı. İslâm'ın değerleri ve ilkeleri üzerinde yükselen yeni toplumun inşasında ortaktı. Böyle bir ortaklık ise ancak bu değer ve ilkelerin fiilen gerçekleştirilmesi ile ortaya çıkabiliyordu... Bütün bunlar temiz bir ahlâk, her türlü kirlilikten uzak, mahremiyete riayet, tesettüre riayet, Allah ve Rasulünün emirlerine bağlılık çerçevesi içerisinde gerçekleşiyordu. Bu emirler ise yabancı kadınla başbaşa kalmayı haram kıldığı gibi gerektirici bir sebep olmaksızın erkek kadın bir arada olmasını ihtilâtı da haram kılıyor, mahremsiz yolculuk yapmayı haram kılıyor, İblis'in oklarından bir ok olan bakışı yasaklıyordu...

Fakat İslâm toplumu artık -Rabbimizin rahmeti ile esir-gedikleri müstesnâ- kadına bakışı açısından bir çeşit cahiliyeye geri dönüşün içerisine düşmüştü. Tekrar kadına aşağılayıcı bir gözle bakmaya başlamış ve gebe kalmak ve çocuk doğurmak dolayısı ile onu ayıplamaya koyulmuş,

daha ötesine gidemiyordu.

Yine bu işin de mücahid, müceddid ve Rabbani âlimlere ihtiyacı vardı. Toplumu kadın ile ilgili meselelerde ve varlık alemindeki her meselede gerçek İslâm'ın istediği seviyeye yükseltecek olan alime... Fakat ümmet Tîh'in içerisinde iken bir başka ilacı alıp kullandı...

Ümmetin alıp kullandığı ilaç ise batı yöntemine göre kadını özgürleştirmekti...

Daha önce kadının özgürleştirilmesi meselesi ve son şeklini alıncaya kadar ona attırılmış olan adımlarına dair diğer eserlerimizde söylediklerimizi burada tekrarlayacak değiliz. [1]... Fakat burada sadece ümmetin yoldan uzaklaştığı vakit içine girdiği Tîh'in şekillerinden söz edeceğiz...

Kadın evinden çıktı. Bu bizatihi maksat olarak gözetilen, siyonist ve haçlıların İslâm ülkelerinde kitleleri yönlendirdikleri hedeflerden birisi idi. Tıpkı erkeği evin dışında geceleri geç vakitlere kadar eğlenmek için baştan çıkarmanın özellikle gözetilen bir hedef oluşu gibi. Fakat bu da öteki de gerçekte daha uzun ve daha uzak mesafeli planın bir adımından ibaretti.

Kadın evden uzaklaşınca onunla birlikte onunla ilgili ne kadar değer ve kavram varsa hepsini terketti. Hatta Allah'ın ve Rasulü'nün emretmiş olduğu emrin esaslarında değiştirilmesi yeryüzünde fesadın ortaya çıkmasına sebeb teşkil edeceğinden, caiz olmayan hususları dahi terketti...

Hepsi değişti...

Kadın örtüsünü bir kenara attı ve ondan sıyrıldı, halbu-

(1) "*Vâkıuna'l-Muâsır*: (*Çağdaş Durumumuz*)" adlı eserimiz ile "*Taklitlerin Çarpışması*" adlı eserimize bakabilirsiniz.

ki Allah'ın ve Rasûlü'nün emrettiği dinin esasları arasında idi...

Basamak basamak bedenini açtı ve nihayet deniz kıyısında nerede ise çıplaklık noktasına vardı... Bunlar ise Allah'ın ve Rasulü'nün haram kıldığı şeylerdir...

Kadın yola çıkıp kendisine bedeninin açmasını istediği her yeri açma hakkı tanıyınca fitne başgösterdi... Zaten böyle bir fitnenin ortaya çıkmaması imkânsızdı... Hatta işin başında fitne olsun diye dışarı çıkmamış olduğunu varsayacak olsak dahi, fitne onun -ve aynı şekilde erkeğin dekalbine gidecek en kolay yolu bulmuş oluyordu. İşte kadın erkeğin önüne çıkabiliyor ve işte kadın erkeği tahrik edecek nitelikteki süslerini, gizlenmesi gereken yerlerini açığa çıkartıyor. Gerçekten de erkek tahrik edildi. Kadın da bunu kesin olarak bildi ve o bunu yaparken kendisinden hoşnuttu. Adım adım bu tahrik bir hedef halini aldı. Çeşitli moda evleri ve güzellik salonları da çeşitli koku ve parfüm ve benzeri şeylerle bunun propagandası için çalıştı durdu... Kadınlara yönelik basın ile genel basında kadınlara ait gazetelerin ilgili bölümlerdeki resimler haberler, yönlendirmeler ve açıklamalar yer aldı: Göğsün cazibesini ortaya çıkartan bir elbise; sırtın çekiciliğini ortaya çıkartan bir elbise; erkeğin dikkatini nasıl çekebilirsin; erkeğin duygularını nasıl kazanabilirsin... nasıl nasıl ve nasıllar [1]

Fitne bizatihi maksat olarak gözetilen bir hadise olunca, hali ile işin tümü yalnızca teorik ya da sözlü alanda kalması düşünülemezdi: Yasak olanların meydana gelmesi kaçınılmaz bir şeydi..

Gerçekten de yasak olanlar gerçekleşti...

(1) Bütün bunlar gerçekten de gazete ve dergilerde yayınlanan bir takım manşetlerdi.

Hali ile bütün bunlar toplumun benimsemiş olduğu bütün örflere, geleneklere, mirasa, değerlerine, ilkelerine, ahlâkına büsbütün aykırı idi...

İşte burada davulcular ve zurnacılar ayağa kalkarak yasak olanı yasak kabul eden toplumun geleneklerine ve mirasına hücum etmeye koyuldu ve dinin yasakladığı şeylerin artık mübah görülmesinin zorunlu olduğunu yüksek sesle dile getirdi.

Fiilen toplum çözüldü ve yasak olan şeylere mübah gözü ile bakmaya başladı. Mübah olan şeyleri tepkici bakışlarla görmeye koyuldu.

Artık mesele: İnsanlar yasak olanı mübah görmek cesaretini nasıl görebildi, meselesi olmaktan çıkmış: Din mübah olması gerekeni ne diye yasak kılmış meselesine dönmüştü.

Kasti olarak Freud'un görüşleri ve öğretileri yayınlandı. Özel olarak bu işe gazeteler ve dergiler ayrıldı. Bunların maksadı yasağın kaynağı ister din, ister toplum isterse de ahlâk olsun duyguların baskı altına alınması, psikolojik kompleksleri ve sinirsel rahatsızlıkları doğurur... demekti. O halde psikolojik rahatın gerçekleşmesi için yasak olanların mübah kılınması kaçınılmaz bir şeydi.

Erkek ve kız çocuklar -onlar da Tîh'in karanlıkları içerisinde iken- dizginden boşandılar. Böylelikle tarihte gerçekleştirilebilmiş en büyük başarıyı gerçekleştirdiklerini sanıyorlardı.

• • •

Evin Durumu

İster çalışmak, ister fitneye maruz bırakmak ya da isterse hem çalışmak hem de fitne için çarşıya çıkmak amacı ile olsun hanımefendisi tarafından terkedilen ev, nasıl olur da Allah'ın birliğinin belgelerinden bir belge kalabilir, huzur ve sükûn bulunabilir:

"Sizin için nefislerinizden kendileri ile sükûn bulacağınız... eşler yaratmış olması da O'nun âyetlerindendir. (Varlık ve birliğinin belgelerindendir)" (er-Rûm, 30/21)

Böyle bir evde toplumun üzerinde yükseldiği değerlere, ilkelere, düşüncelere ve akideye göre çocuğun yetişebileceği çocukluk dönemi için gerekli olan itina nasıl bulunabilir?

Yahudilerin sonunda emirleri altında istihdam edecekleri eşeklere dönüştürmek maksadı ile hayatlarını bozmak için ortaya koymuş oldukları son derece kötü planda evin tahrib edilmesi özellikle gözetilen bir maksat idi. Avrupa'da bunun için önlerinde yolun büsbütün açık olduğunu gördüler ve bunu iyice değerlendirdiler. Kadın bir ekmek parçasını elde etmek için çalışmak amacı ile evin dışına çıktığında... Arkasından kadını evinden uzaklaştırmak ve evi terketmeyi ona sevdirmek amacı ile "kadının özgürleştirilmesi" problemine sürüklediler... Sonunda aile dağıldı, toplum çözüldü... İslâm toplumu ise yapısındaki bütün dengesizliklere rağmen aile bağlarını ve "ev" bağlarını korumaya devam etti... Yeryüzünde bulunan bütün ümemîleri bozmak için uluslararası yahudi planının, özellikle de İslâm toplumunu bozmak için haçlılık planının önünde önemli bir engel idi. Bu planın maksadı hepsinin üzerin-

de hegomonya ve iktidar kolaylıkla mümkün olabilecek. Yeryüzünde geriye kalan düşmanlarını ortadan kaldırabileceklerdi...

Ve sonunda istenen gerçekleşti...

Artık İslâmî anlamı ile "ev" toplumda yoktu... Çocuklara İslâm'ı öğreten, İslâm'ın geleneklerine göre onları eğiten, içlerinde İslâm'ın değer ve tasavvurlarını kökleştiren o kucak kalmamıştı... Düşmanlar ise İslâm'ın içinden yeniden dirilmesi mümkün olan o sapasağlam temeli yıkmanın sevinci ile ellerini oğuşturup duruyorlardı... Artık bugün erkeklerden olsun kadınlardan olsun çocuklardan olsun herhangi bir tehlike kalmamıştı.

Mescitlerin Durumu

Ve mescit de terkedildi...

Müslümanların hayatında her zaman aydınlık merkezi olan mescid... Her türlü hayrın sembolü olan o mescid...

Orada Allah'ın adı anılır, namazlar kılınırdı... İnsanlar orada ilim öğrenir... İslâmî değerlere göre eğitilirler... Cihad oradan başlıyor... Ve işler orada karara bağlanıyordu...

Ev, küçüklerin yetiştiği kucaktı, mescit, büyüklerin sığındığı ocaktı... Her iki kurum sağlam temeller üzerinde yapıyı kurmak için birbirleri ile yardımlaşıyorlardı...

İslâmî anlamı ile "ev" yıkıldı. Mescid terkedildi... Böylelikle insanların İslâm üzere eğitildiği kucaklar, ocaklar yıkılmış oldu.

Mescid terkedildiği oranda sinemalar, tiyatrolar, eğlence yuvaları, fesat yuvaları dolup taştı... Ve burada insanla-

ra: Sizin için korkacak bir şey yok, hâlâ müslümansınız, sizler lâ ilâhe illallah demeye devam ettiğiniz müddetçe müslüman kalmaya devam edeceksiniz, denildi.

Düşünce Dünyamız

Ümmetin Tîh'teki yolculuğu bu kadarı ile kalmadı...

Düşünce dünyasında Tîh, alabildiği kadar genişti...

Bu ümmetin kültürlüleri batı düşüncesine açıldılar. Sonra bu düşünceyi -şayet güvenilir kimseler iseler- ister asıl sahiplerine nisbet etmiş olsunlar, isterse de -güvenilir kimseler değil iseler ki bunlar sayıca pekçoktur- yalan yere ve asılsız bir şekilde onunla öğünerek kendilerine nisbet etsinler- bu düşünceyi Arapçaya tercüme ettiler. Batı düşüncesinde gerçekten üzerinde durulması gereken bir takım meseleler vardır... İnsana dair, varlığın amacına, ferdin fert ile, ferdin toplum ile, ferdin devlet ile, insanın tabiat ile... insanın Allah ile ilişkilerine dair bir takım problemler... Bu düşüncede insan ile Allah'a dair açıklamalar gerçekten bozuktu... Batıda durum yüzde yüz tersine dönüktü... İnsan ilahlaştırılıyor, Allah'ın ulûhiyeti inkâr ediliyordu.

Burada Avrupayı özellikle bu meseledeki keskin virajı almaya götüren sebeblere dalmayacağız. Biz daha başka konulardan söz etmiş olacağız.[1] Fakat biz burada sadece İslâmî(!) düşüncenin batı düşüncesine bütün sapmalarında uyduğunu, onu izlediğini hatırlatmakla yetiniyoruz. İnsan ile Allah meselesinde batının sapkınlıklarına aynı şekilde

(1) *"Ru'yetun İslâmiyyetun li Ahvâli'l-Âlemi'l-Muâsır: Çağdaş Dünyanın Durumlarına İslâmî Bir Bakış"* adlı esere bakılabilir.

dalmaktan hiçbir şey kendisini engellemedi. [1]... Ve bu sapma birçok alanda görülmüştü...

Bu alanlar arasında ve en başta gelen mesele teşrî' (kanun koyma) meselesidir...

Teşrî' hakkı kimin olacaktır, Allah'ın mı insanın mı?

Teşrî' (yasama) hakkının, ortaksız olarak bir ve tek olarak Allah'ın hakkı olduğunu İslâm'ın belirlediği açıkça bilinen bir hususdur:

"İyi bilin ki yaratma da emretme de yalnız O'nundur." (el-Araf, 7/54); *"Hüküm ancak Allah'ındır."* (Yusuf, 12/40); *"Allah hükmeder, O'nun hükmünü kovuşturup bozacak yoktur."* (er-Ra'd, 13/41) Bu hususta kâinatın işleri ile teşrî (yasama) işlerinde hiçbir fark yoktur.

"Onlar hâlâ cahiliye devrinin hükmünü mü istiyorlar? Kesin bir inanca sahip bir toplum için kimin hükmü Allah'ın hükmünden daha güzel olabilir?" (el-Mâide, 5/50); *"Herhangi bir şey hakkında anlaşmazlığa düşerseniz onun hakkında hüküm vermek Allah'a aittir"* (eş-Şûrâ, 42/10)

Aynı şekilde açık hususlardan birisi de şu idi: Avrupa hem sözlü olarak hem pratikte Allah'ın yasama ile hiçbir ilgisinin bulunmadığını, yasama hakkının insana bırakılmış olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Ümmet Tîh'te bir defa dolaştı. Bu arada onlardan birisi şöyle dedi: Şüphesiz ki İslâm'ın yönetim sistemi ile hiçbir ilgisi yoktur. Ve elbetteki Peygamber bir yönetici de-

(1) Bu hususta yazılmış güzel kitaplardan birisi de; Muhammed el-Behiy'e ait *"el-Fikru'l-İslâmuyyu'l-Hadis ve Sıfatuhû bi'l-İstı'mâri'l-Ğarbî: Modern İslâm Düşüncesi ve Batı Emperyalizmi ile İlgisi"* adlı eserdir.

ğildi. O insanlar arasında hüküm veren bir hakim idi. Ve hiç şüphesiz ki halifelik bir yönetim şekli de değildi.

Tih'te bir dönem daha dolaşıldı. Yine ümmetten birisi şöyle dedi: "Şüphesiz ki uzun asırlar önce inmiş bir şeriat, artık evrim geçirmiş bir dünyada insanların hayatını yönetmeye elverişli değildir. Bu günler ile şeriatın uzun asırlar önce inmiş olduğu günler arasında hiçbir benzerlik kalmamıştır.

Bir dönem daha geçti; yine ümmet arasından birisi çıkıp şöyle dedi: Şüphesiz ki İslâm bir diktatörlük düzenidir. O, yönetimde istibdat esası uygulayarak yükselir ve çağdaş devlette bütün güçlerin kaynağını teşkil eden ümmeti (toplumu) ihmal eder, gözönünde bulundurmaz.

Avrupa'dan bulaşması sonunda, teşrî' (yasama), helal ve haram kılma hususlarında Allah'ın hakkı çerçevesinde tartışmalar başgösterdiği gibi; aynı şekilde Allah'ın değerleri ve ölçüleri belirleme hakkı etrafında da tartışmalarda bulunuldu.. İnsan hayatına egemen olan değerleri kim belirleyecektir? İnsan mı Allah mı?

İslâm, çok açık bir şekilde yasaları belirleyenin Allah olduğunu belirlediği gibi; değerleri belirleyenin de Allah olduğunu belirlemiştir. Çünkü yaratan, işleri çekip çeviren ve rızık veren O'dur.

"İyi bilin ki yaratma da emretme de yalnız O'nundur." (el-A'raf, 7/54)

"... Gökten ve yerden size Allah'tan başka rızık veren herhangi bir yaratıcı var mıdır?" (Fatır, 35/3)

Avrupa'ya gelince; Avrupa Allah'ın uluhiyetine karşı durmuş, başkaldırmış ve O'nun yerine insanı ilâhlaştırıp şöyle demiştir: Kendi değerlerini belirleyen ancak insan-

dır. Çünkü kendi vakıasını o daha iyi bilir, kendi faydasına olanı da.

Avrupalı yazarlardan birisi de: *"Man Stands Alone: İnsan Kendi Ayakları Üzerinde Durur"* adını verdiği bir kitap yazdı. Bu insan Allah'ın vesayeti altında olmaktan uzaktadır demektir. Bir başka yazar: *"Man Makes Himself: İnsan Kendi Kendisini Yaratıyor"* adını verdiği yani Allah'ın öğretilerinden uzakta yaşar, anlamında bir başka kitap yazdı.

Avrupa'nın Allah'a karşı böyle isyankâr ve kafa tutucu bir konuma iten özel bir takım şartları vardı. Bu şartlar belki bu tutumu açıklayabilir ama meşrû bir gerekçe olamaz. Çünkü Allah'ı inkâr etmeyi meşrulaştıracak hiçbir şey yoktur, kesinlikle.

Fakat Tîh'te bulunan ümmet, meseleyi gerçek mahiyeti ile anlayamadı. İnsanın kendi değerlerini kendisinin şekillendirmesini, ölçülerini kendisinin belirlemesini, ileriliğin göstergelerinden olduğunu zannetti. Hem Allah, insana düşünmek için bir akıl vermedi mi? İşte insan hayat düzenini ortaya koymak maksadı ile aklını çalıştırmakta ve bu arada bilginin ve deneyin sonuçlarından da gerekli ürünleri almaktadır... Bunu yapan insan nasıl bir insandır? Bunları yapan "o" insandı. Yani muktedir, düşünen, konuları derinlemesine ele alan, yeryüzünün tümüne hakim olan, kendisi yolunu hızlıca katedip giderken bizim arkasından emekleyerek takip ettiğimiz insandı bu.

Ümmet bu meseledeki tutarsızlık yönlerini idrâk edemedi.

Öncelikle insan aklının çalışması istenmiş alanların hangisi olduğunun idrâkinde değildi. Allah, bu aklı, insa-

na nimet olarak vermiş ve onu yarattıklarının bir çoğuna bu aklı sayesinde üstün kılmıştı:

"Andolsun ki Biz Âdemoğullarını şerefli ve üstün kıldık. Onlara karada ve denizde taşıyacak vasıtalar verdik. Kendilerine hoş ve temiz rızıklar verdik ve onları yarattıklarımızın çoğundan oldukça üstün kıldık." (el-İsrâ, 17/70)

Bu aklın birinci ve en büyük alanı, yüce Allah'ın birliğini bulmaktır. Ondan sonra da ortaksız olarak yalnızca O'na ibadet etmektir. O halde insan, fıtratı itibari ile ibadet eden bir varlıktır... Özellikle bu son asırda yeryüzü şeytanlarının propagandasını yaptığı ve inkârın koruyucusu olan komünizmin yıkılması ile birlikte kendiliğinden eriyip giden inkar dalgasını bir kenara bırakalım. Çünkü bundan sonra hidâyet üzere olanlarıyla, sapıkları ile bütün insanlar artık mescidlerine, kilisesine ve mabedlerine, daha önce hiç inkâr etmemişler gibi koşarak geri döndüler.

İnsan, fıtratı itibari ile ibadet eden bir varlıktır... İbadet eden biri ile bir diğeri arasındaki fark ise, birisi hak olarak ibadet ederken ortak koşmaksızın Allah'a ibadet ederken, diğeri Allah'tan başka, O'nunla birlikte veya O'nun dışında başka bir takım ilâhlara ibadet etmekte, Allah'ı hakikate göre tasavvur edememekte ya da kendi hevâsına tapınmaktadır:

"Kendi hevâsını ilah edinmiş... kimse hakkında ne dersin?" (el-Câsiye, 45/23)

Allah'ın insana bağışlamış olduğu aklın en büyük görevi, dünyada da âhirette de insanın akıbetinin tamamı ile kendisine bağlı bulunduğu bu temel meseleyi gereği gibi araştırmaktır:

"Allah ile birlikte bir ilâh mı var?" (en-Neml, 27/60)

Âhirette bu meselenin bir sonucu olarak ya cennette ebedî kalış, ya cehennemde ebedî kalış sözkonusudur...

Dünyada; birçok sorunun cevabı bu soruya verilecek cevaba bağlıdır: İbadet edilmesi gereken mabud kimdir? Helal ve haram kılan, şeriat (kanun) koyucu kimdir? Hayat düzenini belirleyecek olan kimdir ? Hayatın büyük meselelerine dair çözümlerin çıkartılacağı kaynak nedir? Bu sorulardan fıtratın hatırına gelen ve cevaplandırılması gereken başka bir takım sorular da vardır. Eğer bu sorulara sağlıklı cevap verilmeyecek olarsa insan bundan dolayı şaşırır, hayrette kalır ve bedbahtlığa gömülür. (Bu soruların bazıları) Nereden, nereye, niçin, nasıl, geldik, ölümden sonra nereye gideceğiz, niçin (yani hangi nizama göre) yaşamalıyız?

Eğer fıtrat bu sorulara doğru cevapları almayacak olursa o taktirde çağdaş cahili şair İlyâ Ebû Mâdi'nin saptığı gibi sapıklığında serserice dolaşacaktır:

Geldim...
Fakat bilemiyorum nereden geldiğimi ama geldim işte
Önümde bir yol gördüm... Yürüdüm işte
İstesem de istemesem de devam edeceğim bu gidişe
Nasıl geldim, yolumu nasıl gördüm, bilemiyorum işte

O, aslında sapıklığın ve huzursuzluğun egemen olduğu çağdaş cahiliyenin açmazını dile getirmektedir... Bu açmaz fıtratın öngördüğü sorulara rahatlatıcı cevaplar bulamadığı zaman ortaya çıkmıştır... Bunun sonucunda da sahip bu-

lunduğu bunca ilme rağmen karanlıklarda serserice dolaşmaya mahkûm olmuştur.

"Dünya hayatından yalnız görünen kısmı bilirler, fakat âhiretten yana gafil olanların tâ kendileridir onlar." (er-Rûm, 30/7)

Dünyada âhiret düzeninin, âhiretteki âkıbetinin kendisine bağlı bulunduğu ilk görevini insan aklı yerine getirecek olursa, önünde yerine getirilmesi gereken daha bir çok önemli görevler vardır. Bunların başında kâinatı, maddenin özelliklerini tanımak gelir. Bu ise Rabbani yöntem gereğince yeryüzünün imarında bunların gereği gibi kullanılması için gereklidir. İster teorik, ister deneysel olsun bütün ilimlerin esasen alanı da budur.

Ayrıca Rabbanî vahiy gereğince hayatı idare etmek için maksatlarını gerçekleştirmek için Rabbani vahyin de tanınması gerekir. Bunlar ise fıkıh, usûl, Kur'ân ve hadis ilimleri de dahil olmak üzere şer'î ilimleri ifade eder.

Hayatın Rabbanî sünnetlerle (kanunlarla) uyumlu olarak ve bu kanunların gereklerinden sapmaksızın kurulabilmesi için, insan hayatına egemen olan Rabbanî sünnetlerin de bilinmesi gerekir. Bu ise toplum bilimin konusudur.

Zaman boyunca bu sünnetler ile beşerin ilişkilerinin gereği olan insanlık tarihini bilmek de gerekir. Bu da insanın şimdiki halinde ve geleceğinde tarihten gerekli ibreti çıkarmaktır. İşte bu da tarih ilmidir.

Bunun dışında gerek dünya hayatında gerekse âhirette insana faydalı olabilecek her türlü ilimle uğraşmak da insan aklının görevleri arasındadır...

İşte gizliyi ve açığı bilene imandan kaynaklanan, aklın Rabbanî hidayet ile doğru yolu bulup aşırıya kaçmayarak

ve sapıtmayarak faaliyet gösterdiği gerçek "aydınlanma" budur.

Ancak Tîh'te bulunan ümmet bunu anlayamadı... Batı yöntemine göre "aydınlanma"nın Avrupa'da kendisine ait katıksız yerel bir takım sebeblerinin bulunduğunu ve kötülüğe gömen sonuçlarının olduğunu kavrayamadı.

Batı akılcılığı, aslında en azından kesintisiz on asır devam eden kilisenin akla getirdiği kısıtlamaya karşı bir tepki idi. Bu dönem kendi tarihlerini "karanlık ortaçağ" adını verdikleri dönemi kapsamaktadır. Bu asırlar gerçekten kapkaranlıktı. Fakat Avrupa'nın kilise tağutundan kaçtığı dönemde düşündüğü gibi "din"in sebep olduğu bir şey değildi. Bu ancak aklın uygun karşılamadığı ve tahrif edilmiş, Avrupa'nın benimsediği "o din"in sebebi ile olmuştu. Bu bakımdan kilise bu dinin sahteliğini ve çelişkilerini ortaya çıkarmasınlar diye akıllara kısıtlama getirdi. İnsanlara: İman edin ve asla tartışmayın, dedi. Avrupa müslümanlarla ilişkiye girip de onların düşündüklerini, yüzlerce, hatta binlerce eseri dolduran fikri üretimlerinin bulunduğunu görünce bu sefer onlar da düşünme arzusunu duydular. Kilise onları sapıklıkla ve zındıklıkla itham etti. Kilisenin azgınlığına karşı gösterilen tepki ise dini tümüyle bir kenara atmak ve dine alternatif olarak aklı çalıştırıp "metafizik hurafeler" adını verdikleri şeyleri yıkıp söylenecek her hususta akla güvenmek şeklinde ortaya çıktı. Bu husus, isterse aklın idrâk edebileceği alan çerçevesinde olsun ister olmasın; ister insanların akılları ile tercih yapmaları helal olan şeylerde olsun, ister olmasın.

Avrupa şüphesiz müslümanlardan ilmî araştırmalar hususunda deneysel yöntemi aldığında ilim alanında elbetteki "aydınlandı". Kilisenin din adına insanlara dayattığı "bi-

limsel" hurafeleri de bir kenara attı. Ancak "hümanist bilimler" adını verdiği alanlarda alabildiğine sapıtmış oldu. Bu ise bilimin, dinin söylediklerinden değil de insanın kendisinden alındıkları ilimler anlamına geliyordu. Bu sapıklığı insanın hayvanlığına ve maddiliğine inanmaya, yüksek değerleri silip süpürmeye ve orman kanununu uygulamak noktasına kadar getirdi. Güçlü zayıfı yer yahut da onu yolun dışına iter. Bunda ise helal ve haramlık gözönünde bulundurulmaz. Güçlünün haklı mı olduğu yoksa haksız mı olduğu gözönünde bulundurulmazdı... Bunun meyvesi bugün devletler platformunda cereyan eden vahşi zulümdür. Ayrıca "aydınlanmış" batılı toplumlarda görülen "aydınlanmış" delilikden, intiharlardan, alkolizmden, uyuşturucu ibtilâsından ve sayılamayacak kadar suçlardan söz etmeye gerek yok.

Onlarda "metafizik" gerçekten haktan uzaklaştıran, yeryüzü gerçeğinde çalışmaktan alıkoyan bir sapıklıktı. Bunun böyle olması özleri itibari ile "gaybî şeyler" olmalarından dolayı değildi. Çünkü gayb bir hakikattır. Bunun sebebi kilisenin lâhutî (teolojik) düşüncesinin onu (metafiziki) kendi öz rengi ile renklendirmiş ve dinin tamamını ifsad ettiği gibi onu da bozmuş olmasıydı. Sağlıklı bir aydınlanma, basiret üzere gayb âlemine ve aynı şekilde yine basiret üzere görünen aleme iman etmeyi gerektiriyordu. Böylelikle marifet (gerçeği tanımak) tamamlanmış olacak ve insan da dengesini bulmuş olacaktı. Görünen alemi gayb âlemine alternatif kabul eden, aklı dinin yerine oturtan, dünya için çalışmayı âhiret için çalışmanın yerine geçiren "aydınlanma"ya gelince... Bu ilk "karanlık"tan pek farklı değildir. İlk karanlığın suçu insanın yarısını diğer yarısının alternatifi olarak alması idi. O gayb âlemini görünen âlemin yerine

koymuş, dini aklın yerine oturtmuş, âhiret için çalışmayı dünya için çalışmanın yerine geçirmişti. "Aydınlanma" adı verilen diğer karanlık gelerek daha önceden ihmal edilmiş bulunan yarayı öne çıkardı. Önceden önde olan yarayı ihmal etti. Böylelikle daha önceden rakibini ayıplamış olduğu suçun aynısını kendisi de işledi ve her iki durumda da insan yapısına haksızlık edildi.

Akideyi örten hastalıklar ve sapmalar ile La ilahe illallah'ın gereklerinden gittikçe uzaklaşmalar sebebi ile yaşayışta görülen aksaklıklardan ötürü İslâm dünyasında da hayat durgunlaşmış ve hatta kokuşmuştu. Ümmetin uykusundan uyanması ve yeniden yerine konulması için ümmete yeniden canlılığını ve gayretini kazandıracak kimselere ihtiyaç vardı...

Ümmetin mücahid, müceddid, Rabbanî âlime ihtiyacı vardı. Mürcieci düşüncenin, tasavvufi düşünüşün etkilerini, yükümlülüklerden sıyrılmanın, tembelliğin, gevşekliğin etkilerini sıyırıp kaldıracak, gayba iman akidesini yeniden canlandırıp eski netliğine ve olumluluğuna kavuşturacak ve bunu ona bulaşmış bulunan hurafelerden, hazır yeyicilikten, olumsuzluktan, olağanüstü hallere sarılmayı ortadan kaldırmakla gerçekleştirecek âlime... Aynı zamanda bu âlim görünen dünyaya bulaşmış bulunan tembellik, gevşeklik, sebeplere yapışmamak gibi olumsuzlukları ortadan kaldırmak sureti ile görünen âlem ile ilişkilere netliğini, canlılığını ve olumluluğunu da yeniden kazandırabilecekti. Böylelikle ümmet, yeryüzünün her tarafına tevhid akidesini yaymak, eşsiz bilimsel bir hareketi meydana getirmek, tarihte benzeri görülmedik bir uygarlık hareketini ortaya çıkartmak gibi, daha önceden ortaya koymuş olduğu hayret verici hususları kendisi vasıtası ile gerçekleştir-

diği dosdoğru, mütekâmil ve dengeli hareketini yeniden kazanmış olacaktı.

Fakat ümmet Tîh'te iken batının dengesiz örneğine meyletti. Bu örnekteki dengesizlikleri farketmedi ve aynı zamanda Avrupa'yı bu dengesizliğe düşürenin tahrif edilmiş dini ile bu dini kullanarak azmış kilise olduğunu, Avrupa'nın yoldan sapması esnasında gidişini doğrultmak maksadı ile kendisine başvuracağı doğru bir dine sahip olmadığını idrâk etmeksizin bu dengesiz örneğe yöneldi.

İslam Dünyasını Değiştirme Faaliyetleri

Bu vesile ile şöyle dediler: Fransa'nın Mısır'a saldırısı hem Mısır için hem de çevresindeki bölgenin tamamı için hayrın anahtarı, başlangıcı olmuştur. Bu bütün İslâm dünyasını sarmış bulunan donuk karanlık içerisinde aydınlığı ve hareketi var eden bir "kalkınma"nın başlatıcısı olmuştur.

Fransa'nın yaptığı bu hamlenin Mısır'ı uykusundan uyandırıp, onu harekete geçirdiği doğrudur, bunda bir şüphe yoktur. Ama onu aydınlattığı hususunda söylenebilecek asgari söz, bunun iyice gözden geçirilmesi gerektiğidir.

Yolda uyuyan bir insanı bir araba gelip çarpsa ve bazı eklemlerini yerinden çıkartıp tüm kemiklerini kırsa artık ancak belirli bir tarafa doğru başını hareket ettirebilecek kadar boynunu bükse... Bu durumda ne söylenebilir?

Arabanın bu kişiyi uyandırdığı ve onu yerinden hareketa geçirdiği kesin bir husustur.

Ancak arabanın o kimseyi aydınlattığı, ona doğruyu gösterip dosdoğru yola ilettiğine gelince; bunun bir delile ihtiyacı vardır.

Haçlılığın dikkati İslâm âleminde muayyen olarak iki noktada odaklaşmıştır: İstanbul ve Kahire. İstanbul halifeliğin merkezi idi yani savaş gücünün ve siyasetin merkezi idi. Kahire ise Ezher'den, oradaki dini ilimlerden, Kur'ân dili olan Arapça'ya gösterilen itinadan kaynaklanan ruhî ve kültürel aydınlanmanın merkezi idi.

Haçlılığın bu iki noktaya özel itina göstermesi öncelikle bu iki yerde İslâm'ın esaslarını zayıflatmayı hedef almış olmasıydı. Böylelikle bundan sonra bütün İslâm diyarında İslâm'ın esaslarını zayıflatmak kolaylaşmış olacaktı. Mısır'a Napolyon kumandasında yapılan Fransız hamlesi ruhî ve kültürel alandaki aydınlanma merkezinde İslâm'ın sonunu getirme amacıyla haçlılığın harekete geçişinin başlangıcını teşkil ediyordu. [1]

Bu hamlenin kullandığı araçlar arasında Napolyon'un kanunlarını İslâm şeriatının yerine tedrici olarak geçirmek için "Serasker = Başkomutan" Napolyon Bonabart tarafından verimiş ve ardarda yayınlanan "emirler" şeklinde geçirilmesi de vardı.

Bu saldırının etraflı bir tarihini yazan el-Ceberti'nin de söylediği gibi araçlar arasında "hamlenin fahişeleri" de vardı. Bunlar caddelerde, sokaklarda, üstleri başları açık bir şekilde "özgürleşmek" ile müslüman kadınları aldatmak için ortaya çıkan düşük kadınlardı. [2]

(1) Aynı zamanda ya da ondan az bir süre önce hilafet devletine yönelik bir hareketlenme, hristiyanlaştırma ve batılılaştırma çabaları da vardı. Buna dair açıklamalar Sultan III. Murad dönemini ele alan ve onun hilafet devletini modernleştirme yönelimlerini konu edinen tarih kitaplarında görülebilir.

(2) el-Ceberti'nin *"Acâibu'l-Âsâr"* adlı eserinin II, 231, 244-245, 251, 272-273, 302, 436-437. sahifelerine (Kahire baskısı) bakınız.

Aynı şekilde kullanılan araçlar arasında Firavunlardan kalma eserleri araştırmak, bunları ortaya çıkartmak ve bunlara ihtimam göstermeyi yaygınlaştırmak yolu ile Firavunî duyguyu harekete geçirmek de vardı.

Özellikle bu sonuncusunu bazı kimseler çok masum bir iş olarak görürler ve katıksız "bilimsel" bir mesele olduğunu sanırlar.

Fakat açık konuşan bir oryantalist *"eş-Şarku'l-Ednâ Muctemauhû ve Sekafetuhû: Toplumu ve Kültürü ile Yakın Doğu"* [1] adlı eserinde şöyle demektedir: Biz, girdiğimiz bütün İslâm topraklarında İslâm'dan önceki uygarlıkları çıkartmak amacı ile toprağı eşeleyip durduk. Tabiatıyla bizler müslümanların İslâm'dan önceki inançlara dönmesini umut etmedik, ama İslâm'a bağlanmak ile bu uygarlıklara bağlanmak arasında gidip gelmesi bile bize yeterlidir.

Firavunizm nedir?

O hiç şüphesiz ilmi teknik, açıkça görülen teknolojik bir ilerlemeyi de kapsar. Fakat sonunda bunun ağırlığı nedir? Allah'ın Kitabında bu nasıl nitelendirilmektedir? Şüphesiz ki Firavunizm bir cahiliyedir... Yoldan sapmış, Rabbanî hidayetten uzak kalmış, Allah'ın gazabını hak etmiş, tarihi putperest cahiliyelerinden bir cahiliye:

"Görmedin mi Rabbının nasıl azab ettiğini Âd kavmine; yüksek direkli İrem'e ki onun şehirlerde benzeri

(1) Bk. *Near East: Culture an Seciety (Toplumu ve Kültürü ile Yakın Doğu)* adlı eser. Derleyen: T. Cuyler, Arapça tercüme: Bin Kitap Programı Yayınları, Kahire

yaratılmamıştı. Ve vadilerde kal'aları oyan Semûd'a ve kazıklar sahibi Firavun'a? Onlar ki memleketlerde azgınlık etmişlerdi. Onlar oralarda fesadı artırmışlardı. Bundan dolayı Rabbin de onların üzerine bir azab kamçısı yağdırdı..." (el-Fecr, 89/6-13)

Firavunizm, Allah'tan gayrı Firavun'a ve putlara ibadet demektir...

Bu Mısır ahalisi ilk olarak hristiyanlığa girdikleri vakit Allah'ın tevbelerini kabul ettiği bir cahiliye dönemi idi. Sonra da İslâm onlara gelip İslâm'a girdiklerinde de onların büyük tevbelerini kabul etmişti.

Peki Mısırlıların hayatında bunu yeniden körüklemenin âlemi ne? Bu ancak o oryantalistin de söylediği gibi, bunları İslâm'a mı İslâm'dan önceki bir uygarlığa mı bağlanacakları noktasında bir tereddüde düşürmekti. Böylelikle sonunda İslâm'dan uzaklaştırarak onların ayaklarının kaymasını kolaylaştırmaktı.

Mısır'a yapılan Fransız saldırısı hiç şüphesiz batılılaştırma ya da tahrip etme işleminin başını teşkil ediyordu. Bundan maksat da Mısır'ı İslâm'dan hatta Araplıktan dahi uzaklaştırmaktı. Fransız hamlesi aracılığı ile Mısır'a sağnak sağnak yağdırdığı iddia edilen hayırın bulunduğu yerler nerede?

Uykudan uyandırma mı dediniz?

Evet... Fakat Ümmetin kültüründen, dininden, ahlâkından, geleneklerinden, benliğinden kavurucu bir şekilde uzaklaştırmak sureti ile eklemlerinin paramparça edilip boynunun batı tarafına döndürülmesi de bununla birlikte gerçekleşti. Tâ ki onun dört bir yanına fikri emperyalizm derinliğine doğru işlesin, nerede duracağı bilinemeyen bir

şekilde batıya uymaya gırtlaklarına kadar gömülsün...

Doğru ve sağlıklı uyanışa gelince; bu zaten haçlı hamlesinin müdahalesi olmadan da pek yakında olacak bir şeydi. Çünkü Şeyh Muhammed b. Abdulvahhab'ın hareketi ümmetin uykusundan uyanışının ve yola doğru bir şekilde yeniden yürüyüşünün gerçek müjdesini veriyordu...

Fakat araba uyuyan kimseye ansızın gelip çarptı ve onu uykusundan uyandırdı... Evet... Fakat onu doğru yoldan oldukça uzak bir yere fırlattı.

Değerlerin Yer Değişmesi

Batıdaki sapma, Tih'te rasgele yol alıp giden ümmete bulaşmaya başlayınca hayatındaki "değerler" değişti. Artık bazı insanların bağlı bulunduğu ve bazılarının da sıyrılıp uzaklaştığı Allah'ın belirlediği değerler kayboldu. Onların yerini "insan"ın kurduğu değerler aldı.

Yüce Allah: *"Şüphesiz ki Allah'ın katında sizin en şereflileriniz en takvâlı olanınızdır."* (el-Hucurat, 49/13) buyruğunda en büyük değer olarak "takvâyı" belirlemiştir. İnsanı; düşüncesinde, duygularında, yaşayışında ulaşabileceği en üst noktaya yükselten bütün insanî erdemleri kapsayan geniş anlamı ile takvâ en büyük bir değerdir.

Ancak Allah'ın yerine kendisini ilâhlaştıran "insan" dedi ki: En büyük değer güçtür. Bu da âhireti gözönünde bulundurmaksızın dünya hayatında muktedir olmak için çalışmaktır. Bu, ilkeleri ve ahlâkı gözönünde bulundurmaksızın dünya hayatının zevk verici şeylerinden yararlanmaktır...

İnsanlar, Allah'ın belirlediği değerleri bir kenara atılıp

bunların yerine insanın belirlediği değerlere uymanın sonucunda, insanlık hayatında meydana gelen dengesizliklerin miktarını görecek kadar yaşadılar.

Fakat Tîh'te bulunan ümmet, bu yöntemdeki bozuklukların, tutarsızlıkların boyutlarını idrâk edemedi. Bunun insanların hayatında doğurabileceği tehlikeli sonuçları kestiremedi. Üstelik bu ümmet, -içinde bulunduğu güçsüzlük ve bunu da kat kat artıran fikrî, siyasî ve ekonomik sömürü halinde iken- batının maddî alandaki ilerlemesinin kendisi vasıtası ile elde ettiği çalışkanlığı ve kararlılığı gösterebilme gücünü kendisinde bulamadı. O bakımdan yalnızca ahlâkî bozukluğu aldı, fakat güç alanında batıya yetişmekten acze düştü. Bunun sonucunda aynı zamanda hem takvâsını hem kuvvetini yitirdi. Böylelikle hiçbir şeye güç yetiremeyen görüntüsü bozuk bir hilkat garibesi olarak ortada kalktı.

Rabbanî vahyin yerine beşerî hevânın ölçülere kaynaklık etmeye başlaması ile ölçülerde de denge kalmadı. Bir takım kimseler şöyle demeye koyuldu: İffet erdemin ölçüsü değildir; kadın-erkek ihtilatı, dost edinmek, dinin kabul etmediği ilişkilerin kurulması da rezilliğin ölçüsüdür. Kadının istediği tarafını açması da ahlâkî çözülüşün ölçüsü değildir. Yüce Allah'tan, O'nun Rasulünden yahut Allah'dan indirilmiş Kitaptan ya da Peygamberin tertemiz sünnetinden müslümanların alışageldiği saygı ifadeleri ile söz etmemek de küfrün ya da imanın zayıflığının ölçüsü değildir. Çünkü aslında bütün ölçüler görecelidir. Sabit ya da mutlak ölçü diye bir şey yoktur... Bir zamanlar erdem diye görülen bir şey, bugün bir alçaklık, düşüklük görülebilir. Bir zamanlar yerine getirilmesi gereken bir görev olarak görülen bir şey, bugün görev olmaktan alabildiğine

uzak olabilir. Bir zamanlar hata olarak görülen bir şey, bugün doğrunun tâ kendisi olabilir...

Evrim Düşüncesinin Bulaşması

Ümmet Tîh'te bulunurken, ona her hususta; din... değerler... ve hatta ahlâk ile ilgili değişmezlik düşüncesini kabul etmeyen "evrim" düşüncesi de bulaştı.

Sen Darwin'i ya da onun hakkında bir şeyler okumadın mı?

Darwin şöyle diyor: Bütün varlıklar evrimleşmiştir. Şüphesiz evrim hayatın kanunudur ve şüphesiz insan tâ baştan beri şu andaki şekli ile yaratılmış değildir. O ilk maymun türlerinden birisinden evrimleşmiştir. Bir zamanlar kıllar vücudunun her tarafını örtüyordu ve dört ayağı üzerinde yürüyordu... Sonraları milyonlarca yıl sonra bu kılları döküldü, iki ayağı üzerinde durmaya başladı, böylelikle başı gövdesi üzerinde oturunca diğer hayvanlar gibi havada asılı kalmaktan kurtulunca beynine de büyüme fırsatı verilmiş oldu. Bunun sonucunda da zekâsı arttı, öğrendi ve konuşmaya başladı...

Darwinist düşünceyi yaymak Rabbanî meşîetin herhangi bir müdahalesinin sözkonusu olmadığı kendi kendini yaratma düşüncesini, her şeyi yaratanın "tabiat" olduğu, tabiatın yaratıcılık kudretinin sınırının bulunmadığı, aynı zamanda da yaratmanın ötesinde belirlenmiş bir amacının da bulunmadığı düşüncesini yaymak amacına yönelik ve bu alanda uzmanlaşmış özel yayınlar da ortaya çıktı.

Ümmet Tîh'te bulunuyorken "Darwin Teorisi" adına

"teori" denilse dahi gerçekte bilimsel bir takım varsayımların ötesine gitmediğini bilemedi... Hatta bu bir teori olsa bile ispatı gerekirdi ve hâlâ da böyledir. Fakat hiçbir zaman bilimsel nihai gerçekler noktasına ulaşamadı. Kendi kendisini yaratma meselesini, kesinlikle delili olmayan bir mesele olduğu da bilinen bir husustur. Buna dair ne Darwin'in delili vardır ne de ondan başka bunu iddia edenlerin. Fakat Avrupa'da yeryüzünün küresel olduğunu söyledikleri için diri diri ilim adamlarını yaktığı günden beri kiliseye karşı ilim adamlarının takındığı uzaklaşma atmosferi, Darwin'in nazariyesine, daha doğru bir ifade ile bilimsel varsayımlarına yaratma işinde Rabbanî meşîeti inkâr eden [1] bu ateist elbisenin giydirilmesine sebeb teşkil etmiştir.

Darwin'in bu inkârcı varsayımları aynı zamanda yaratmayı "tabiat" denilen hurafeye benzer gaybî bir şeye nisbet ediyor. Halbuki böyle bir elbise -varsayımının doğru olduğunu kabul etsek bile- teorisinin gereklerinden değildi. Eğer kiliseye karşı böyle bir inatlaşma olmasaydı Darwin belki yaratmayı ve evrimi Allah'a nisbet edebilirdi. O -daha sonraları yayınlanmış- arkadaşlarından birisine göndermiş olduğu bir mektubunda şunları söylemektedir: "Ben bir ilâhın varlığına iman ettiğim halde beni inkârcı (ateist) olmakla niçin itham ettiklerini bilemiyorum!"

Ümmet aynı şekilde bu teorinin -ya da bu bilimsel varsayımların- bütün yeryüzünde alabildiğine geniş bir alana yeryüzü şeytanları tarafından yayıldığını da idrâk edeme-

(1) Darwin der ki: Var olmayı ve ilerlemeyi ilâhî meşîetin müdahalesi ile açıklamak, tıpkı katıksız mekanik olan bir yapıya olağanüstü bir unsuru sokmaya benzer.

di. Bunu yaymaktan gözettikleri hedefleri gizli değildi. Onlar bunu çok açık bir şekilde "(Siyon) Protokoller"inde açıklamışlardır: Şöyle diyorlar: "Biz Darwin'in ve Nietzche'nin başarılı olmasını sağladık. Onların fikirlerinin ümmîlerin inançlarındaki etkisi bizim için tartışılmaz bir şekilde açıkça görülmektedir?" [1]

İnsan Allah'ın yarattığını reddedilip hayvanın aslından evrim geçiren bir varlık olunca, onun yaratılışının bir amacı bulunmayınca dinin alanı artık ne olur? Değerlerin alanı ne olur? Ahlâkın alanı ne olur?... Halbuki bunların hepsi insanın hayvan âleminden ayrı bağımsız bir kimlik sahibi olduğu temeli üzerinde kuruludur. İnsanı hayvandan ayıran en güçlü fark ise bellemesi, iradesi ve özgürlüğüdür. Onun, hayvan gibi tek bir yönü yoktur, iki yönü vardır. Ayrıca onun bu iki yönü birbirinden ayırdedebilme gücü vardır. Ve bu iki yoldan birisini seçebilme gücüne sahiptir:

"Her bir nefse ve onu düzenleyene, sonra da ona hem kötülüğü hem de takvâyı ilham edene yemin olsun ki, onu (nefsini) temizleyen muhakkak kurtulmuştur. Onu kötülüklerle örten kimse de muhakkak ziyana uğramıştır." (eş-Şems, 91/7-10)

Maddecilik

Aynı şekilde duyuların idrâk ettiği sınırlar içerisinde kalmak, bilgiyi hissedilen şeylerin sınırına sıkıştırmak ya da maddi deneysel şeylerin kendisine tanıklık ettiği akıl ile kavranılan sınırlarda sıkışıp kalmak. Yani gayb âlemini in-

(1) Protokol no: 2. Bk. Protokollerin Muhammed Halîfe et-Tunisî tarafından yapılan Arapça tercümesi. Dâru's-Suudiye Li'n-Neşr baskısı s. 113.

kâr eden ve bizzat görünen âlemin kendisinden bile hissedilen deney çerçevesinin dışında kalan şeyleri dahi ihmal eden "deneysel akılcılık" sınırlarına hasreden hastalık da, bulaştı...

Bundan dolayı cinleri ve melekleri, insandaki kötülük ruhu ile hayır ruhunun yansıması diye yorumlayan ve bunların gerçekte var olmadıklarını söyleyen kimseler çıktı. Musa'nın asası ile denizin yarılması mucizesini med-cezir (gel-git)in bir eseri, Ebabil kuşlarını çiçek hastalığı mikrobu diye yorumlayanlar çıktı...

Bir diğeri çıkıp kıyameti, öldükten sonra dirilişi, hesabı, amellerin karşılığının verilmesini inkâr etti. Bir ikincisi gelip vahyi ve risaleti inkâra koyuldu. Bir başkası şunları söyledi: Kur'ân'ın İbrahim ve İsmail'den söz etmesi gibi Tevrat ve İncil de aynı şekilde bunlardan söz etmektedir. Fakat ne onun ne ötekinin tarihi varlıkları sabit değildir.

Tarihi Saptırma

Tîh'te bulunduğumuz dönemde tarihimizi, şerefli tablolarımızı da tanımaz olduk. En iyi hali ile bunlara geçip gitmiş ve asla geri dönmeyecek bir takım olaylar gözü ile baktık... Bazı hallerde de bunların tarihin akış çizgisinde herhangi bir ağırlığı olmayan kıyıda köşede kalmış bir takım olaylar diye de değerlendirdik. Kimi zaman bunları gerçekten kültürlü, gerçekten özgür ve gerçekten çağdaş kimselerin kendileriyle olan bağından sıyrılmaya çalıştığı utandırıcı olaylar olarak da değerlendirdik... Her zaman da bu olayları batıda cereyan eden olaylarda ve tarihlerinde bilinen o canlılık fışkıran birikimin bulunmadığı değersiz olaylar diye nitelendirdik.

O günlerde cereyan eden olaylar hakkında muktedir, güçlü, etkin ve faal olanın batı olduğunda, buna karşılık İslâm ümmetinin zayıflık, dayanışmasız, kabuğuna çekilmiş; dolup taşan ve canlı vakıada elinden bir şey gelmeyen çaresiz bir durumda olduğunda da şüphe yoktur. Şairin şu beyitinde dile getirdiği anlam İslâm ümmetinin durumuna tıpatıp uyuyordu:

"Teym'ler yokken işler kestirilip atılır
Onlar varken de alınmaz izinleri."

Evet, fakat bunun geçmişin tarihi ve onun şerefli tabloları ile ilgisi nedir? Acaba kötü olan şimdiki halin etkisi ile sağlam ve belgelenmiş geçmiş tarihin gerçekleri değişecek mi? Nesillerinden birisi tökezlediği için koca bir ümmetin şerefli tabloları silinecek mi?

Kabuğuna çekilmiş, geri kalmışlıktan kurtulmak için psikolojik bir ödün olsun diye geçmişin şerefli tablolarının şarkılarını söylemenin bir hastalık belirtisi olduğu ve bunun insanın değiştirmekten aciz olduğu kötü vakıadan kaçmak için uyuşturucu alıp böylelikle hayal âleminde yüzerek ondan kaçmaktan fazla bir farkı olmayan, psikolojik bir belirti olduğu bir gerçektir.

Fakat durumun bir başka yolu izlemesi halinde sağlam bir belirtisi olması da mümkündür... Şöyle ki: Geçmişin şerefli tabloları; tanık olunmuş gerçeklerdir ve hayal vadilerinde yüzmek değildir. Eğer bunlar çalışamaz hale gelmiş gayretleri harekete geçirmek, alabildiğine aşağılara inmiş güç ve izzeti yeniden canlandırmak için eğitici bir malzeme olarak kullanılacak olursa, şüphesiz ki bunlar,

askerî ve psikolojik bozgunun sonucunda müslümanların karşı karşıya kaldığı ümitsizlik halini tedavi edebilecek canlı bir girişim olur. Fakat fikri emperyalizmin propagandacıları bu kabilden her bir çabayı tetikte bekleyerek dikkatle gözlediler. Adeta bu tür çabaları meyvelerini vereceğinden ve bunun sonucunda müslümanların gözlerinin kamaştığı şaşkınlık dönemlerinde uzaklaştıkları öz benliklerine dönüp yeniden asırlar boyunca yaşamış oldukları o şerefli mazinin aydınlığında yürüyüşe başlayacaklarından korkar gibiydiler...

Bu hususta garip kaçan şu ki; onların buna karşı takındıkları tavır kendiliklerinden belirledikleri bir tavır değildi. Oryantalistlerin yayınladıkları kitaplar ilk nağmeyi çıkartıyor, fikir emperyalizmin propagandacıları da hemen bunu onlardan kapıveriyor ve bilinçsizce -belki de bazen bilinçli olarak- bunu tekrarlayıveriyorlardı. Böylelikle ümmeti yeniden eski şerefli geçmişine geri döndürmeye çabalayan herkesin, bu tür gayretlerini başarısız kılmaya çalışıyorlardı.

Bunun yerine de Avrupa'nın sahip olduğu üstünlüklere yönlendirme sözkonusuydu... Şu bilimsel ilerlemeye bakınız, şu medeni ileriliğe bakınız, şu fikrî ileriliği görünüz, şu demokrasiye bakınız, şu siyasal hakları görünüz, insanın sahip olduğu şu değere ve şerefe bakınız...

Bilimsel, teknolojik ve maddi ileriliğe, insanın batıda sahip olduğu şeref ve haysiyete gelince; bunların hepsi birer gerçekti... Ancak bu "uygarlık"ın nihaî ağırlığı bundan büsbütün farklı idi.

Fakat ümmet Tîh'te bulunuyorken batı uygarlığındaki olumsuz yanları göremedi. Çünkü aydınlıktan kamaşmış

olan bir göz ışıktan başka bir şey görmez ve parıldayan ışığın etkisi ile karanlık ve siyah renkleri göremez. Nitekim düşünce emperyalizminin propagandacıları her zaman için bu kamaşmış gözleri ışıklara doğru yönlendirerek, siyah kirlilikleri görünmesin diye ışıklar arasında araştırmalar yapmak istemekten alabildiğine engellemeye çalışıyorlardı.

İslâm dünyasını gölgesi altına alan ve ağır baskısını öncelikle hissetmeleri gereken en büyük taraf; hiç şüphesiz emperyalizm ve bu emperyalizmin işlediği korkunç cinayetler ile müslümanları zillete düşürmeleri idi.

Emperyalizm, batının yüce değerleri, uygarlığının insancıllığı ve ortaya attığı sloganlara gerçek anlamda inandığı şeklindeki her türlü iddiasının fiilî olarak yalanlanması idi... Onun kapkara gerçeği, aslında gözlerinin kamaşması neticesinde düştükleri şaşkınlıktan kurtarıp bu sahte bencilliğe girtlaklarına kadar gömülmüş "insanî vicdanî" itibari ile aşağılara yuvarlanmış uygarlığın gerçek yüzünü görmelerini sağlayacak şekilde uyandırabilmeli ve terk ettikleri tarihlerindeki o şerefli tablolarına dönmeleri gerekirdi. Böylelikle İslâmî fetih hareketi ile haçlı emperyalizmini karşılaştırabileceklerdi. Çünkü bu haçlı emperyalizminin -daha önceden de değindiğimiz gibi- gerçek yüzü saklı tutuluyordu. Bu karşılaştırma ile Rabbanî ümmet, Rabbanî yöntem, Rabbanî ahlâk ile tenleri beyaz, elbiseleri temiz, sözleri güzel, bilgileri üstün olsa dahi şeytanî yöntemler arasındaki farkı öğreneceklerdi.

Emperyalizm bütün karanlıkları ve bütün zalimlikleri ile gözleri kamaşmış ümmeti gafletinden uyandıramıyor, ümmeti içinde bulunduğu Tîh'ten çıkaramıyor ve ona bu sahte uygarlığın kötülüklerini açıkça gösteremiyor ise; aynı ümmetin batı "ahlâkiyat"ını edebiyatlarında çokça sözünü

ettikleri yüksek değerlere gerçek bir imandan kaynaklanan, gerçek bir ahlâkiyat olmadığını aksine bu ahlâka sahip kimselere sağladığı menfaat kadan ile gerekleri yerine getirilen fakat menfaatleri ile çatıştığı vakit eriyip giden faydacı (pragmatist) bir ahlâktan ibaret olduğunu öncelikle farkedemediler... Çünkü (onlara göre) fayda menfaate bağlıdır. İnsanlığın düzelmesi ile ya da insanın ıslâh edilmesi ile hiçbir ilişkisi yoktur...

* * *

Tîh dönemlerinde Avrupa'nın önderlerini adeta bizim önderlerimiz gibi, düşünürlerini adeta bizim düşünürlerimiz, edebiyatçılarını bizim edebiyatçılarımız gibi benimsedik. Onların isimleri ile övündük, sözlerini tekrarladık, parolalarını kabul ettik, tarihlerini ezberledik. Aynı zamanda kendi kumandanlarımızı, önderlerimizi, düşünürlerimizi, edebiyatçılarımızı ihmal ettik. Onlarla ilgili hiçbir şey bilmez olduk. Hatta ashab-ı kiram ve ilk müslümanların başından geçen bu ümmetin tarihini apaydınlık parıldayan nurdan harflerle yazan o büyük olaylar için bile böyle oldu.

Tarihteki bilimsel hareketimizi de unuttuk. İlmî araştırmalarda deneysel yöntemi kuranların müslümanlar olduklarını, yeryüzünün küreselliğini onların keşfettiğini, boyutlarını onların ölçtüklerini, kan dolaşımını onların keşfettiklerini, dünyanın ilk haritaları onların çizdiklerini, gezegenlerin yerlerini, konaklarını onların tesbit ettiklerini ve daha neler neler yaptıklarını bilemedik. İlmin tümü ile batıda başladığı, batı dehasından ortaya çıktığı ve esa-

sen batıdan başka bir yerde daha bulunmadığı duygusu bizde uyandırıldı.

Uygarlığımızın belirgin niteliğini de unuttuk... Bu uygarlığın bedeni ile, aklı ile ruhu ile tam bir kapsayıcılık, bağlantı ve denge çerçevesi içerisinde insanın bütünü ile ilişki kuran bir uygarlık olduğunu da unuttuk. Kalbini cins, renk, dil ve hatta inançlarının farklılığını dahi gözönünde bulundurmaksızın bütün insanlığa açmış gerçek anlamı ile (insanî) bir uygarlık olduğunu unuttuk... Halbuki batı uygarlığı, tiksindirici bir tekebbür içerisinde Rabbanî anlam ile en ufak bir ilişkisi bulunmayan sadece beyaz adama ait bir uygarlıktı:

"Ey insanlar! Biz sizi bir erkek ve bir dişiden yarattık. Ve sizi birbirinizle tanışasınız diye uluslara ve kabilelere ayırdık. Şüphesiz ki Allah'ın katında sizin en şereflinız en takvâlı olanınızdır." (el-Hucurât, 49/13)

"Hepiniz Âdem'densiniz ve Âdem de topraktandır." (Müslim ve Ebû Dâvûd rivayet etmiştir.)

Vahyin Kültüre Dönüşmesi

Tih'te bulunulan dönemde Allah'tan indirilmiş Kitap "bir kültür"e dönüştü...

Atalarımızdan, dedelerimizden miras aldığımız bir kültür. Onlar, bu Kitaba bağlı idiler; fakat bu Kitabın bizim için bağlayıcılığı sözkonusu değildi. Çünkü biz ayrı bir ümmetiz, başka bir nesiliz. Bu Kitaba muhatab olan bizler değiliz, içinde bulunanların uygulanması kendilerinden istenenler bizler değiliz. Bizim bununla ilişkimiz -eğer ilişkimizi kabul edersek- onu terennüm edenleri duyarsak neşe-

lenmek ve onun nağmeleri ile kulaklarımızın pasını silmekten öteye gidemez... Fakat bu üzerinde dikkatle düşünülecek, tefekkürü gerektirecek bir şey olmadığı gibi, ne günlük hayat ile ilgili hususlarda, ne düşünce hayatı, ne toplumsal hayat ne siyasal hayat... ile ilgili hallerde başvurulacak bir Kitap değildir... Çünkü artık bütün bunların ele alınacağı başka bir kaynağı vardır. Orada... Arapça konuşmayanların ve Kur'ân'a iman etmeyenlerin yanındaki bir kaynak.

* * *

Edebiyat dünyası da Tîh'ten kurtulamadı; o da nasibini aldı...

Acaba edebiyat ruhun gizliliklerini, aklın duygularını ve insanın hayattaki deneyimlerini ifade etmekten başka bir şey midir?

Bütün bunlar Tîh'in serabında kaybolunca ebedî ya da sanatsal bir tabloyu ifade etmek nasıl mümkün olabilir? Bu ancak Tîh edebiyatı ve sanatı olabilirdi. Tîh'in başlangıcı bizim bütün Arap edebiyatımızı taşıyıp batının terazisine koymamız oldu. Esefle belirtelim ki, bizim bir edebiyatımızın olmadığı ortaya çıktı.

Anladık ki bunun tamamı -ya da büyük bir bölümü- Yunan şiiri türlerinden tek bir türün kapsamına girebilmektedir. Bu ise söz, düşünce ve hayat sanatında görülen temel bir konu idi... Bu tür "lirik şiir"di. Bunu çobanlar, nağmeli şekilde söyleyerek -koyunlarını otlatırken- teselli buluyorlar, bu ifade tarzı ile özlemlerini, kederlerini, hatıralarını ve kişisel üzüntülerini... yayıyorlardı. Fakat bizde destan yok,

bizde opera yok.. bizde şu yok... bizde bu yok... En büyük trajedi ise bizde tragedyanın olmaması idi.

Yunan tragedyası, hem dünya hem de din edebiyatı idi. Bu diplere, insanın ruhunun derinliklerine, yeryüzündeki insanın hayatına egemen olan kanunların derinliklerine kadar ulaşan, insanlığın derinlikli deneyimlerinin özüdür... Bizim edebiyatımızda böyle bir şeyin olmaması artık ötesi düşünülemeyecek kadar büyük bir utançtır.

Bütün "derinlik"lerine, inceliğine, sanatsal edebiyattaki mükemmelliğine rağmen gerçek mahiyeti ile Yunan tragedyası aslında insanların tanrılarla boğuşmasından ibaretti.

İnsan, varlığını ispatlamak istiyor... Öne çıkmak istiyor... İrade sahibi etkin bir varlık olmak istiyor... Kahramanlıklar, şerefli başarılar ve olağanüstülükler yapmak ve kurmak istiyor -gerçekte ise tanrı olmak istiyor-. Tanrılar ise insanı kıskanıyor. O bakımdan yolunda engeller koymaya çalışıyorlar ve sonunda o bu kararlılığını sürdürüp tanrıların tuzaklarına boyun eğmeyi reddedince de tanrılar onu yok edip bitiriyor... İşte o vakit büyük trajedi meydana geliyor.

Gördünüz mü?

Bizim edebiyatımızda ise tragedya yok... Çünkü biz derinliklere ulaşma kabiliyeti olmayan, oldukça yüzeysel bir ümmetiz. Hayatın kıyısında yaşayıp derinliklerine dalmayan bir ümmettiz.

Üniversitede İngiliz edebiyatı okuyorduk. Azımsanmayacak uzunca bir dönem Avrupa edebiyatı Grek kaynaklarından beslendiği için bu kaynaklar bize ders olarak gösteriliyordu. Eleştirmenlerin edebiyata bakışlarını ve edebi-

yata dair değerlendirmelerini çıkarıp belirledikleri ölçüler de aynı zamanda bu kaynaklardı. Ben aynı zamanda bizim eleştirmenlerimizin genel olarak Arap edebiyatı hakkında ağızlarında geveledikleri sözlere de kulak veriyordum. Kendi kendime hayret ediyordum... İnsan nasıl olur da bu kadar değişebilir, bir hilkat garibesi olarak ortaya çıkabilirdi?

Sahip oldukları ve olamadıkları ile Arap edebiyatını savunmak sadedinde değilim. Mesele bu değildir. Mesele biziz: Nasıl oldu da kimliğimiz bu derece eriyebildi, artık kendi gözlerimizle göremez olduk, kendimizi görebilmek için başkalarının gözlerini iğreti almaya başladık.

Ben ne edebiyatçıyım, ne de edebiyat eleştirmeni.

Fakat toplumdan topluma, edebiyatçıdan edebiyatçıya, tabii olarak kişisel bir takım farklılıkların varlığına rağmen, genel olarak Avrupa edebiyatına örnek teşkil eden İngiliz edebiyatını incelediğim sırada bir husus dikkatimi çekti...

İnsan ile Tanrı arasındaki -ya da Yunan putperestliğinin şekillendirdiği gibi tanrılar arasındaki- mücadele bütün aşamaları ile batı edebiyatında gerçekten derinlere uzanır.

Yunan efsanelerinde ve özellikle de kutsal ateşi çalan Promete efsanesinde bu nokta oldukça açık ve belirgindi. Bu efsanede anlatıldığına göre; tanrıların tanrısı olan Zeus insanı yerden bir avuç çamurdan yarattı ve kutsal ateş üzerinde onu şekillendirdi. -Efsane kutsal ateş ile bilgiye işaret etmektedir.- Sonra onu tek başına yere, karanlıklar içerisine attı. Karanlıklar da bilgisizliğin sembolüdür. Promete diye anılan efsanevi bir varlık insana acıdı. -Allahu âlem belki de bu, şeytanın sembolüdür. Onun için tanrıdan kutsal ateşi çaldı. Burada da insanın öğrenmeye baş-

ladığına işaret edilmektedir. Bu sefer tanrı aynı zamanda ikisine de öfkelendi. Kutsal ateşi çalan Promete'ye de yerin çamurundan yaratmış olduğu insan olan İbimisyus'a da. Promete'ye gün boyunca ciğerini yiyecek bir kartal görevlendirdi, geceleyin onun yeni bir ciğeri oluşuyor, sabahleyin tekrar kartal gün boyunca ciğerini yemek üzere geri dönüyordu... Ve bu ebedî bir azab halinde sürüp gidiyordu... Tanrının kendisinden kutsal ateşi geri alma imkânını bulamadığı İbimisyus'a gelince (bu da bilginin elde edilmesinden sonra insandan geri alınmasının imkânsız olduğunu göstermektedir) yalnızlığında ona teselli versin diye -Havva'yı sembolize eden- Pandora adındaki bir kadını ona gönderdi. Fakat bu kadın ile birlikte hediye olarak da bir sandık gönderdi. Sandığı açınca kötülüklerle dolup taştığını gördü. O sandıktan kötülükler sıçrayıverdi ve yeryüzünün her tarafını doldurdu...

İşte Grek efsanesi, insan ile Allah arasındaki ilişkiyi böylece canlandırmaktadır. İlim (buna göre) Allah'ın lütfundan bağışladığı Rabbanî bir lütuf değildir: *"Âdem'e bütün isimleri öğretti."* (el-Bakara, 2/31); *"İnsana bilmediğini öğretti."* (el-Alak, 96/5); *"İnsanı yarattı, ona beyanı öğretti."* (er-Rahman, 55/3-4) Bu efsaneye göre bu bilgi, tanrıdan zorla gasp edilmiştir. İlah ise kıskançlığın etkisi ile -Allah'tan bağışlanma dileriz- insanın bilgi edinmesini istememektedir. Bilgisinden yararlanmasını da kabul etmemektedir. İşte bundan dolayı ondan böylece korkunç bir şekilde intikam almaktadır.

İşte Grek efsanesinin anlattığı şekli ile insan hayatındaki "trajedi"nin tohumu budur...

İşte -Allah iyiliğini veresice- Arap edebiyatının ve Arap toplumunun eksiği budur.

Ancak ben, kilisenin hayatı üzerindeki baskısını bir kenara bırakıp ve tekrar rönesans döneminden itibaren hayatının kaynaklarını Grek kaynaklarından almak üzere geriye dönüşünden sonra Avrupa edebiyatındaki Grek efsanesinin etkilerini izledim. Hayret edilecek şeyler gördüm.

Avrupa -en azından edebiyatta- romantizm döneminde, Grek putperestliğine geri dönmüştür. Kilisenin adını kullanarak insanları köleleştirdiği tanrının yerine yeni bir ilah olarak "tabiat"a tapındı... Böylelikle Avrupa psikolojisinde insan ile bu yeni tanrı arasında bir mücadele başgösterdi. Yazdıkları eserlerde "insanın tabiata karşı mücadelesi"nden söz ettiler ve: "İnsan tabiata boyun eğdiriyor" dediler.

Sonraları Avrupa Allah'ın yerine insanı tanrılaştırdı... Bu sefer bu yeni tanrı ile mücadele başgösterdi. Bu, ya kişinin kendi içerisinde psikolojik bir mücadele idi ya da insanların birbirleri ile giriştikleri toplumsal bir mücadele.

Barış yok, mücadele ve kavga kaçınılmaz...

Bu yüce Allah'ın izin verdiği ve mübarek gördüğü mücedele, yüce Allah'ın hakkında şöyle buyurduğu hayrın şerre karşı mücadelesi değildi: *"Eğer Allah insanların bir kısmını diğer bir kısmı ile savmasaydı yeryüzü muhakkak fesada uğrardı."* (el-Bakara, 2/251); *"Eğer Allah insanların bir kısmı ile diğer bir kısmını savmasaydı elbetteki manastırlar, kiliseler, havralar ve içlerinde Allah'ın adının çokça anıldığı mescidler yıkılırdı. Allah kendi (dini)ne yardım edene elbette yardım eder. Muhakkak Allah güçlüdür, Azizdir."* (el-Hac, 22/40)

Orada görülen kavga insan ile Allah arasındaki bir kavgadır.

Bu ise -Allah iyiliğini veresice- Arap edebiyatının derin-

likli evrensel bir edebiyat olmasını engelleyen bir eksiğidir.

Sonra Avrupa edebiyatında sağa sola savruldu gelişigüzel gitti. Biz de onunla birlikte savrulduk... Amaç sadece onunla birlikte savrulmak fırsatını kaçırmamaktı.

Freud'un "alt ben" ve "şuur altı" ile ilgili akıl almaz safsatalarından sonra sürrealizm ortaya çıktı. Bu sefer biz de; mutlaka bizim de bir sürrealizmimizin olması gerekir dedik... Ne kadar ayıp... Biz nasıl olur da onlarla birlikte "sürrealistleşmeyebiliriz?"

Sonra absürd edebiyat ortaya çıktı. Biz de: Bizim de absürd bir edebiyatımızın olması kaçınılmazdır, dedik. Hatta büyük edebiyatçılarımızdan birisi "absürd bir tiyatro" eseri yazdı ve ona: "Ey Ağaca Tırmanan" adını verdi. Bu esere yazdığı önsözünde şunları da söyledi: Ben bu tiyatro eserimi absürdizme göre yazdım. Ta ki bizim hakkımızda ,bizim absürd edebiyatımızın olmadığı söylenmesin.

Hayret doğrusu! Avrupa'nın rönesans döneminde sağa sola başvurduktan sonra tam on asır boyunca kilisenin akla kısıtlılık getirmesinden intikam almak üzere haddi aşan "rasyonalizm"e sığındı. Aklı, ister aklın alanı içerisine girsin ister girmesin her şeye soktu... Daha sonra -büyük sıkıntılardan sonra- aklın bütün problemlerini çözemediğini anladı. Hatta altından kalkamayacağı alanlara sokulunca yeni bir takım problemler de doğurmuştu... Bu sefer haddi aşmış rasyonalizmden kaçarak "absürdizm"e sıçradı... Peki bize ne oldu? Biz ne diye Absürdizme sığınıyoruz?

Sonra modernizm çıktı. Bu sefer: Bizim de modernist bir edebiyatımızın olması kaçınılmazdır dedik. Ne kadar utanç verici? Hiç edebiyatımızda modernizm olmayacak

mı? Biz geri mi kalacağız?

Modernizmin gerçek özü ise "kültürü" yok etmek ve isterse yokluğa olsun ondan kaçıp kurtulmaktır. Önemli olan bizim -zincirleri temsil eden- kültürü paramparça edip özgürlüğe ve kurtuluşa çıkışımızdır...

Avrupa hürdür. Bunları yapabilir. O kendisi için istediğini yapabilir. Hatta bunda mazur dahi olabilir. Çünkü Avrupa'ya göre kültür; kilise, kilisenin hurafeleri, azgınlıkları, zorbalıkları, insan gücünün yeryüzü gerçeğinde olumlu çalışmaktan alıkonulmasıdır. Böyle bir kültürü parçalayıp ondan kurtulmak akla yatkın ve anlaşılır bir şeydir.

Müslümana gelince, Rabbanî kültürünü parçalayınca geriye Tîh'te serserice dolaşmaktan başka ne kalır?!

* * *

Ümmetin girmiş olduğu Tîh'in boyutları işte bunlardı... Geniş ve kapsamlı idi. Hayatın bütün yönlerini kuşatmıştı. Bir diğer ifade ile "lâ ilâhe illallah"ın gerektirdiği her hususta sapmayı kapsamıştı. Çünkü "lâ ilâhe illallah"ın gerekleri hayatın bütün yönlerini kapsar.[1]

"De ki: Şüphesiz benim namazım, ibadetim, hayatım ve ölümüm, âlemlerin Rabbi olan Allah içindir. O'nun hiçbir ortağı yoktur..." (el-En'am, 6/162-163)

Tabiatı ile biz bütün insanların bu anafora sürüklendiğini söylemiyoruz. Ümmet Tîh'e girdiği vakit karşı karşıya kaldığı tutarsızlıkların boyutunu idrak edecek kimsenin

(1) Arzu edenler *"Lâ İlâhe İllallah Bir Akide, Bir Şeriat ve Bir Hayat Yöntemidir"* kitabımızın "Muhammedî Risalette Lâ İlâhe İllallah'ın Gerekleri" bölümüne bakabilirsiniz.

ümmet arasında kalmadığını da söylemiyoruz...

Asla, böyle bir şey kesinlikle olmadı, olmasına da imkân yoktur...

"Benim ümmetimden hak üzere muzaffer ve kendilerine muhalefet edenlerin kendilerine zarar veremeyeceği bir kesim kalmaya devam edecektir..." (Buhâri ve Müslim rivayet etmiştir)

Fakat bu girdap (anafor) o kadar şiddetli idi ki, kendisine karşı duranları kenara fırlattı ve onları yönlendiricilik konumundan uzaklaştırarak onları kıyıda köşede kalmaya mahkûm etti. Zehiri tümü ile içmiş olanları öne çıkartarak önderlik eden, dizginleri, ellerinde tutan önderler yaptı... Bütün alanlarda böyle oldu... Politikada, ekonomide, toplumsal hayatta, düşüncede, edebiyatta, sanatta... ve kısacası her şeyde.

Bir süre ümmetin kendisi ile kültürü arasındaki, kendisi ile tarihi arasındaki ilişkiyi kopardığı görüldü... Bir daha dönmemek üzere Avrupa'nın yoluna koyulduğu zannedildi.

Fakat gerçek şu ki, ümmet ikili, bir kişilik ile yaşıyordu. Bir tarafta bütünü ile dinlerinden, kültürlerinden, tarihlerinden soyutlanan, soyutlandıklarını ilan eden ve kendi kanaatlerine göre Avrupa'nın hür düşünürleri gibi "Free thinkers"[1] hür düşünürler olacaklarını zannederek bununla övünen o kimseleri istisna edersek.

Diğer taraftan şuurlu bir şekilde dinleri, kültürleri ve tarihleri üzerinde sebat göstererek yerlerinde duran, onlara sımsıkı sarılan ve çaresiz bırakıldıkları için susan yahut da kişinin kendi sesini dahi duyamayacak kadar uğultulu olan

(1) İngilizce sözlüklerde "Free thinkers" tabiri "özgür düşünür" anlamında kullanılmaz. Bunun anlamı "inkârcı, atelst"dir.

o anaforun gürültüsü içerisinde sesleri kaybolsa bile; bundan asla bir yere ayakları kaymayan diğerlerini istisnâ edecek olursak...

Her iki tarafta da azınlık olan bunları da ötekilerini de istisnâ etmemiz halinde Tîh'in etrafını sardığı ümmetin geneli yine ikili bir kişilik ile yaşıyordu: Duygularda, vicdanda ve yaşayışın bazı alanlarında dinin kalıntıları ile düşünceleri, duyguları ve yaşayışı saptırıp gözler önündeki tabloyu sürekli sallantıda gösteren, görenin belirgin çizgilerini açık-seçik fark edemediği, detaylarından emin olamadığı, kesintisiz ve yoğun baskısı ile etkisi altında kaldıkları dışarıdan gelen bir takım yaşayış ve düşünüş şekilleridir.

Avrupa'da daha önce din farkı, düşünüş farkları ve yaşayış farklılıkları ile birlikte buna benzer bir dönem yaşamıştı...

Kilisenin egemenliği sarsılıp -artık daha önce insanların ruhları üzerinde var olan o egemenlik eski halini kaybedip- kavramlarında Grek kültürüne -ya da Greko-Romen kültürüne- geri dönen rönesans dönemi başlayınca, insanlar genel olarak ikili bir kişilikle yaşıyorlardı: Bir dinin kalıntıları ve dinden sıyrılmanın başlangıçları...

Fakat bu durumun sürekli olmasına imkân yoktu...

Yavaş yavaş bu iki kişilikten birinin diğerini silinceye kadar yahut da en azından onu gölgesi altında gizleyinceye kadar galip gelmesi kaçınılmaz bir şeydir.

Bu Avrupa'da fiilen gerçekleşti. Avrupa'nın içinde bulunduğu hallerden beklendiği üzere, dinden sıyrılan kişilik gittikçe güçlendi ve sonunda dine bağlı kişilik bütünü ile silindi yahut da en azından onu kendi gölgesi içerisinde görünmez hale soktu...

İslâm ümmeti'nin de aynı yoldan geçmesi bekleniyordu. Yani bir süre çift kimlikli bir vâkıadan sonra iki kimlikten birisinin diğerine galip geleceği umuluyordu.

Gerçekten de ümmet aynı deneyimden geçti ve bu yolda kısa sayılmayacak uzunca bir mesafe aldı...

Bazen de iki kimlikden birisi yavaş yavaş gizlenmeye başladı... Diğeri de açığa çıkmaya ve müşahhas olarak görünmeye başladı... Fakat sonuç, çoğu kimsenin beklediğinden farklı çıktı; bütünüyle Avrupa'da görülenden, gerçekleşenden farklı idi...

Yavaş yavaş görülmeye başlayan, ortaya çıkıp öne geçen kişilik, yeniden İslâm'a dönen kişilik idi.

MÜBAREK UYANIŞ

İster ruhunun derinliklerinde temenni edilsin ister ebediyyen hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini ümit edilmiş olsun insanların bir çoğunun beklemediği bir zamanda uyanış gerçekleşti.

Ümmet, gerçekten Tîh'te alabildiğine derinlere gitmiş, İslâm çizgisinden çokça uzaklaşmıştı.

Ümmeti dininden uzaklaştırmak için, en az ikiyüz seneden beri planlar yapan haçlılar ile siyonistler de son defasında ümmetin tümü ile işini bitirmekte, başarılı olduklarını sanmışlardı... Ümmetin gördükleri hallerinden hareket ederek bu kanaatlerini haklı çıkartacak veriler de vardı ellerinde. İbadetler dahil, din ile ilişkisi bulunan her şeyden hızlıca sıyrılması da onları haklı çıkartan sebebler arasındaydı. Çünkü bu ibadetleri sadece kırsal kesimlerde yaşayanlar ve şehirlerde de yaşı ilerlemiş olanlar eda ediyorlardı. Medeniyete, ileriliğe ve özgürlüğe yönelmiş olan gençlik ise önceden de açıkladığımız gibi, mescidden uzaklaşmıştı. Gençliğin bütün çabası erkek ve kadın sanatçıları, gevşeklik ve cıvıklık kokan şarkıları, sinema filimlerini izlemekten ibaretti. Tabii "kadının özgürleşmesi"nden sonra her tarafı dolduran masum olsun olmasın "arkadaşlıklar" ile geçirdiklerini de eklemek şartı ile.

Musibet, sadece yaşayışta görülen sapmalarda değildi. Bundan da daha tehlikelisi, düşünüşlerde sapmalar vardı. Düşünüş ve inancın sağlamlığı ve doğruluğu ile birlikte yaşayıştaki sapmaktan kişinin dönerek, vicdanının uyan-

dığı bir anda yaşayışını düzeltmesi ve böylelikle masiyetlerden vazgeçerek dosdoğru yolu bulması mümkündü. Düşünüşü ve inancı bozulmuş olan kimse, halinde bir yanlışlık bulunmayıp içinde bulunduğu durumu doğru, bunun aksine dine dönüşü bir yanlış olarak görüyorsa, ne diye geri dönsün!

Onların zehirlerini içen, bundan dolayı sevilen ve artık düşünüşlerinde, inanışlarında ve yaşayış şekillerinde kısacası her hususta onların hocaları gibi olmakla övünmeye koyulan "kültürlü" kuyruklarına gelince... Bunlar da efendilerinin sandıkları gibi, artık bundan sonra İslâm'ın ebediyen bir daha ayağa kalkamayacağını ve artık değişimin önderlerinin ve ilk kadrolarının kendileri olduklarını sanmaya koyuldular. Çünkü artık tarihe en geniş kapılarından girmiş bulunuyorlar ve kendileri toplumun yeni önderleri oluyordu. Toplumun tümünü aydınlığa götürecek ve karanlıklardan çıkartacak önderleri...

Bunların da ötekilerinde bu zanları temel itibari ile batıdaki deneyime dayalı idi... İşte o da bir zamanlar dine dayalı bir toplumdu. Din onun hayatı, düşüncesi ve bütün işlerinde başvurduğu kaynağı idi... Sonra onu bir kenara itti, hiç yokmuş gibi unutuverdi. Tarihin müzesine havale etti. Geçmiş şartları ile hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde yeniden doğdu...

İşte bu toplum da bir zamanlar dinine bağlı bir ümmetti. Din onun hayatı, düşüncesi ve kaynağı idi... Sonra Avrupa'yı dininden çıkartıp arkasından ona dinini unutturan aynı araçlar ve aynı fikirlerle değişmeye başladı... Peki burada da orada alınan aynı sonucun alınmasını engelleyecek olan nedir?

İşte değerlendirmede yanıldıkları yer de burasıdır.

İşin başında şunu söyleyelim: Yüce Allah'ın İslâm ümmeti hakkındaki muradı Avrupa hakkındaki dilediğinden farklıydı... Fiilen gerçekleşen ise Allah'ın dilediğidir daima, kulların dilediği değildir...

Yine aynı şekilde diyoruz ki: Şüphesiz Allah'ın kaderi bir takım sünnetlere göre ve bir takım sebeblere binâen cereyan eder...

Peki oradaki şartlardan farklı olarak burada bulunan farklı şartlar ne idi de buradaki sonucun oradakinden farklı olmasına sebeb oldu?

Gerçekte pek çok şey... Haçlılar, siyonistler ve onların "kültürlü" kulları bunları farkedemedi... Bizzat ümmetin kendisi bile, öncü kadroları Tîh'ten çıkmaya başladıktan sonra, ancak buna dikkat edebildi, farkına varabildi...

Herşeyden önce iki din arasında fark vardı... Ve bu pek büyüktü.

Burada Allah'ın Kitabını ve sünnetini koruduğu, Allah'ın hak dini vardır. İnsanlar her hangi bir zamanda bu dinden ne kadar saparlarsa sapsınlar tekrar ona dönebilirler. Çünkü kaynak ortada. Tahrif edilmemiş ve değiştirilmemiş. Değiştirilmek maksadı ile eller ona ulaşamamış. Diğer tarafta ise Avrupa'nın eski geçmişinde olsun, modern vâkıasında olsun aslını tanımadığı bir din vardı. Bu dinin indirilmiş kitabı değiştirildi, tahrif edildi. Allah tarafından Peygamberi İsa (as)a indirilmiş olan tevhid akidesi, Allah tarafından hakkında hiçbir delil indirilmemiş bir başka inanç ile değiştirildi. Biri üç, üçü bir kabul eden ve akılların uygun göremediği çelişkiler karmaşası, bir inanç ortaya koydu. Üstelik akide, şeriatten ayrıldı ve din insanla-

ra şeriatsiz bir akide olarak sunuldu.

Ortada ikinci bir fark olarak dini yüklenen ve onu insanlara öğreten insanların farklılığı vardı.

Burada alimler, fakihler, takva sahibi salih insanlar vardı. Bunlar örneklikleri ile güzel öğütleri ile bilgi ve fıkıhları ile Allah'ın dinine davet ediyorlardı. İnsanlar dini onlardan öğreniyorlar, basiret üzere onlara uyuyorlar ve bu adamların Allah'la kul arasında aracılar olarak değil de eğitici öğretici kimseler oldukları şuuru ile dini hayatlarına geçiriyorlardı.

Diğer tarafta "din adamları" vardı... Kul ile Rabbi arasında aracılık yapan, dini yorumlamayı tekellerine alan, böylece akıllar dinin hakikatini idrak etmeye kapalı kalıyor ve ancak bu adamların kendilerine söylediklerinden başkasını anlayamamaya devam edip gidiyordu... Din adamları ise kalpleri huzura kavuşturacak şeyler söylemezken, kendilerine uyanların nefislerinde asılsız bir konumu kendileri için mahfuz tutuyorlardı. Çünkü onların iddialarına göre "sırları" ancak kendileri biliyorlardı. Gerçekte ise onlar bunları başka herhangi bir kimseden daha iyi bilmek imkanına sahip değillerdi. Çünkü bu sırlar tabiatları itibari ile anlaşılabilecek, tasvip edilebilecek şeyler değildi.

Üçüncü bir fark daha vardı; tarihi gerçeklerin farkı... Bu da pek büyük bir farktır.

Müslümanların ellerinde dinin tümü ile uygulanmış olduğu gerçek bir tarih vardı. Ve bu, insanlığın bütün tarihi boyunca bildiği en parlak bir tarihtir... İşte Peygamberlik asrı ve Raşid Halifeler dönemi. Bundan sonra da asırlarca devam eden tarihî bir gerçekti. Bu tarihî dönemde bir takım sapmalar ve bir takım sınırlaşmalar bulunmuş olmak-

la birlikte, dinin hakikati parlak bir uygarlık, üstün bir ilmî hareket ve bütün alanlarda -siyasal alanda, askerî alanda, bilimsel, fikrî, ahlâkî, ekonomik ve toplumsal alanlarda- yeryüzünde iktidarı ortaya çıkarmış olan dinin hakikati de bu asırlarda kalmaya devam etti. Bütün bu gerçekler dünyanın kulaklarını, gözlerini doldurdu ve tarih de bunu iyiden iyiye belledi.

Bunun karşılığında Avrupa'da ise -bizzat onların itiraf ettiği gibi- karanlık ortaçağın karanlıkları vardı. Bu karanlıklar onların duygu alemlerinde, din adamlarının egemenlikleri, manevî, maddî, siyasî, fikrî ve ilmî alanlarda... ve her alanda azgınlıkları ile yakından ilişkili idi.

Tek başına bu hususların bile buradaki sonucu oradaki sonuçtan farklı olmaya yeterlidir.

Kolaylığı ve sadeliği ile, ruhu, aklı ve bedeni ile insanın tümünü muhatap alışı ile hayatın bütün yönlerini kapsayışı ile hak din: Elbetteki lâhûtun kolaylaştırmaya çalışırken sadece karmaşıklığı ve zorluğunu artırabildiği, üstelik hayatın sadece bir yönünü işgal edip geri kalan diğer yanlarını boşlukta bırakan tahrif edilmiş ve aslından uzaklaşmış dinden elbetteki farklı olacaktır.

Eğitici ve öğretici olan alimler, fakihler, elbetteki insanlara kapalı tutulan sırlarla kandırılmış kâhinlerden (din adamlarından) farklı olacaktır.

Uzun ve parlak vakıa hiç şüphesiz on asır devam eden kapkaranlık vâkıadan farklıdır.

Müslümanların bir süre sapıp uzaklaştıktan sonra dinlerine dönüşlerinde hayret edilecek bir taraf yoktur. Asıl onların dinlerine dönmemeleri hayreti gerektirir.

Müslümanların durumu ile Avrupa'nın durumu arasın-

daki bu farklar yani burada ve orada sonucun farklı olmasına sebeb teşkil eden bu farklar açık olmakla birlikte; uyanış insanların çoğu için beklenmedik bir zamanda aniden ve pek güçlü olmuştur. Çünkü onlar sadece ilkin Avrupa'da denenen ve neticelerini doğuran etrafa saçılmış yıkıcı etkenleri gördüler ve aynı şekilde var olan başka herhangi bir dini yıkmasının teminatı olduğunu zannettiler.

Din, ahlâk ve geleneklere savaş açan sahte (bilimsel) teorilerin yaygınlaştırılıp hayatın pratiğinde dinin uygulanmadığı bir toplum ortaya çıkartılarak, insanın bütün enerjisini tüketsin diye her türlü arzunun dizginleri ve Rabbini ve âhiretini unutacak şekilde insanın bütün arzu ve isteklerinin dizginlerinin serbest bırakılmasıdır. Allah'ın adının, Rasulünün adının anılmadığı eğitim programlarının konulması, iletişim araçlarında yeryüzü metaını insanlara süslü gösterip bunlarla uğraştırırken âhireti unutturan direktif ve yöntemlere yaygınlık kazandırılmasıdır... Bütün bunlar -planlayıcıların gözünde- müslümanların ruhlarındaki dinin tohumlarını yok etmeye, onları dönüşü mümkün olmamak üzere kültürlerinden, geleneklerinden çıkartıp sıyırmaya yeterli bir teminat olarak görüyorlardı.

Fakat onlar daha sonraları açık bir gerçek olarak ortaya çıkan bir hususa dikkat etmediler. Bu, onların dinin köklerini yemek üzere bıraktıkları zehirli tohumların daha önceleri Avrupa tarlasında kök saldığı gibi, İslâm topraklarında kök salamayacağı gerçeği idi. Buna sebep ise buradaki din ile oradaki din arasındaki pek büyük farklardı.

* * *

Sebepler sadece bunlar değildi... Önceden işaret ettiğimiz gibi, bunlar her ne kadar tek başlarına burada ve orada alınan sonuçları farklı kılmaya yeterli ise de...

Tih'te iken başka bir takım sebepler daha vardı. Fakat vakti ile onlar bu sebeplerin farkına varmamıştı... Daha sonra bunları farkettiler.

İthal sistemler ile bu sistemleri ithal eden (lider)ler, ümmetin problemlerinden bir tek problemi dahi çözmek başarısını gösteremediler. Yalan ve asılsız propagandalara, davulcuların, zurnacıların harcadıkları bütün çabalara rağmen bu böyle oldu...

Bazı hususlarda şekli bir takım ilerlemeler göze çarptı... Fakat diğer hususlarda korkunç başarısızlık da açıkça ortadadır... Düşman askerleri çıkıp gitti, fakat siyasal ve ekonomik nüfuzu çıkmadı. Hatta bazı durumlarda daha da arttı.

İnsanlar; okullarda, üniversitelerde ilmin kabuk kısmını bir dereceye kadar öğrendi, fakat kendileri ile batı arasındaki bilimsel ve teknolojik alanlardaki uçurum azalmadı... Bazı alanlarda ise kat kat arttı.

"Modern" ordular oluştu, fakat bu orduların silahı ve sair tehizatları batının elinde idi. Bunların türlerini ve miktarını belirleyen o idi. O ancak gerçek bir güç ortaya çıkartmayacak olan miktarı veriyordu. O ancak müslümanların ellerindeki serveti sonuna kadar emmek için ve devasa üstünlüğü kendisi için muhafaza etmek bunu yapıyordu.

İnsanların ellerindeki serveti, lüks tüketim araçlarında tüketen tüketim malları ile her yön ve mağazalar doldu, ancak ekonomiyi zenginleştirecek, insanları ithalat ihtiya-

cından kurtaracak sınai üretim ise gerçekleşmekten alabildiğine uzaktı. Hatta ekonomi gittikçe düşüş kaydetti. Paranın değeri dibe vurdu.

Ahlâk bozuldu... Ahlâkın sözkonusu edildiği vakit hatıra ilk olarak geldiği gibi yalnızca cinsel alanda değil... Değer ve ölçü alanlarında bozuldu. O bakımdan maddi değerler insanların vicdanlarına egemen oldu. İkiyüzlülük ve maksada ulaşmak için riyakârlık toplumda geçer akçe oldu, insanların işleri rüşvetle görülmeye başlandı. Hatta rüşvetsiz görülmez oldu... Hainlik esas, güvenilirlik istisnâ oldu.

Sonunda asker, insanların ruhlarında geriye kalan - hangi türden olursa olsun- hayır namına ne varsa onu yakmak, tüketmek üzere geldi... Ve tıpkı şeytanlar gibi yeryüzünde kötülüğü ekip durdu...

* * *

Ve üstelik bütün Filistin elden gitti...

Bazı insanlar uyanışın, bütün bu alanlarda... ithal edilen sistemlerin ve İslâm ülkesinde fesat çıkartmak üzere işbaşına getirilen, batının gözü önünde yapay olarak ortaya çıkartılan sahte "liderler"in başarısızlıklarına bir tepki olmaktan öteye gitmediğini sanırlar.

Bu başarısızlıkların uyanışın dinamiklerinden olduğunu kimse inkâr etmez... Fakat insanlar uyanışın gerçek köklerinin bu sistemlerin ithal edilmesinden ve bu liderlerin başarısızlığından daha önceye uzandığını unutmaktadırlar... Şeyh Muhammed b. Avdulvahhab'ın akideyi düzeltmek için gerçekleştirdiği hareket, bu hareketin bastırılma-

sı ve sonunun getirilmesi için ortaya konulmuş bütün çabalara rağmen İslâm dünyasının uyanışının gerçek dinamiğini teşkil etmiştir.

Bir süre için bu davetin kuşatma altına alındığı, onun bütün menfezlerinin kapatıldığı ve artık etrafa yayılma gücü kalmadı zannedildi... Fakat bu davet Arap yarımadasının sınırları içerisinde Şeyh Muhammed b. Abdulvahhah'ın kişisel bir daveti değildi ki; onun çıkabileceği menfezlerini tıkayabilsinler ve büsbütün saklayabilsinler. Bu yüce Allah'ın hakkında şöyle buyurduğu bir davettir:

"Allah'ın hoş bir sözü nasıl misallendirdiğini görmez misin? Kökü yerde (sabit) ve dalları gökte olan güzel bir ağaç gibidir. O ağaç Rabbinin izni ile her zaman meyvelerini verir..." (İbrahim, 14/24-25)

Bu davet, Allah'ın yapısında koymuş olduğu hak ile yayılır ve uzanır. Allah'ın dine yerleştirmiş olduğu güç ile, ona yerleştirmiş olduğu açıklık ile yayılır. Mü'min bir kalp bu daveti taşıdı mı artık kalbinde alevlenir ve aydınlığı ufuklara dek uzanır...

Onlar, bu davet ile savaştıklarında belki bir süreye kadar, hareket dinebilir... Fakat tekrar yeniden canlanır, bir ve tek kahhar olanın emri ile yine yemişlerini vermeye başlar.

* * *

Mübarek uyanış, insanları içine gömüldükleri Tih'ten çıkarmayı ve onları gözlerinin kamaştığı zamanda yitirdikleri yollarına tekrar geri çevirmeyi hedefleyerek geldi...

Hatta yenilgiden ve gözlerinin kamaşmasından önce davetin yolunda birikmiş bulunan birikintileri silkelemek için de geldi...

Dini, tertemiz kaynakları olan Allah'ın Kitabı ve Rasulü'nün (sahih) sünnetine, selef-i salihin yaşayışına geri dönmekle indiği ilk şekli ile yeniden arı ve duru hali ile ortaya çıkarmaya geldi. Dini, kalbin içinde mücerred bir takım duygulardan, dilin söylediği mücerret bir takım sözlerden ibaret bilmeyip yaşanan bir vakıaya dönüştürmek için geldi.

Yeni bir nesli "lâ ilâhe illallah"ın gereklerine uygun olarak yetiştirmek için geldi.

Bu gerçekten ağır bir görevdir ve uzun bir yoldur... Bu yollarda nice nice engeller vardır.

Uyanışın karşısına dikilmiş bulunan engeller, çoğu insanların gördüğü şekli ile yalnızca dıştan açılan savaşlar değildir.

Gerçekten bu oldukça azgın bir savaştır. Bugün bütün dünya, bütün haçlı dünyası ile bütün siyonizm ve bütünü ile şirk dünyası, İslâm'a karşı savaşmak için bir araya gelmiş bulunmaktadır. Üstüne üstlük ülkelerin içerisinde bu davete demir ve ateşle, hapis ve işkence ile medyatik şaşırtmalarla ve akla gelecek her türlü tuzak, araç ve gereci ile, hile ve desiseleri ile ülkenin içerisinde davete karşı savaşan haçlılığın ve siyonizmin ücretli köleleri de az değildi.

Fakat karşısında uyanışı engellemesi bundan daha az olmayan başka bir takım engeller de vardı... Hatta bunlar böyle bir savaşın doğurduğu engelden daha da çetindir.

Haçlılık ve siyonizmin istilasından sonra davetin yolunda birikmiş bulunan akidedeki sapmalar, düşünüşteki sap-

malar, yaşayıştaki sapmaların oluşturduğu bu birikinti yığını, İslâm'ı kendi topraklarında garibe dönüştürmüştür. Tıpkı Rasulullah (sav)in haber verdiği gibi: "İslâm garip başladı ve başladığı gibi tekrar garip olacaktır." (Buhari ve Müslim rivayet etmişlerdir)

Diğer taraftan Tîh aşamasında insanları saptıran ve bütün alanlarda derinleşen fikrî emperyalizmin tortuları vardır.

Ayrıca insanların bir çoğunun duygularında "emr-i vaki"nin ve bulup değiştirilmesinin kabil olmadığını düşünmelerinin sebep olduğu bir ağırlık da vardır.

Bir diğer ağırlık, uyanış tarafının belirli bir şekilde gereğinin bu olduğunu, hakkı ile idrâk edememesi ve önündeki uzunca mesafede öncelikleri sıralayamamasıdır.

Ayrıca davetle uğraşan cemaatler, bölük pörçüktür, darmadağınıktır, birbiri ile çekişmektedir. Dağınıklıkları toplayacak ve yolculukta komutayı elinde tutacak büyük kumandanlık da yoktur...

Fakat bütün bunlara rağmen uyanış, pek büyük bir çaba ortaya koymuş bulunmaktadır...

• • •

Uyanış gençliği, en azından problemin kaba çizgilerini ve çözüm gerçeğinin kaba çizgilerini fark etmiş bulunmaktadır.

İslâm aleminin karşı karşıya kaldığı donukluk, zayıflık, gerilik ve kabuğuna çekilmişlik insanlara gösterildiği şekli ile ve Tîh döneminde insanların çoğunun da doğruladığı

gibi, dine sarılmanın bir sonucu olmamıştır. Aksine insanların dinin gerçeğinden uzaklaşması buna sebeb teşkil etmiştir.

Çözüm, hiç bir zaman dini bir kenara itmek ve batının ortaya çıkarmış olduğu görüş ve anlayışların arkasından gitmek olamazdı... Çözüm tekrar dine dönmekti.

Bu mesele -en azından kalın çizgileri ile- İslâmî uyanışın tamamıyla açıkça fark ettiği bir husustur. Bu noktadan hareketle insanların pek büyük kütlelerine ulaşabilmişlerdir. Artık bunlar, düşünce emperyalistlerinin laik propagandistlerin, batı yöntemlerine göre "aydınlanma" propagandacılarının söylediklerini doğru kabul etmiyorlar. Aksine bu büyük kalabalıklar artık onları dinlemiyor, İslâm'ın çağrısına yöneliyorlar. Diğerleri artık İslâmî eserlerin en çok dağıtımı yapılan eserler, İslâmî derslerin ve konferansların, tüm toplantılar arasında en çok kalabalık toplayan toplantılar olduğundan şikayet ediyorlar.

Uyanış gençliği, cennete girmeye sebeb teşkil eden mevcut sapmış vâkıayı değiştirecek ve arzu edilen vâkıayı kuracak lâ ilâhe illallah'ın sadece dille söylenen soyut bir sözden ibaret olmadığını, aksine bunun hem söylenecek bir söz, hem kalbi dolduracak kesin bir inanç ve "lâ ilâhe illallah" gereğince amel etmek olduğunu çok iyi bir şekilde idrâk etmiş bulunmaktadır.

Uyanış gençliği, ruhî terbiyenin gerekli olduğunu idrâk etmektedir. Fakat bunun münkeri ortadan kaldırıp ma'rufu yerleştirmek maksadı ile amele ve cihada dönüşmeyen, dinî duyguları tüketip giden, ruhu gelişigüzel hayal aleminde dolaştıran tesbih aracılığı ile olmayacağını da iyice idrak etmektedir.

Müslüman kadın, İslâm dünyasının bir çok yerinde örtünün dininin bir parçası olduğunu ve bundan dolayı ona sımsıkı bağlandığını idrâk etmektedir. Fikrî emperyalizmin propagandacılarının, çözülmüş ve bataklığa gömülmüş erkek ve kadınların her türlü karşıt propagandalarına ve aksine gayretlerine rağmen ona sıkı sıkıya sarılmış bulunmaktadır.

Uyanış gençliği çeşitli iletişim araçlarında kendilerine sunulan zehirli kültürün aslında müslüman nesiller yetiştirmeye elverişli olmayan bir azık olduğunun bilincindedir. Köklü İslâmî bir kültürün kaçınılmaz olduğunun farkındadır. Bu köklü kültür yöntemlerini İslâmî tasavvurlardan almalıdır. Çağdaş cahili tasavvurlardan değil. Genel olarak sosyal ilimler, özel olarak da pedagoji, psikoloji ve sosyoloji adını taşıyan bilimler ilke ve kabullerini bir takım axiom (muteârife) lerden alan -ve fikri emperyalizmin insanlara hissettirmek istediği gibi- yansız ilimler değildir. Bunlar, insan ve insan hayatı meseleleri hakkında sadece bir takım bakış açılarından ibaretti. Ve tâ baştan beri bunlar ulûhiyet meselesine karşı bu durumların sahiplerinin konumlarının rengini taşımaktadır. Onların kainat, hayat, insan ve kainatın hayatın ve insanın yaratılışı, Allah ile ilişkinin karakterine dair tasavvurlarının rengini taşımaktadır. Bundan dolayı bu bilimler, ait olup batıdan gelen bilgiler, Allah'a başkaldıran bir ruhun etkilerini taşıyan bilgilerdir. Dolayısıyla bunlar bir axion (doğruluğu ispata gerek olmayan söz, müteârife) olarak kabul edilemez. O halde bütün bu ilimlerde İslâmî bir alternatifin olması da kaçınılmazdır.

Uyanış gençliği, faizli ekonominin şüphesiz olarak haram olduğunun bilincindedir. Gerçekleri saptırmaya çalışanlar, delil ve belgeleri ne kadar saptırmaya çalışsalar da,

bu yine böyledir. Böyle bir ekonomik işleyiş müslümanların alnındaki bir utanç lekesidir. İktisat alanında da İslâmî, alternatif bir iktisadın ortaya konulmasına çalışmak kaçınılmaz bir şeydir... Ve bütün bunlardan önce uyanış gençliği şunun bilincindedir: Allah'ın indirdiği ile hükmetmek, inancın esası ile bağlantılı bir meseledir. Bizler, eğer Allah'tan başka helal ve haram kılan bir yasamaya razı olacak olursak, müslüman olamayız...

Bütün bu gerçek hükümler, salim adımlarla demire ve ateşe rağmen... sürgünlere ve işkencelere rağmen... bu gerçeklerin karşısında şiddetle yönlendirilmiş her türlü iletişim baskısına rağmen, sağlam insanların kalabalıkları etkisi altına aldı.

* * *

Burası bu uyanışın neleri gerçekleştirdiği ve neleri gerçekleştirmediği ile ilgili etraflı açıklamaların yapılacağı bir yer değildir... Çünkü biz burada özü itibari ile bu gerçekten söz ediyorduk... Uyanış gerçeğinden.

Bu -her zaman söylediğimiz gibi- bu ümmetin tabii nabzına dönüşüdür. Bundan dolayı biz, ümmetin tabii nabzına dönüşüne hayret etmiyoruz. Asıl hayret edilen onun bir zamanlar bu tabii nabzından uzaklaşmış olmasıydı.

Gerçek şu ki İslâm, fıtrat dinidir:

"Sen yüzünü hanif olarak dine, Allah'ın insanları üzerinde yarattığı fıtratına dosdoğru çevir. Allah'ın yaratışını değiştirmek sözkonusu değildir. Dosdoğru din işte budur. Fakat insanların çoğu bilmezler." (er-Rûm, 30/30)

İnsanları geçmişte sapmaya iten sebepler [1] her ne olursa olsun geride kalmıştır. İnsanları gerçek yola geri döndürmek için "uyanış" gelmiş bulunuyor. Allah'ın takdir etmiş olduğu Rabbani kader olarak bu uyanış, ümmeti uykusundan uyandırmak ve içinde bulunduğu Tih'ten kurtarmak için geldi. Böylelikle bu ümmet ikinci bir defa yeryüzündeki görevini teslim alsın. Çünkü artık batı uygarlığının güneşi batmak üzeredir.

Bu tarihi bir olay, bir gerçektir. Bunlar sadece tarih sahifelerinde, şurada, burada dağınık mücerred satırlardan ibaret değildir.

* * *

Bütün tökezlemelerine ve yolda kurulmuş bütün tuzaklara ve hazırlanmış bütün engellere rağmen bizler mübarek uyanışın müjdelerini alıyoruz... Yolun uzunluğunu iyice bilmekle ve henüz daha yolun başında olduğunu bilmemize rağmen biz bu müjdenin farkındayız.

Şüphesiz -Allah'ın izni ile- bu ümmet, tökezlemeden sonra kalkabilecek ve her türlü engeli aşabilecek bir güçtedir...

Eğer bu uyanış gerçekler âleminde gözle görülen gerçek bir şey ve daha da artacağını müjdeleyen bir uyanış olmasa idi, yolda onunla savaşmak için planlanmış bu savaşlar başlatılmazdı. Haçlı ve siyonist dünya, bu azgın şek-

(1) Bu sebeblerin bir bölümünü *"Vâkıuna'l-Muâsır: Çağdaş Durumumuz"* adlı eserimizin "İnhiraf Çizgisi" ve "İnhirafın Sonuçları" başlığını taşıyan bölümlerde zikretmiş bulunuyoruz.

li ile bir araya gelmez, bir örneğini Bosna-Hersek'de ve Çeçenistan'da gördüğümüz bu azgın toplanma görülmezdi.*

Gerçek şu ki düşmanlar bu dinin hakikatini biliyorlar:

"Kendilerine Kitabı verdiklerimiz onu öz oğullarını tanıdıkları gibi tanırlar..." (el-Bakara, 2/146)

Ve biliyorlar ki, eğer bu din, ruhlarda yeniden uyanacak olursa, güçleri ne olursa olsun düşmanları ile savaşabilecek kudrete sahiptir... Ve bundan sonra, Allah'ın, bünyesinde yerleştirmiş olduğu hak güç ve fıtratın birikimi ve derin yakîn sayesinde yeryüzünde iktidar olmaya da muktedirdir.

İşte bizim müjdesini aldığımız ve beklenen yarında gerçekleşmesini umut ettiğimiz budur.[1]

* Bosna ve Çeçenistan'a ilave olarak bugün; Irak ve Afganistan işgalini de ekleyebiliriz. Her baskıda yeni bir işgal coğrafyası ekleneceğe benziyor. (yayıncı)

(1) Bundan sonraki bölümde bu araçlardan bir dereceye kadar geniş açıklamalarla söz edeceğiz.

BEKLEDİĞİMİZ YARIN

Beklenen yarının yolu; güllerle, çiçeklerle döşenmiş bir yol değildir... Aksine bu yol dikenlerle, acılarla, kanlarla çevrilmiştir... Yolda düşecek şehidlerin kanları ile...

Bugün bütün dünya İslâm'ı yeryüzünden silmek hususunda ısrarlıdır.

Fakat bu, Muhammed (sav)ın peygamber olarak gönderildiği günden bu yana düşmanların ısrarla giriştiği çabaların ilki değildir. Yüce Allah'ın indirmiş olduğu Kitabında şu buyruklar yer almaktadır:

"Ağızları ile Allah'ın nurunu söndürmek isterler. Halbuki Allah -kâfirler hoş görmese bile- kendi nurunu tamamlayacak olandır." (es-Saff, 61/8)

"Allah'ın nurunu ağızları ile söndürmek isterler. Halbuki Allah kendi nurunu tamamlamaktan başka bir şeye razı değildir, kafirler hoş görmese de.." (et-Tevbe, 9/32)

Her iki âyet-i kerimede de zamir bugün de Allah'ın nurunu söndürmek isteyen yahudilere, hristiyanlara, müşriklere ve onların ücretli köleliklerini yapan münafıklara dönmektedir:

"Dinlerine uymadıkça yahudiler de hristiyanlar da asla senden hoşnut olmazlar." (el-Bakara, 2/120)

"Eğer güç yetirseler sizi dininizden döndürünceye kadar sizinle savaşmaktan geri kalmazlar." (el-Bakara, 2/217)

"Allah'ın kendilerine gazab ettiği bir kavmi veli (dost) edinen kimseleri görmedin mi? Bunlar sizden de değildir, onlardan da değildir. Üstelik bildikleri halde yalan yere yemin de ederler." (el-Mücâdele, 58/14)

Şu kadarı var ki; şimdiki bu çaba ile geçmişteki çaba arasında şöyle bir fark olabilir. Bundan önceki çabalarda düşmanların "bir kısmı" aynı anda İslâm dünyasının "bazı" bölümlerine hücum ediyorlardı. Bu sefer ise hücum bütün düşmanlar tarafından İslâm dünyasının tamamına ve aynı anda yapılmaktadır.

Ortada bir fark daha vardır. Belki de birinci farkın var olmasının gerçek sebebi de budur: İslâm dünyası, genel olarak, hiçbir zaman şimdikinden daha zayıf düşmemiştir.

İslâm dünyasının zayıflığına, askerî, siyasî, ekonomik ve fikrî bakımdan kendisinden istenen her şeyi teslimiyetle kabul etmesine, sağdan ve soldan, ardı arkasına gelmeyen tokatlara karşılık vermekten âciz olmasına rağmen, gemi azıya almış böyle bir hücum garip kaçabilir.

Fakat sebepler bilindiği taktirde bu hayret ortadan kalkar...

Bütün düşmanların yönlendirilmesi uğrunda omuz omuza verdiği bu azgın hücumun; en az iki sebebi vardır. Hatta Sırp ile Hırvatlar arasındaki şekli ile -İslâm'a karşı savaşmak dışında- herhangi bir hususta bir noktada birleşmelerini engelleyen keskin düşmanlıkları bulunan kimseler bile bir araya gelmekte İslâm'a karşı savaşmakta bir araya gelmişlerdir.

Birinci sebep şudur: Geçen iki asır boyunca İslâm'a karşı birbirleri ile anlaşan, planlar yapan, planlarını sağlamlaştıran, bütün planlarını büyük bir dikkatle uygulayan,

İslâm'ın düşmanları bu planlarının nihai bir şekilde İslâm'ın sonunu getirivereceğini sanmışlardı. Tarih boyunca kendilerini ezmiş bu düşmandan ebediyen kurtulacaklarını sanmışlardı. Bizatihi Osmanlı Devletinin sonunu getirip "Hasta adam"ın geriye bıraktığı mirası cılız, zayıf ve fakir devletçikler halinde kırıntılara bölmek, ayrıca bunlar arasında düşmanlıklar ve uzlaşmaları imkansız husumetler bırakmak bütün tarih boyunca İslâm'a karşı gerçekleştirdikleri zaferlerin en büyüğüdür. O bakımdan bu başarıları ile sevinçle ellerini oğuşturmuş ve meyveleri derlemeye oturmuşlardı...

Fakat ansızın uyanış başgösterdi.

Uyanışın gerçekleşmesinin mümkün oluşunu hatırlarından büsbütün uzaklaştırmamışlardı; hatta bu uyanışların planlarında açık ve belirgin bir yeri bile vardı.

1907 (m) yılında Lord Cambell'in raporu ortaya çıktı. Bu da İngiliz lordlardan biri idi. İngiltere -o günlerde Büyük(!) Britanya-, kendisine İslâm dünyasında Arapların bulunduğu bölgede görülen uyanışın bir takım emareleri görülmeye başladığından ötürü emperyalist devletleri huzursuz etmeye başlayan bu hususları inceleme, etüd etme görevini vermişti. O da bu işi üzerine aldı ve durumu inceledi. Gerçekte bütün emperyalist devletlere; İslâm dünyasının Arapların bulunduğu kısımlara egemen olan iki ana ülke olmaları itibari ile de özellikle de İngiltere ve Fransa'ya hitaben hazırladığı raporunu yayınladı ve şöyle dedi: "Basra Körfezi'nden Atlas okyanusuna kadar yaşayan tek bir millet vardır. Bunların dini bir, dili bir, toprakları bitişik, tarihleri ortaktır. Ve bu kavim, şu anda bizim avucumuzun içindedir, fakat yavaş yavaş kımıldamaya başlamış

bulunuyor. Bugün, yarın uyanacak olursa bizim başımıza ne gelecek?"

Daha sonra "ilgilileri" rahatlatacak ifadelerle sorusunu cevaplandırarak şunları söylemektedir: "Araya sonradan girmiş bir devlet var etmek sureti ile bu halkın bağlantısını koparmamız gerekiyor. Bu devlet bizim dostumuz olacak, bölge ahalisine de düşman olacak. Ayağa kalkmak istediği her seferinde bu devlet batacak bir diken mesabesinde olacak."[1]

İşte bu İsrail'dir... Bu, İslâm'a karşı açık ve haçlı-siyonist bir komplodur...

Fakat Cambell'in: "Dev, yavaş yavaş kıpırdamaya başlamıştır" ifadeleri ile dile getirdiği beklenen uyanışa karşı durmak için ilgililer bu kadarıyla yetinmediler. Her türlü tedbire rağmen eğer sonunda öfke patlak verecek olursa, onu kuşatıp kontrol altında tutacak su üstünde yayılıp kısa bir süre sonra zemin üzerinde bir etki bırakmaksızın sönüp gidecek boş köpüklere dönüştürecek "liderlikler" ve "önderlikler" eğitip yetiştirdiler. Yeri göğü toza dumana boğacak ve sonunda ilgili kimselerin menfaatlerine en ufak bir zarar vermeyecek halk önderleri ve siyasal liderler. Hatta bunların bu yaptıkları, ilgililerin menfaatlerini daha da kökleştirecek türden olacaktır. Halk ise hiçbir şeyden habersiz, ülkelerini yok oluşa teslim eden kahraman önderlerini alkışlayacaktı.

Bütün bunların yanında sinema, tiyatro ve radyo da vardı. (Çünkü o zamanlarda henüz televizyon yoktu). Ba-

(1) Kahire, el-Câmiâtu'l-Arabiyye yayınları arasında çıkan Lord Cambell'in raporuna bakınız.

sın ve eğitim programları... ve kadının özgürleşmesi de vardı... [1]

Ve bütün bunlara rağmen uyanış gerçekleşti.

Peki bir zamanlar planlar hazırlayan ve bu planlarının artık dönüşü olmamak üzere İslâm'ın sonunu getirdiğini zanneden kimselerden ne beklenir?

Aynı şekilde bu uyanış ile yakından ilgili olan ikinci sebep de daha önceden kendisine işaret etmiş olduğumuz, onların bu dinin gerçek mahiyetini bildikleri ve eğer uyanış kalplerde yer edecek olursa, nihai hedeflerine ulaşıncaya kadar onu durdurmanın imkânsız olduğudur...

İşte aynı anda bu iki sebepten ötürü yaklaşık iki asır veya daha fazla bir süreden beri yapılan planlar başarısız olduğundan öfkelenmektedirler. Genişlemeye devam edecek olursa, İslâmî uyanışın kendi maslahatlarını tehdit etmekte olduğundan korkmaktadırlar.

İşte bunları idrak ettiğimiz taktirde; yeryüzünün her tarafında gördüğümüz İslâmî harekete darbe indirmek için o hummalı faaliyeti anlayabiliriz.

Eğer bu maslahatlar, meşru ya da makul maslahatlar olsaydı, korkmalarının anlamı yoktur. Çünkü kitap ehline karşı adaletli davranmayı emreden İslâm'dır. Yüce Allah Rasulü'nü irşad ederek onlara şunları söylemesini emretmektedir: *"Dedi ki: Ben Allah'ın indirdiği bütün kitaplara iman ettim* [2]*. Aranızda adalet yapmakla emrolundum. Allah bizim de Rabbimizdir, sizin de Rabbinizdir.*

(1) Ben bu hususlardan bir dereceye kadar etraflı açıklamalar ile "*Vâkıuna'l-Muâsır (Çağdaş Durumumuz)*" adlı eserimizin 215-262. sahifeleri arasında söz etmiş bulunuyorum.

(2) Size indirilen kitaplar da bunlar arasındadır.

Bizim amellerimiz bizim, sizin amelleriniz de sizindir..." (eş-Şûrâ, 42/15)

Fakat onların kimi zaman açıkça dile getirdikleri, kimi zaman da gizledikleri "maslahatları" yeryüzünde İslâm diye hiçbir şeyin kalmamasıdır... Fakat Allah'ın istediği ise bu değildir:

"... Halbuki Allah kendi nurunu tamamlamaktan başka bir şeye razı değildir. Kâfirler hoş görmese de." (et-Tevbe, 9/32)

* * *

Bu insafsızca hücumun sırrını kavrayıp ve İslâmî hareketleri yok etmek maksadı ile hummalı bir ısrar ve faaliyet ile bunlara indirilen darbelerin sebebini idrak ettiğimize göre; yakın ya da uzak gelecekte İslâmî hareket hakkındaki beklentimiz nedir?

Hayırlı olan her bir şey.

Biz bunu temennilerimizin doğru çıkması kabilinden söylemiyoruz. Biz bunu Allah'ın vaadine güvenerek, yüce Allah'ın uyguladığı ve yeryüzünde insanların işlerini yürürlüğe koyduğu Rabbanî sünnetler ışığında söylüyoruz.

Haçlı, siyonist batı ve onların işbirlikçileri alabildiğine ileri derecede bir ahmaklıkla "kendi maslahatları"nın tam aksini yapmaktadırlar.

Onlar, İslâmî hareketleri yok etmek için giriştikleri bu hummalı faaliyetleri ile aslında hakkından gelemeyecekleri, güç yetiremeyecekleri nesli terbiye etmektedirler ve bu Rabbani bir tedbir ile ve onların farketmedikleri bir şekil-

de gerçekleşmektedir. Sanki yüce Allah'ın kaderi, bu nesli kendi elleri ile çıkarsınlar diye onları sürüklüyor gibidir.

Sıçrama, her zaman için insanların nazarında ölüm ile hayatın eşit olduğu yahut da ölümün insanlara yaşamaktan daha kolay olduğu zamanlarda gerçekleşir.

Tarih boyunca meydana gelmiş bütün sıçrama/patlamalardan önce gittikçe yükselen bir akımı yok etmek için girişilmiş bir hummalı faaliyet görülmektedir. Tağutlar ve haddi aşan azgınlar güçle, işkence ile bu akımın sonunu getirebileceklerini sanmışlardır.

Bugün ister Bosna Hersek'de, Keşmir'de, Filistin'de, Burma'da, Tacikistan'da (Çeçenistan'da) yahut da işkencelerin yapıldığı hapishanelerin içinde olsun, müslümanları yok etmek maksadı ile yeryüzünün her tarafında girişilen bütün çabalar, daha sağlam, daha dirençli, daha uzun nefesli ve yeryüzünde Allah'ın dini ile Allah'ın düşmanları arasında cereyan eden savaşın gerçek mahiyetini daha çok anlayan nesiller ortaya çıkarmaktan başka bir sonuç vermeyecektir.

İşte böyle bir sonuç, kesinlikle ilgili kimselerin "menfaatleri"nin aksini gerçekleştirecektir.

Eğer akıllarını başlarına alsalar asla bu işi yapmayacaklar... *"Eğer Rabbin dileseydi bunu yapmazlardı."* (el-En'âm, 6/112)

Daha önce *"Bosna-Hersek Mihnetinden Dersler"* adlı eserimizde söylediğimiz gibi; İslâm her iki yoldan hangisinden olursa olsun gelmektedir. Ya hedeflerine acele etmeksizin ulaşmak maksadı ile sükûnet ve ağırbaşlılıkla faaliyette bulunan sakin bir akım ile gelecektir, yahut da şiddete mecburen başvuran ve yolun çabucak sona ermesini

isteyen kızgın ve öfkeli bir akım ile gelecektir.

Bizler ise -daha önce sözünü ettiğimiz kitapta belirttiğimiz gibi- ağırbaşlılık ve sükunetle çalışan akımı bin kat tercih ediyoruz. İsterse böyle bir akımın çalışması bir kaç nesil devam etsin. Fakat batının ahmaklıkları ile İsrail'in ahmaklıkları karşısında biz ne yapabiliriz?

İslamî Uyanışın Durumu

Düşmanların durumu bu olduğuna göre... ya "uyanış"ın durumu nedir?..

Biz, yapmamız gerektiği kadar uyanışın yürüyüşünü ele alacak olursak -az önceden de işaret ettiğimiz gibi- eserleri ortada açıkça görülen şekilde pek büyük bir gayretle gerçekleşmiş olduğunu göreceğiz. Fakat bazı adımlarında uyanış çokça acele etmiş, buna karşılık bazı alanlarda oldukça gecikmiş, bazı alanları ise büsbütün terk ederek oralarda istenen gayreti harcamamıştır.

Burası bütün bu hususlara dair geniş açıklamaların yapılacağı yer değildir.[1] Şu kadar var ki sözlerimizi açıklığa kavuşturacak hızlıca bazı noktalara değinmek de kaçınılmaz bir şeydir.

Uyanış, haberleşme araçlarının büyük bölümlerinden kasıtlı olarak mahrum bırakılmış olmasına rağmen, "iletişim ve propaganda" alanında oldukça büyük bir gayret ortaya koymuştur.

Bugün kitlelerin sahip olduğu İslâmî şuur aslında -yüce Allah'ın lütfundan sonra- o mübarek uyanıştan ve insan-

(1) "Keyfe Ned'u'n-Nas: İnsanları Nasıl Davet Edelim" başlığı altında bir çalışma yapmayı Rabbimin beni muvaffak kılmasını ümit ederim.

lara İslâm'ı tanıtmak üzere yarım asırdan fazla bir süredir harcamış olduğu kesintisiz gayretten ileri gelmektedir.

Bu büyük çabanın sözkonusu edilmesi kaçınılmaz bir şeydir.

Eğer biz, geçmiş asırda müslümanların durumuna ve muhtevâsında İslâm'ı katlayıp dürmüş bulunan ve sonunda İslâm'ın bizzat müslümanlar için garib oluveren kendisine İslâm diye sarıldıkları şeyin Allah'ın indirmiş olduğu dinden başka bir dinmiş gibi bir hal aldığına... bakacak olursak... Evet, şayet bu hali gözümüzün önüne getirip alanda dalgalanmakta bulunan şimdiki durumumuzla karşılaştıracak olursak, derhal davetin bu alanda ortaya koymuş olduğu çabanın boyutlarını da idrâk ediveririz.

Bu alanda uyanışın ortaya koyduğu en açık çabalar arasında, mürcieci ve sufi düşünüşün yükümlülüklerden kurtuluşun etkilerini ortadan kaldırmaya en azından etkilerini azaltmaya çalışmış olması da vardır... Bu üç husus ise İslâm ümmetini zayıflayıp takatsiz kalma musibeti ile karşı karşıya bırakan en önemli hususlardır.

Aynı şekilde bu uyanışın gerçekleştirdiği en belirgin hususlardan birisi de "Lâ ilâhe illallah"ın anlamı üzerinde ısrarla durmak, bunun sadece dil ile söylenen bir söz olmadığını, imanın amelden ayrı, soyut bir sözden ibaret olmayarak selefin de söylediği gibi söz ve davranış olduğunu yani görünen âlemde, vâkıada lâ ilâhe illallah'ın gerektirdiği gibi amelde bulunmak olduğu gerçeği üzerinde odaklaşmak da bu uyanışın gerçekleştirdiği en belirgin işlerdendir.

İmanın "lâ ilâhe illallah"ı söylemekten ibaret olarak gösterilmesi bir taraftan mürcieci düşünüşü, diğer bir ta-

raftan yükümlülükten kurtulmak arzusudur. Üçüncü bir bakımdan müslümanlan Lâ İlâhe İllallah'ın gerçeğinden uzaklaştırarak bu sözü Allah tarafından indirilmiş gerçeği ile hayatta dinamik olarak faaliyet gösteren bir vâkıaya dönüştürmeyi engellemek amacıyla girişilen çabadır. Haçlı ve siyonist emperyalizmin ellerindeki imkânlarla yaptıkları saptırıcı faaliyetlerin etkisini gösteriyor.

Uyanışın etkilerinden birisi de; batının sahip olduğu imkânlar sebebi ile gözlerin kamaşma halinin ortadan kaldırılması ya da en azından bunun insanların ruhları üzerindeki etkiyi azaltmış olmasıdır... Gerçekte bu şekli ile gözlerin kamaşması, insanların emperyalist batıya kölelik etmelerinin hissedilen vâkıada direnmek şöyle dursun, düşünce ve duygularında dahi ona karşı direnemez.

Burada uyanışın ayırıcı özelliklerinden birisi de, batıdan gelen her bir şeye karşı kapıları kapalı tutmayı istememiş olmasıdır. Canlı ve dinamik hayat kafilesinden kenarda durmaya çağırmamış olmasıdır. Aksine bunun yerine batının sahip oldukları arasından basiret üzere bir seçim yaparak ve alınması kaçınılmaz olanları alıp bırakılması kaçınılmaz olanları bırakmak. Alınan şeyler hususunda İslâm'ı batının yöntemine uydurarak değil de, alınanları İslâm'ın yöntemine uydurmak sureti ile faydalı hale getirilmesi için çağrıda bulunmuş olmasıdır...

Kadın hakları alanındaki büyük çalışmalarının da uyanışın lehine kaydedilmesi gerekir... Çünkü kadın alanı İslâm toplumunun tümünü, İslâm'dan uzaklaştırmak için fikrî emperyalizmin faaliyet gösterdiği en büyük alanlardan birisi idi. Küçük yaşta çocuklara akidenin temellerini faziletin ilkelerini, ahlâkın esaslarını atan annedir. Anne

henüz küçük bir kızken bozularak örtüsünü bir kenara bırakıp ibadetini ihmal eder aşk ve süslenme araçlarının arkasından koşturulmak sureti ile Rabbinden, âhireti ile uğraşmaktan uzaklaştırılırsa, fitne arayışı ve elbiselerini açması ile baştan çıkarılırsa artık böyle bir kız, anne olacağında çocuklarını akide, erdem ve ahlâk adına bir şeyler vererek yetiştirecek durumda olamaz. Çünkü bir şeye bizzat kendisi sahip olamayan o şeyi başkalarına veremez.

Haçlı ve siyonist emperyalizm bu alanda o kadar çok çaba ve gayretler harcadı ki, artık örtüsüne bağlı dininin hükümlerine uyan müslüman bir kadının türlü fesatlarla dolup taşan, şaşkın ve parçalanmış, haddini aşmış toplum içerisinde yaşamasını imkânsız kılmıştır...

Bundan dolayı bugün fikrî emperyalizmin propagandacıları örtü gerçeğine büyük bir dehşet ve şifa bulmaz bir kin ile bakmaktadırlar. Çünkü artık örtü yalnızca üniversite kızlarının başında değil, artık Allah'a dönmeleri en son düşünülen "sanatçılar"a kadar ulaşmış bulunmaktadır.

Bütün bunlar -Allah'ın lütuf ve ihsanından sonra- yarım asırdan çok davetin girişmiş olduğu çabaların bir sonucu olarak sayılır.

Fakat davet artık işlerin üstesinden gelebilecek hale gelmiş olduğunu zannederek bir takım hususlarda da acelecilik gösterilmiştir...

Yönetim ile çatışmaya girmekte acele edilmiştir, yönetime ulaşmak istemekte acele edilmiştir.

Mustaz'aflık döneminde; yönetimler ile İslamî davet arasında çatışmanın davet tarafından gündeme sokulması caiz değildir. Bu her zaman için baskıcı yönetimler tarafından devreye sokulur. Baskıcı yönetim, İslâm davetini

insanlara lâ ilâhe illallah'ın gerçeğini açıklamaktan başka hiçbir şey yapmamış olduğu halde, vurmaya çalışacak olursa işte o vakit insanlar -vâkıanın da tanıklığı ile- bu zorba yönetimlerin İslâm'a karşı nerede durduğunu, lâ ilâhe illallah davetine karşı nasıl bir tavır takındıklarını görüp bilmiş olacaklardır. Ancak bu zorba yönetimler, İslâmî hareketleri güçlerin denk olmadığı bir mücadeleye adım adım çekebilmeye fırsat bulduğu taktirde; o vakit büyük kitlelere, kalabalıklara karşı işi gerçeğinden başka türlü göstermekte başarılı olacak ve bu kalabalıklara İslâm'a karşı savaşmadığı sadece "aşırılığa -fundamentalizme-" karşı savaşmış olma izlenimini vermekte başarılı olacaktır... Bunun etkisi ile kitlelerin konuyu kavramaları gerileyecektir. Halbuki kitlelerin konuyu kavraması hareket için vazgeçilemeyecek önemli bir unsurdur.

Yönetime ulaşma isteğinde acelecilik de aynı şekildedir... Bu, kitlelerin hamasi duygularına aldanışa dayanmaktadır... Vicdanî hamaset ayrı bir şeydir, insanların lâ ilâhe illallah davası için kendilerini gereği gibi hazırlamaları farklı ve başka bir şeydir... Bunu eğitim gerçekleştirir. Hamasi hutbeler, eserler, konferanslar gerçekleştiremez.

İşte, uyanışın geç kaldığını söylediğimiz yönü eğitim tarafıdır. Halbuki davetin en can alıcı damarı budur. Allah'ın lütfundan sonra kalplerin hak üzere sebat etmesinin dosdoğru yol üzere sebat göstermesinin teminatı budur. İster davet aşamasında isterse de Allah'ın lütfu ile gerçekleşeceği vakit iktidar aşamasında da bu böyledir.

İslâm için hamaset duyguları güzeldir... Uyanışın genel olarak toplumun, özel olarak da gençliğin boş işlerle vakit öldürüp oyalanan, her türlü kayıttan kurtulmuş, kayboluş-

la karşı karşıya gelen, soluyarak batının arkasından koşan, düşünce ve yaşayışın pisliklerine gömülen şeklini değiştirerek, dinin emirlerine bağlı, ibadete yönelen, Allah'a doğru yürüyerek her türlü oyalayıcı işlerden uzak kalarak hayırlı işler yapan bir şekle dönüştürmüş olması, hiç şüphesiz uyanışın lehine kaydedilecek işlerdendir...

Fakat davetçilerin bir çoğunun bunu varılacak nihai nokta (gaye) olduğunu zannetmelerine rağmen bu başlangıç noktasıdır.

İslâm için ateşli hamaset ile İslâm'ın isteklerini ruhta ve vâkıada gerçekleştirmek, insanların bizzat kendilerini şuurlu ve basiretli bir şekilde bu davaya hazırlamaları arasında ağır, sükunetli, hedefleri oldukça aydınlık eğitimin kapatabileceği çok büyük bir mesafe vardır...

Bir ümmetin bütünü ile bir defada eğitilmesi tabii olarak imkânsız bir şeydir. Eğitim çabaları ne olursa olsun ümmetteki her ferdin istenen şekilde eğitilmesi de imkânsızdır. Bu, tarihte görülegelmiş toplumların hiçbirisinde gerçekleşmiş değildir. Hatta insanlık tarihinde görülmüş en büyük eğitici olan Allah'ın Rasulü Muhammed (sav)'in ortaya çıkardığı toplumda bile bu görülmüş değildir. O toplumda münafıklar vardı, işin ağırdan alınmasını, geciktirilmesini sağlamaya çalışanlar vardı, imanı zayıf kimseler vardı, sağdan soldan esen her rüzgarın doğrultusunda hareket eden, aklî muhakemeleri yetersiz kimseler vardı. Nitekim bu türlerin hepsinin nitelikleri Allah'ın Kitabı'nda yer almış bulunmaktadır:

"Münafıklar sana geldiklerinde dediler ki: 'Şehadet ederiz ki muhakkak sen Allah'ın Rasulüsün' Allah da biliyor ki sen hiç şüphesiz Allah'ın Rasulüsün. Ve Al-

lah şahitlik eder ki, muhakkak münafıklar yalancıdırlar. Onlar yeminlerini kalkan edindiler de Allah yolundan yan çizdiler. Gerçekten de onların bu yaptıkları ne kötüdür?" (el-Münafikun, 63/1-2)

"Şüphe yok ki içinizden pek ağır davranacak olanlar da var. Size bir musibet gelip çatarsa: Aralarında hazır bulunmadığım için Allah bana nimetini lutfetti' der. Şayet size Allah'tan bir lütuf erişirse kendisi ile aranızda bir dostluk ve tanışıklık yokmuş gibi elbette şöyle diyecektir: 'Keşke ben de onlarla beraber olsaydım da büyük bir mükâfata erseydim." (en-Nisâ, 4/72-73)

"Ey iman edenler! Size ne oldu ki: 'Allah yolunda topluca savaşa çıkın' denildiği zaman ağırlaşıp yere çakıldınız. Âhirete karşılık dünya hayatına mı razı oldunuz? Fakat dünya hayatının faydası âhirete göre pek azdır." (et-Tevbe, 9/38)

"Kendilerine: «(Savaştan) ellerinizi çekin, namazınızı dosdoğru kılın, zekâtı verin» denilmiş olanlara bakmaz mısın? Şimdi onlara savaş farz kılınınca bakarsın ki içlerinden bir grup; müşriklerden Allah'tan korkar gibi hatta daha fazla korktular ve: «Rabbimiz, üzerimize niçin savaşmayı farz kıldın, bizi yakın bir süreye kadar geciktirmeli değil miydin?» dediler. De ki: «Dünya menfaati pek azdır, âhiret ise takvâ sahibi olanlar için elbette daha hayırlıdır ve size kıl kadar dahi zulmedilmez.»" (en-Nisâ, 4/77)

"Kendilerine güven veya korkuya dair bir haber geldiğinde onu hemen yayıveriyorlar. Halbuki bunu Rasulüne yahut içlerinden emir sahiplerine döndürmüş olsalardı içlerinden işin içyüzünü araştırıp çıkaranlar

onun ne olduğunu elbette bilirlerdi. Allah'ın üzerinizdeki lütfu ve rahmeti olmasaydı pek azınız müstesnâ şeytana uymuş gitmiştiniz." (en-Nisa, 4/83)

Evet... Fakat, Rasulullah (sav)ın Mekke'de 13 yıl boyunca Medine'de de 10 yıl boyunca eğitmiş olduğu o temel, bütün bunları taşıyabilecek ve onları Allah'ı bu ümmeti -şu âyetlerde belirtilen- hedefleri gerçekleştirmek için çıkardığı, o hedeflere ulaşmak amacı ile hepsini harekete geçirebilecek şekilde güçlü, sağlam ve köklü bir imana sahipti:

"Siz insanlar için çıkarılmış en hayırlı bir ümmetsiniz. İyiliği emreder kötülükten vazgeçirirsiniz. Siz Allah'a iman da edersiniz." (Ali İmran, 3/110)

"Böylece sizi vasat bir ümmet kıldık. Bütün insanlara karşı şahitler olasınız, bu Peygamber de size karşı şahit olsun diye." (el-Bakara, 2/143)

Her hangi bir yöne doğru hareket etmeden önce sağlam temelin kurulması, İslâmî hareketin ilk ve en yoğun mesaisini harcayacağı en büyük işi olmalıdır. Bu temel istenen niteliklerle atıldıktan sonra, Tîh'ten çıkartmak amacı ile ümmetin önüne geçecek komuta mevkiini işgal edecek olan da işte odur.

• • •

Davetin şimdiki durumu da İslâm'ın sonunu getirmek için dinmek bilmez bir hummalı faaliyet içinde bulunan adeta tek bir kütle haline gelmiş olan dünyanın şimdiki hali bu olduğuna göre... Yarından beklenen nedir?

Beklenen; İslâm'a dünya çapında uygulanmakta olan bunca baskının etkisi ile davetin olgunlaşmasıdır.

Bu ise yüce Allah'ın tarih boyunca tâğûtların ahmakça uygulamaları sonucunda yerine getirdiği Rabbanî bir sünnetidir:

"Gevşemeyin ve üzülmeyin. Eğer siz mü'minler iseniz muhakkak üstünsünüz. Eğer size bir yara dokunduysa o topluluğa da öylece bir yara dokunmuştur. O günleri Biz insanlar arasında döndürür dururuz. Tâ ki Allah mü'minleri ayırd etsin. aranızdan şahitler edinsin. Allah zalimleri sevmez. Bir de Allah mü'minleri temizlesin, kafirleri de helak etsin diye ve şüphesiz Allah içinizden cihad edenlerle sabredenleri belli etmeden cennete girivereceğinizi mi sandınız?" (Âli İmran, 3/139-142)

İslâmî hareketler, karşı karşıya kaldığı vâkıanın bir sonucu olarak şunu öğreneceklerdir. Düşmanlar her bir cemaatte bulunan yapısal sebepler dolayısı ile muayyen olarak belirli bir cemaat ile savaşmazlar. Onlar hangi şekilde olursa olsun bütünü ile İslâm ile savaşırlar. Allah'ın lütfu ile bu durumun birbirinden uzak cemaatleri birbirlerine yakınlaştırmasını ve adım adım aralarındaki ihtilafları ortadan kaldırmasını ümid ederiz. Çünkü bütün bu cemaatler, düşmanın her tarafını kuşatmış olduğu aynı cenderenin içindedirler.

Yine İslâmî hareketler, vâkıadan şunları öğreneceklerdir: Lâ ilâhe illallah'ın gereklerini bilmek ayrı bir şeydir, önce ruhun içinde, sonra toplumun yapısında onun gerçeğini, gereklerini uygulamak ayrı ve farklı bir şeydir. Bundan dolayı insanlara -bütün zaruret ve önemine rağmen -lâ ilâhe illallah'ın gereklerini öğretmek tek başına

yetmez. İstenen, bu gereklerin kişinin kendisinde ve hayatında gerçekleştirilmesidir. İşte vazgeçilemeyecek eğitimin önemi de budur. En azından temeli teşkil edecek kesimde böyle bir eğitim bulunmayacak olursa, hareket vâkıası olmayan bir takım sloganlardan ibaret kalmaya devam edecektir... Allah katında iktidar konumuna getirilmeye layık olmayacaktır, insanları değişimin mümkün olduğuna inandıramayacaktır.

Vâkıanın bir gereği olarak, İslâmî hareketler şunları öğrenecektir: Tevbe edip geri döndüğünü söyleyen ve artık müslümanların önderi olduğunu iddia ederek ortaya çıkacak olan herkese yahut da aslında komplocu işbirlikçilerin başında bulunmakla birlikte, Amerika'ya ya da İsrail'e karşıymış gibi bir durumu görüntüde sergileyecek herkese aldanmasını, kanmasını önleyecek siyasal bir bilince kaçınılmaz olarak kavuşmalıdır. Diğer taraftan, düşmanların adım adım kendisini çekmek istediği ve olayların gerekleri ile birlikte hareketin kımıldanışlarını tesbit etmesini sağlayacak kaygan zeminlere düşmesini engelleyecek bir hareket şuuruna sahip olmasının da kaçınılmaz olduğunu öğreneceklerdir.

İşte hareket fikrî, ahlâkî ve hareket yöntemi ile olgunlaşacağı vakit, düşmanların hile ve tuzaklarının kendisini etkilemesine fırsat vermeyecek kadar sağlam olacaktır. Çünkü o vakit hareket, Allah'ın öngörmüş olduğu şartı taşımış olacaktır:

"Size bir iyilik dokunursa onları tasaya düşürür, eğer size bir kötülük isabet ederse ondan dolayı sevinirler. Şayet sabreder ve sakınırsanız onların hilekârlıklarının size zararı olmaz. Şüphesiz Allah

bütün yaptıklarını çepeçevre kuşatandır." (Âli İmran, 3/123)

* * *

Düşmanlara gelince; onların da ayrı bir durumu vardır...

Onlar, bütün yeryüzünde tuğyan halindedirler, zorbalık etmektedirler. Ellerindeki bütün imkânlar ile İslâm için komplolar, tuzaklar hazırlamaktadırlar... Siyasal, askerî, ekonomik, bilimsel ve teknolojik güç ellerinde bulunmaktadır...

Yeryüzü gerçeğinde Rabbanî sünnetlerin gerçekleştirilmesi demek olan tarihin olayları bize şunu öğretmiştir: Bütün bunlar "değerler sistemi" yoksa yaşayamaz. Bütün bu araçlar yine Rabbanî sünnetin gereği olarak belirli bir süre batılı güç ve iktidar sahibi yapabilir fakat daha sonra sonunda bâtıl yıkılır gider:

"Onlar kendilerine hatırlatılan şeyi unutunca Biz de üzerlerine her şeyin kapılarını açtık. Nihayet kendilerine verilenlere sevinince ansızın onları tutup yakalayıverdik de ümitsiz kalıverdiler. Böylece zulmedenlerin ardı arkası kesildi. Alemlerin Rabbı olan Allah'a hamdolsun." (el-en'am, 6/44-45)

Yeryüzünün yarısında batıl yıkılmış bulunmaktadır. Yeryüzünün geri kalan bölümlerinde yıkılması ise yayın iki ucu arasındaki mesafe kadardır.

Değerler taşıyan alternatif ise İslâm'dır... İslâm'ın sahip olduğu en büyük değer ise basiret üzere Allah'a

iman etmek, hayatı Rabbanî ilkelerle disiplin altında tutmak ve son derece hayırlı, mübarek Rabbanî yöntemi hayatın vâkıasında gerçekleştirmektir...

Fakat bütün bunları gerçekleştirmek için insanların ortaya koyacakları bir gayretin bulunması da kaçınılmaz bir şeydir. Gayretsiz, cihadsız yeryüzü vâkıasında hiçbir şey gerçekleşmez.

Beklenen yarında bu gayreti iki kesim insan ortaya koyacaktır. Bunlardan birisini bugün İslâm dünyasında var olan ve -Allah'ın sünnetine uygun olarak- karşı karşıya kaldığı boğazlanmalar, yoğun baskılar sebebi ile gittikçe gücü ve olgunluğu artıp duran uyanış temsil etmektedir.

Diğer kesim ise bugün pek hesaba katılan bir kesim değildir. Bu ise Allah'ın kaderlerinden bir kaderdir. Allah tarafından tayin edilmiş zamanı gelince gelecektir. Bunlar sürekli olarak sayıları artıp duran bizatihi batı dünyasının müslümanlarıdır. Bunlar davet alanında gayretli çabaları bulunan, batının kültürlüleri arasındadırlar ve aralarından özellikle kadınlar... Ortaya koydukları vâkıaları ile İslâm'ın kadına zulmettiğinin ileri süren batının her türlü iftirasına meydan okuyan ve yine vâkıaları ile kadına en büyük saygı ve ihtiramın İslâm'ın sunduğu şeyler olduğunu ilan eden kadınlar.

İşte Allah tarafından tayin edilmiş o belli zamanda, her geçen gün belirtileri artıp duran o nihai mücadele gerçekleşmiş olacaktır:

"Artık ikincisinin vakti gelince kederiniz yüzünüzden belli olsun, Mescide ilk defa girdikleri gibi girsinler ve üstünlük sağlayıp da ele geçirdikleri her şeyi mahvettikçe etsinler diye..." (el-İsrâ, 17/7)

"... *Sonra ikincisinin zamanı gelince onları da sizi de bir araya getireceğiz.*" (el-İsrâ, 17/104)

"Müslümanlar yahudiler ile savaşmadıkça kıyamet kopmayacaktır. Müslümanlar onları öldürecekler. Öyle ki yahudi taşın ya da ağacın arkasında saklanacak. Taş ya da ağaç: Ey müslüman, ey Allah'ın kulu. İşte bu bir yahudi; benim arkamda saklanıyor. Gel de onu öldür diyecektir." (Müslim rivayet etmiştir.)

İşte o vakit tarih değişecektir... İnsanlar ilk gün olduğu gibi Allah'ın dinine büyük kitleler halinde gireceklerdir. Allah yine yeryüzünde İslâm'ın iktidar sahibi bulunduğu yeni bir aşamayı takdir edecektir. *"Allah emrinde galiptir (dilediğini gerçekleştirmesine kimse engel olamaz). Fakat insanların çoğu bilmezler."* (Yusuf, 12/21)